1

6
9
6
14

Biblioteca nazionale centrale di Firenze

This page was intentionally left blank

*

Pagina lasciata intenzionalmente vuota

6.9.6.11

6. 9. 6. 14

FLORÆ AUSTRIACÆ

VOLUMEN PRIMUM,

CONTINENS

ICONUM

CENTURIAM PRIMAM.

FLORÆ AUSTRIACÆ,

SIVE

PLANTARUM SELECTARUM

IN

AUSTRIÆ ARCHIDUCATU

SPONTE CRESCENTIUM,

ICONES,

AD VIVUM COLORATÆ, ET DESCRIPTIONIBUS,

AC

SYNONYMIS ILLUSTRATÆ.

VOL. I.

OPERA ET SUMPTIBUS

NICOLAI JOSEPHI JACQUIN.

VIENNÆ AUSTRIÆ,

TYPIS LEOPOLDI JOANNIS KALIWODA,

AULÆ IMPERIALIS TYPOGRAPHI.

MDCCLXXIII.

Tabula tituli exhibet profpectum ex monte fubalpino Gans in loco, ubi funt ædes venatoriæ Illuftr. Comitis de Hoyos, fuper cacumina montium interjacentium verfus planitiem Neoftadienfem *a*; & hinc ad lævam verfus verticem alpis Schneeberg *b*.

PRÆFATIO.

Hac nostra tandem ætate Res Herbaria, scientia vaga objectorumque multiplicitate memoriæ humanæ transiliens fere metam, nacta est certitudinis gradum, qui tanto videbatur posse sperari minus, quanto solebant frequentius novi errores novaque dubia succedere dispulsis antiquis. Si animo reputare lubet Botanicæ pertractandæ adhibitas tot tamque varias normas, perlustrare factos in dissitissimis mundi regionibus ingentes ejusdem continuatosque progressus, ipsamque adeo considerare autorum multitudinem incredibilem; observantibus tunc simul, scientiam hanc quam sæpissime versari, imo veluti absolvi, cum in distinctione & descriptione rerum vel maxime similium, tum in citatione scriptorum, qui de ipsis his rebus egisse creduntur, causa errorum haud poterit latere diu. Nihil quidem ego propterea detraho bonis plantarum descriptionibus, nihil etiam synonymiæ prudenter selectæ, quas certe ambas ad cognitionem stirpium legitimam acquirendam uti arbitror conferre semper quam plurimum, ita sæpe esse plane necessarias, habeo persuasissimum. Sed hoc volui, solas illas, quandoquidem liquet fefellisse non raro, fallere omnino posse. Scilicet per verba non eodem omnes modo ea, quæ oculis percipimus, exponere solemus; nec magis alii ex nostris rerum conspectarum enarrationibus nostro ubique afficiuntur modo, speciesque semper sibi formant easdem. Tum etiam vegetabilium externam illam compagem, sive ambitum & staturam, (habitum vocamus,) quam tam vivide quam vere exprimit pictoris perita manus, rarissime Naturæ indagator explicatione sua assequitur; ut, dum hic significantius aliquid dicere satagit, ad comparationem cum rebus jam vulgo notis instituendam confugere cogatur. Si igitur, (quod fingere mihi liceat,) nulla unquam, citanda Botanicis, extitisset plantæ ullius delineatio, quam nunc foret manca, quamque arctis circumscripta limitibus cognitio nostra regni vegetabilis? sed ponamus ex adverso, cunctarum in hunc usque diem detectarum stirpium figuras a nobis possideri optimas, easque imprimis coloratas, nunquid brevi omnes cessarent Botanicæ lites, & certitudo sic exurgeret maxima, alia methodo nec facile speranda, nec forte obtinenda? Hæsitanti ex consulta descriptione Botanico offeratur idonea plantæ icon, evanescet ocyus molesta dubitatio, & erroris periculum cujuscunque longe fugabitur. Sic pari passu datisque in communem finem dextris & pictor & scriptor Rem Herbariam promovent; quæ itaque, (ut nunc concludam, quorsum sermonem hunc direxi omnem,) jure merito referre acceptam iconismo debet evidentiæ suæ & perfectionis majorem partem.

Et hinc nihil unquam poterat ad absolvendam scientiam nostram excogitari magis accommodatum, quam eximium atque illustre illud institutum, quo ab aliquot jam annis sub potentissimorum Daniæ Regum auspiciis, vegetabilium omnium, in regnis Daniæ sponte crescentium, figuras nitidissimas a celeberrimo OEdero in

publicam emitti lucem læti videmus. Hoc Regio, apud poſteros nunquam interituro, beneficio ſpes nunc affulget optima, fore poſt paucos elabendos annos, ut in Daniæ regnis ſcientia herbarum patria ex dubia difficili & longa evadat certa facilis & breviſſima. Sed, quod novum idemque ſummum inſtituto pretium addit, nec una Dania totam hanc proprii operis utilitatem abſorbebit; quin fundamentum hic habituri Botanici ſint, cui ſuperſtruere ſinguli ſuam, cuncti Europæ totius poſſint Floram completiſſimam. Suam unaquæque regio ſymbolam conferat, addatque plantas, quæ deſint in prioribus; ſic tandem aliquando naſcentur in ſingulis ſtirpibus Europæis certitudo ac evidentia, quas cæteroquin, cunctis noſtris ſyſtematibus ſuffulti, fruſtra ſemper deſiderabimus.

Primam itaque ego, qui non invenerim, qui in ſe ſuſciperet operis cariſſimi editionem, propriis ſumptibus Floræ Danicæ offero Auſtriæ ſymbolam, refertam elegantiſſimis rariſſimisque plantis, quas plures, culturam reſpuentes omnem, extra natale ſolum ſpectare vivas Botanicis non datur, nec datur ſæpe in hoc ipſo ſine improbis laboribus aut etiam ſanitatis periculo. Plantæ fortaſſe trecentæ hanc Auſtriæ Floram abſolvent, ſi incepto meo faverint herbarum amatores. Sin minus, primus hic faſciculus etiam ultimus eſto. Nuperrime tamen ad pergendum impenſius excitatus fui clariſſimi eruditiſſimique viri De Sauſſure genevenſis profeſſoris epiſtola, ex qua ſumma cum animi voluptate intellexi, cogitare illum de altera conferenda ſymbola Helvetica; in qua quanta exſpectari poſſint, docet inſigne Halleri opus.

Tum etiam hanc Floram ita inſtitui, ut ſocia atque par ire Horto meo Botanico Vindobonenſi, & utrumque ſic opus unius adinſtar, cui luberet, eſſe poſſet. Propterea quoque ſervavi chartæ litterarumque ſimilitudinem. Hortus meras ſiſtit ratione Auſtriæ exoticas ſtirpes, hoſpites ſuas. In Flora ſolæ continebuntur plantæ, in Auſtriæ Archiducatu ſponte provenientes, veræ cives, nec ſimul in Dania reperiundæ. Umbelliferas tamen hic excipio, quarum repetendarum cauſam indicabo. Familiæ hujus vaſtæ & difficillimæ infirma in hunc usque diem manſit cognitio, ut, qui magis has ſibi ſtirpes perſpectas habuerint, næ ſenſerint illi, quo emerint labore. Auſtria umbelliferarum ferax eſt; nec alit pauciores exoticas hortus. Siccas, ut diſtinguere valeam, poſſideo deſcriptas ab autoribus plerasque alias. Ergo animum ſubiit labor haud mihi viſus inutilis, cum in Horto, tum in Flora, plurimarum illarum figuras edere tales, quibus prompta unicuique evadat earundem certaque agnitio. Chartæ quoque volumen meæ magis conducit ad harunce ſtirpium delineationem; quæ ſcilicet in anguſtam effigiem nimiopere contractæ, utut vere eleganterque exhibitæ, non omnibus tamen ſeſe oculis deſiderata cum evidentia offerunt. Quibus itaque in plantis pingendis nec curis nec ſumptibus me peperciſſe, facile intelligent æqui rerum æſtimatores. Interea nec de reliquis ſtirpibus fidem certam do, Danicam in Flora noſtra omnino non fore ullam; dandam vero præſtabo, ſimul ac Floræ Danicæ index, a clariſſimo OEdero promiſſus, venerit in noſtras manus, eo usque, prouti potero, repetitionem evitaturus.

In plantarum ſynonyma ſedulus inquiſivi. Excepto Caſpare Bauhino, merum nomenclatorem aut ſynonymiſtam raro citavi. Nunquam autem omiſi alios Auſtriacæ vel vicinæ Floræ autores, ut, ubicunque hos ſilentio præteream, judicaſſe exiſtimer, apud eosdem plantam non extare. Si qua meam inter datamque ab [illegible] *ſynonymiam differentia eſt, contentioſis animadverſionibus opinionem meam non tuitus ſum, quam dijudicandam lectori relinquo. Linnæanum nomen, celeberrimum hunc virum in hisce ſequi ſolitus, antepoſui reliquis; dein illos laudavi autores, qui uſi eodem generico nomine fuerunt. Trivialia ſic dicta epitheta, (quæ utinam firmo ſtent ſemper pede!) prætuli aliis, quod memoriæ facilius impri-*

pri-

primantur, inhæreantque diutius. Determinationum sive definitionum, alibi utilissimarum, mutabilem fluxamque turbam hic neglexi, ad quas tamen veniendum invito fuit in citatione autorum, qui trivialibus titulis abstinuerunt. Nemo autem hoc læsum se ordine putet, quem non raro contra propriam æstimationem instruxi ad legem præscriptam. Nec magis ullum nomen facio meum, nec indita stirpibus novis propria obtrudo aliis. Qua quidem in re indulgentius, etiam indoctius, egisse videbor forte non paucis, qui, quod nomina vel ipsi repugnantia characteri a me dato retinuerim, id culpabunt quam maxime, umbelliferas adducturi in manifestum argumentum. At enim ego, (ut in uno umbelliferarum maneamus exemplo, ad cæteras vegetabilium classes applicando,) non intelligo, cur in hac familia seminibus, si placeat, solis plus tribuere deberem, quam involucris, petalorum figuræ, aliisve partibus? Nec magis etiam intelligo, cur his ex adverso plus quam seminibus? Objicient profecto qualescunque hæ partes, si ab aliquibus hisce petitur solis generum constitutio, evidentiæ & certitudini obices insuperabiles. In seminibus, ut multas taceam partes alias, sola Hasselquistia, tordylii heraclei & fere dixerim coriandri distinctos tres fructus una gerens, id nos docet abunde. Aliter certe fieri non poterat; nam quæ in natura plane non dantur, frustra in hac genera quærimus, & usque frustra quæremus. Illa per meras species, millenis relationum modis sibi mutuo intertextas, pergit, non serie simplice illa, quam sequi cogimur in systematibus nostris, sed ordine multiplici & valde composito, ut planta una cum plurimis aliis diversissimis, diverso quidem respectu, vinculo tamen haud minus arcto, cohæreat: quem quidem ordinem, vel potius ordinis universi relationes innumerabiles, solum genuinum naturæ systema, in tabellas conjicere homini non est datum. Quo nunc plures nobis cognitæ plantæ sunt, multiplice ista relatione evidentius propiusque concatenatæ, eo species quidem agnoscimus plures; sed eo a nobis genera recedunt longius, disparent tandem. Atque hoc in umbelliferis, quarum longe maximam partem Europa nunc possidet, experimur inviti. Experiremur, ni fallor, in familiis omnibus, si omnia universi vegetabilia æque perspecta haberemus. Quo classes amplius extendemus, & quo genera constringemus magis, eo propius ad naturam accedemus; quare, si genus conficeretur, quod intrarent, ceu species, umbelliferæ plantæ omnes, naturæ minus adversaremur, & qualiscunque tunc desineret de earundem generibus hodiernis vana disceptatio. Sed iterum, quæ duceret hoc, quæ clauderet planta umbelliferum agmen? At vero hæc sunt minus hujusce loci, quæ propterea leviter tangere volui, ut pateat ratio istius indiligentiæ meæ in corrigendis nominibus genericis in opere non systematico.

Descriptionem, ante jam sive ab ipso me sive ab alio autore traditam, hic repetendam duxi, eamque emendatam, ubi erat opus, ut ne ulla careret icon legitima explicatione. In his forte sicubi nimius videar, faciet lector prolixitati meæ gratiam, tædiumque hoc suum, damno emptum meo, benevole excusabit. In describendis stirpibus, nulla motus autoritate, quæ vidi, sæpiusque vidi, enarro. Hic, quantum potui, mea contuli cum observatis alienis, & repugnantia notavi studiosius. Comparatio ista docebit, quandoquidem rarissime ipsum induco autorem a me dissentientem. Ipse si quando erraverim, erroribus objectis nec quæsivi, nec quæram effugium, & hos & alios candide correcturus. Nunquam vero de me tam humiliter sentiam, ut illiberalibus cavillationibus, quas aut solet mordax dictare invidia, aut emittere animi intemperantis impetus ignobilis, utut posset esse vindicta facilis, respondeam lacessitus.

Floris fructusque characterem examinavi ad Generum Linnæanorum editionem sextam, ita quidem, ut passim momenta indicaverim discrepantia; quæ autem sicco transierim pede, hæc congrua a me inventa credi possint. Partes fructi-

cti-

ctificationis minutiores, quas nosse distinctius interesat, in tabulæ margine seorsim exhibitæ sunt, sæpe etiam ad microscopium auctæ. Consilio celeberrimi Linnæi semina umbelliferarum transversim etiam dissecta pleraque proposui. Villositas haud facile perceptibilis omittitur non raro in delineatione, quum hæc soleat sculpta reddi supra verum notabilior. Systematis Linnæani editionem Holmiensem citavi duodecimam. Ad exemplaria sylvestria omnes plantæ sunt depictæ, nisi contrarium præcise moneam. In concinnandis autem figuris summa ubique locata opera fuit, ut fierent quam exactissimæ, nec ultra naturam elegantes. Magnitudo semper naturalis est, & aut stirps proponitur tota, aut vero maximarum plantarum pars sistitur tanta, qua judicium ferri promptissimum de integra queat. Stirpes alpinæ præprimis cordi fuerunt, quas pictor egregius, mihi in itineribus alpinis comes, ipsis in alpibus fere omnes pinxit. Et hic quidem singulares publicasque agere grates debeo viro illustrissimo ac generosissimo, Ernesto Comiti de Hoyos, Domino in Horn, Froschdorf, aliisque locis, alpium Schneebergensium possessori, qui pro insigni benevolentia sua atque humanitate omnia illa mihi sociisque commoda cumulate semper cum exhibuit ipse, tum exhibenda per suos curavit, quæ poterat loci ingrata ferre conditio: quæ quidem res quantopere favere valeat Botanico scopo, noverunt illi, qui alpes adscenderunt. Et viri etiam meminisse hic omnino me decet, in Re Herbaria versatissimi, amplissimi Francisci de Mygind, Consiliarii aulici, cujus sincera amicitia & judicium exquisitum operi huic perficiendo haud mediocrem attulere opem.

Prima hæc centuria poterit constituere volumen primum; altera post annum forte proditura secundum; reliquæ icones tertium. Scribebam Vindobonæ 16. Februarii 1773.

FLO-

FLORÆ AUSTRIACÆ ICONES ET DESCRIPTIONES.

TABULA PRIMA.

IRIS PUMILA. *Linn. ſyſt. pag.* 77. *Gerard. prov.* 144.
Chamæiris latifolia minor. *Cluſ. hiſt.* 225.

Menſe Aprili floret elegans hæc plantula, in collibus apricis maxima ſæpe copia creſcens. Radix extus fuſceſcens, intus alba, nodoſa eſt, & fibrillis aucta pallidis. Folia ſunt enſiformia & acuta, flore nunc paulo breviora, nunc longiora. Caulis breviſſimus, ſæpe vix uncialis, florem ſuſtinet ſingularem. Hujus germen oblongum, obtuſe & obſolete trigonum, pollicare, binisque ſpathis incluſum, abit in corollæ tubum tenuem duas tresve uncias longum. Petala omnia ferme integra ſunt, cærulea purpureave, coloris valde variantis, ita ut nec idem flos eandem ſaturationem diu ſervet, ſed ex cæruleo paulatim magis magisque vergat in rubentem. Barbæ exteriores cæruleæ, interiores albæ ſunt cum apicibus luteis. Antheræ cæruleſcunt. Stigmata profunde bifida & acuminata ſunt corollæ ut plurimum concoloria. Variat etiam flos colore albo, pallido, aut flaveſcente. Hinc, uti jam monuit Cluſius, in floribus eſt ſumma varietas. Fructus in hac Iride rari obſervantur, qui ſunt ovati, obtuſe trigoni, pollicares, & ſemina continent rugoſa, angulata, & ex flavo ferruginea. In Horti Eyſtettenſis tabulis prima & ſecunda vernalium ordinis octavi plures hujus Iridis varietates exhibentur.

TABULA SECUNDA.

IRIS GRAMINEA. *Linn. ſyſt. pag.* 78. *Scop. carn.* 1. *p.* 38. *Bauh. hiſt.* 2. *pag.* 727.
Iris anguſtifolia ſexta. *Cluſ. hiſt.* 230.
Iris anguſtifolia, prunum redolens, minor. *Bauh. pin.* 33.
Chamæxyris anguſtifolia. *Lob. ic.* 69.

Ex radice nodoſa, terete, extus nigra, intus albicante, fibriſque donata longis & pallidis, caules aſſurgunt palmares vel ſeſquipedales, ancipites, foliorum ex anguſto enſiformium acuminatorumque vaginis ferme toti incluſi, foliis ipſis ſemper duplo breviores, terminati ſpatha viridi tumente & ut plurimum biflora. Pedunculi teretes ſuffulciunt flores odoris ſuavis, quem optime Cluſius comparavit cum prunis. Germen per ſex ſulcos profunde exaratos hexagonum eſt. Florem color elegans & multiplex ſpectabilem reddit, qui in marceſcente ex fuſco totus flaveſcit. Petalorum reflexorum inferior atque interior dimidia pars, ſtigmatis laciniæ, & filamenta, colore primario gaudent purpureo. Eorundem petalorum pars vero exterior albida venis caeruleis variegatur. Petala erecta cum exigua emarginatione obtuſiſſima concavaque colorem habent violaceum. Antherarum pollen aurantiacum eſt. Unguium petalorum connexorum viridis infima pars, qua germini infiguntur, in reflexis ſimpliciter attenuatur; in erectis autem in ſubrotundam ampliatur faciem, ex qua, non ex illa reflexorum, tranſudat copioſus liquor aqueus ſpiſſior dulciſſimus, guttularum forma adhærens. Fructus eſt ex ſubrotundo ovatus, obtuſus, valde profunde ſexſulcatus, dumtaxat in uno alterove loculamento ſemen fovens ſolitarium aut omnino illa pauca, hinc ovatum vel ſubrotundum, nec compreſſum a vicinis, quæ abortare ſolent. In pratis udis creſcit ad montium radices; ubi floret Majo, ſemina Julio dans matura.

TABULA TERTIA.

IRIS SIBIRICA. *Linn. ſyſt. pag.* 78.
Iris foliis linearibus; caule ſubnudo; petalis reflexis imberbibus, venoſis, tubarum arcu acuminato. *Hall. hiſt. helv. num.* 1259.
Iris anguſtifolia ſecunda. *Cluſ. hiſt.* 228.
Iris tenuifolia major, flore cæruleo & ſtriato, anguſtifolia ſecunda. *Bauh. hiſt.* 2. *pag.* 727.

Ex radice brevi, ceſpitoſa fibrillaſque longas intertextas emittente plurimas exoriuntur caules tripedales, teretes, tenues, verſus extremitatem ramulo ſæpe aucti, & foliis altiores linearibus & acuminatis. Flores ſuave olent, ſuntque coloris ex purpureo cærulei, ita ut petalorum reflexorum admodum venoſorum lati ungues fuſceſcant, inde ipſa tranſverſim albeſcant, ſumma pars ferme cyanea ſit. Petala erecta ſunt integra. Stigmatum laciniæ ſunt ſerratæ. Germen breve & obtuſe trigonum. Antherarum pollen albeſcit. Fructus ſequitur ovatus & obtuſe trigonus. Semina ſunt numeroſa, compreſſa & inæqualia. Spathæ membranaceæ & ſiccæ fuſceſcunt. Florere incipit ſub finem Maji. Fructum perficit ſub finem Julii. Creſcit ad pratorum udorum margines.

TABULA QUARTA.

IRIS SPURIA. *Linn. ſyſt. pag.* 78.
Iris anguſtifolia prima. *Cluſ. hiſt.* 228.
Iris pratenſis anguſtifolia, folio fœtido. *Bauh. pin.* 32.
Iris foliis anguſtis prima Cluſii. *Beſl. eyſt. æſt. O.* 3. *f.* 4. *f.* 3.

Radix nigricans ſimilis eſt Iridi gramineæ. Caulis teres cum leviſſima compreſſione, aut parum flexuoſus, aut omnino rectus, duos treſve pedes altus, foliis ſupereminet. Hæc ex enſiformi linearia ſunt, tritaque fœtidum odorem ſpirant, nec tamen vehementem. Caulem flores terminant plerumque gemini, breviter pedunculati, propriiſque ſpa-

ſpathis circumdati. Loco demiſſiori ex eodem caule ſerius flos unus alterve prodit alius. Expanſi flores eodem verſus ſpectant, leviterque inclinantur, aut ſtant in aliis individuis erecti, cujusmodi exhibentur a Cluſio. Odore carent omni. Color in omnibus partibus ſatis eſt conſimilis, ex purpureo cæruleus. Reflexorum petalorum tamen pars, qua ſuccumbunt ſtigmati, ſtriatim magis rubet. Atque hæc lanceolata eſt, ex colloque anguſtato tunc demum in bracteam latam extenditur. Petala erecta ſunt plana, & ut plurimum integerrima, rarius inciſura laterali profundiore ſecta. Antherarum pollen eſt aurantiacum. Germen oblongum baſique hexagonum; cum ſulcis alternis anguſtioribus minusque profundis. Capſula oblonga, acuminata, ſexangularis, lateribus alternis triplo latioribus, trivalvis & trilocularis includit ſemina numeroſa, fuſca & angulata, quæ veſtiuntur membrana albicante partim adhærente rugoſaque, partim libera & tumente. Semina matureſcunt ſub finem Auguſti. Incolit prata uda. Exhibetur etiam caulis fructigeri pars ſuperior cum diverſis ſeminibus.

TABULA QUINTA.

IRIS VARIEGATA. *Linn. ſyſt. pag.* 77.
Iris major latifolia decima quinta. *Cluſ. hiſt.* 221.
Iris latifolia pannonica, colore multiplici. *Bauh. pin.* 31.
Iris lutea variegata. *Ehr. pict. tab.* 10. *fig.* 3.

Pratenſibus ſiccioribus in locis creſcit hæc planta elegans, pedalis aut etiam bipedalis, a medio Majo florens ad medium Junium, dum Julio perficit ſemen. Radix nodoſa, ferme inodora, intus albicat, foris fuſca aut flaveſcens, initio inſipida, linguæ tamen poſtea aliquem ardoris ſenſum imprimens. Caulis eſt leviter compreſſus, parum flexuoſus, folioſus, multiflorus, foliisque altior. Hæc enſiformia, pallide virentia, & plerumque extrorſum recurvata, fulcantur rugis longitudinalibus. Flores ſubodorati ſunt toti lutei, ita tamen ut petalorum reflexorum, quæ venæ atropurpureæ eleganter pererrant, pars extima magis albeſcat. Punctis etiam aut ſtriis interruptis atropurpureis aſperguntur erectorum baſes. Barbulæ luteæ ſunt, extimæ magis albicantes. Pollen albeſcit. Germen hexagonum angulos habet alternos obſoletos. Fructus ex ovato oblongus, acutus, ex flavo dilute fuſcus, multumque dehiſcens, ſemina continet plura fuſca & angulata. Ille in margine exhibetur.

TABULA SEXTA.

ANASTATICA SYRIACA. *Linn. ſyſt. pag.* 432. *mant. pag.* 424.
Anaſtatica hierachuntica. *Crantz. faſc. pag.* 7.
Anaſtatica, quæ Myagrum ex Sumatra & Syria; ſemine ſpinoſo, ſimili capiti aviculæ. *Gron. fl. or. pag.* 78.
Myagrum de Sumatra. *Zan. pag.* 168. *tab.* 126.
Myagrum roſtratum. *Scop. carn.* 2. *pag.* 11. *tab.* 35.
Roſa Hierichuntica alia. *Camer. hort. pag.* 147. *tab.* 42.
Roſa Hiericonthea ſylveſtris. *Bauh. pin.* 484.
Thlaſpi fruticoſum Moravicum, affine Thlaſpi de Hierico ſylveſtri. *Bocc. muſ. pag.* 135. *tab.* 98.

Radix annua eſt, & fibroſa. Caulis leviter hirſutus ſcaberque in plurimos abit ramos. Folia ſunt lanceolata, obtuſiuſcula, ſubaſpera, dentata vel integerrima, ac petiolata. Fructus locantur in ſpicis elongatis rariſque; tum etiam in axillis foliorum ipſisque

 in

in ramis. Flores pauciſſimi & ſeſſiles terminant ſpicas. Sunt hi omnino exigui, ut oculo nudo ægre examinari queant. Calycis foliola quatuor hirſutula ex viridi purpuraſcunt. Petala alba & obverſe lanceolata valde patent. Filamenta albida gerunt antheras ſulphureas. Stigma eſt bifidum & patulum. Silicula ſubrotunda dura & aſpera in duo loculamenta dividitur. Valvulæ ſubrotundæ, uti quidem fit hoc in Anaſtatica hierichuntica, facili vi in hac non avelluntur, ſed cum diſſepimento firmiter concreſcunt, hinc non dehiſcunt; diſſepimentum vero ipſum abit in mucronem ſubulatum verſus anteriora inclinatum. Semina ſunt ſolitaria, rarius bina in quolibet loculamento. Multoties auctus flos integer ad latus ſiſtitur. Tum in dupla circiter magnitudine ſilicula valvulas ſcalpello a diſſepimento ſeparatas deflexasque gerens; diſſepimentum ſolum; & ſemen. Creſcit in foveis ſiccis ad aggeres, inque vicinis, non tantum in Auſtria, ſed in adjacentibus plerisque provinciis. Floret Majo & Junio.

TABULA SEPTIMA.

LYTHRUM VIRGATUM. *Linn. ſyſt. pag.* 328. *Jacq. enum.* 243.
Lyſimachia purpurea ſecunda ſive minor. *Cluſ. hiſt. LI.*
Lyſimachia rubra non ſiliquoſa. *Bauh. pin.* 246.
Salicaria orientalis, ſalicis folio acutiſſimo & glabro. *Tourn. cor.* 18.
Salicaria glabra ramoſiſſima, longiſſimis & anguſtiſſimis foliis. *Amm. ruth. pag.* 69. *num.* 89.
Salicaria glabra, longioribus & anguſtioribus foliis. *Amm. ruth. pag.* 69. *num.* 88.

Tota planta nitidiſſima eſt. Ex radice lignoſa & perenni caules elevantur annui, recti, bipedales & firmi; inferne teretes, ſublignoſi, dilute fuſceſcentes, foliis delapſis tandem nudati; ſuperne tetragoni, dilute virentes & folioſi; in culta planta valde numeroſi & altiores. Rami axillares erecti & virgati in fructeſcente planta admodum elongantur. Folia manſa os glutine opplent; ſuntque ex anguſto lanceolata, acuminata, integerrima, ſubſeſſilia, duos tresve pollices longa, nitida; rameis ſuperioribus alternantibus exceptis, oppoſita reliqua omnia, ita tamen, ut interdum altero alterum pauxillo altius locetur. Flores inodori & breviſſime pedunculati plerumque terni ſingulis in foliorum alis ponuntur, ſpicamque formant raram folioſam & virgatam. Calyx ex viridi purpuraſcit. Corolla cum ſaturata purpura rubet. Ejusdem coloris ſunt filamenta longiora, antheris donata fuſcis. Breviora albeſcunt cum antheris flavis. Capſula oblonga, & calyce, cui includitur, paulo brevior, ſemina continet numeroſa oblonga & parva. In Danubii inſulis floret Junio & Julio. Auguſto fert ſemina.

TABULA OCTAVA.

SEDUM ATRATUM. *Linn. ſyſt. pag.* 317.
Sedum hæmatodes. *Scop. carn.* 1. *pag.* 323.
Sedum caule folioſo, erecto, umbellato, humillimo, foliis teretibus. *Hall. hiſt. helv. num.* 963.
Sedum ſaxatile, atrorubentibus floribus. *Bauh. pin.* 283. *prodr.* 132.
Sedum ſaxatile, variegato flore. *Bauh. pin.* 283. *prodr.* 132.
Sedum minimum montanum, flore purpuraſcente parvo, ſemine ſtellato. *Scheuchz. it.* 6. *pag.* 518.

Annua plantula, ab unica ad quatuor uncias longa, radici inſiſtit fibroſæ, qua alpium ſaxis innaſcitur, florens ibidem Junio, ſemina perficiens Auguſto. Nunc tota quanta, imprimis ſeneſcens, ex atro rubet; nunc ex adverſo pallide viret; aut iterum mix-

mixto colore tingitur. Caules sunt plures & simplices, vel caulibus similes rami de caulis parte infima exeunt; omnes simul pro vario plantæ volumine magis minusve inversam pyramidem referentes; glabri toti, crassi, teretes & erecti. Folia alternante atque inordinato situ cauliculos dense vestiunt, sessilia, oblonga, obtusissima, carnosa, crassa, dorso teretiuscula, antice compressa vel concava, superne latescentia. Flores pedunculorum propriorum ope in axillis foliorum solitarii, in extremitate caulium plus minus umbellati, locantur, erecti, corolla donati aut pallide virente, aut subrubella, cujus petalum cum in naturali, tum in aucta magnitudine adstat.

TABULA NONA.

PRENANTHES VIMINEA. *Linn. syst. pag.* 521.
Chondrilla saxatilis viscosa, caule cnemidophoro. *Col. ecphr.* 1. *p.* 238. *t.* 240.
Chondrilla viscosa, caule foliis obducto. *Bauh. pin.* 130.
Chondrilla viminea viscosa. *Lob. adv.* 85.
Lactuca viscosa, caule foliis obducto. *Tourn. inst.* 472.

Radix tenuis, fusiformis, albicans, simplicissima vel parum ramosa, semipedalis vel pedalis, primo anno folia sola profert radicalia, proximo caulem, & post maturos fructus perit. Planta lactescit, & glabra est. Folia sunt pinnatifide laciniata, pallide virentia, radicalia & inferiora pilis raris subtus adspersa, caulina sæpe verticaliter sita; laciniis acutis, subdentatis, nunc angustissimis, nunc latis, unam duas vel tres uncias longis, & omnino multum variantibus. Folia summa sunt integerrima, & parva. Caulina autem & ramea pleraque basi utrinque appendiculam demittunt oblongam cauli adnatam, singulare spectaculum in caule nitido & albente exhibentem. Flores totos ramos obsident, subsessiles. Calycis cylindracei & cum purpura suffusa glauci foliola sunt ex oblongo lanceolata, acuminata, circiter decem, imbricata, exteriora breviora. Flosculi sunt quinque, flavescentes, extus interdum purpurascentes. Semina sunt atra, ex angusto lanceolata, glabra, paulatim desinentia in stipitem capillarem, coronatum pappo piloso. Crescit in locis asperis. Floret Julio. Sub finem Augusti maturescunt semina.

TABULA DECIMA.

ALLIUM MULTIBULBOSUM.

Summa cum incertitudine elegans hoc Allium stirpibus vere Austriacis adnumero. Jam ante plurimos annos in monte cætio extra claustri muros haud semel inveneram, atque nunc iterum paucis in suburbiorum locis, cum cultum in hortis sub titulo Bergzwiebel, sive Allii montani, tum in eorundem vicinia, vidi. Inter Linnæana Allia non reperio, nec inter sua videtur Hallerus habere. Tota planta odorem generis vix possidet, sapore tamen ejus aliquo prædita. Bulbus solidus, albidus, cumque mediocri depressione subrotundus, circumdatur numerosis bulbillis, qui a matre per fila tenuia facileque & ultro abrumpenda pendent, membranarumque tenuissimarum ope partim cum eadem cohærent. Hac sobole separata omni, ad duplum diminuitur bulbi volumen, manetque ille tunc inæqualis a foveis per bulbillos impressis. Folia sunt radicalia omnia, pedalia aut sesquipedalia, sescunciam tresve etiam uncias lata, plana, striata, acuta, ex lato ensiformia. Scapus bipedalis & teres erigitur, in umbellam terminatus densam, leviter convexam, diametri trium quatuorve pollicum. Petala albescunt cum linea dorsali virente, suntque ovalia, obtusa, & alterna magis concava. Filamenta alba & petalis breviora basi-

ſibus ſuis circa germen in unum ſunt corpus coalita, hinc ſubulata fereque æqualia inter ſe aſſurgunt, antheris coronata oblongis æqualibus & dilute ſulphureis. Germen ex atro viret, ſtylo albo inſtructum filamentis breviori. Semina ſunt angulata & atra. Floret Junio. Semina Auguſto matureſcunt.

TABULA UNDECIMA.

ARABIS TURRITA. *Linn. ſyſt. pag.* 443. *Scop. carn.* 2. *pag.* 30.
Arabis umbroſa. *Crantz. faſc. pag.* 41.
Turrita major. *Cluſ. hiſt. CXXVI.*
Braſſica ſylveſtris, albido flore, nutante ſiliqua. *Bocc. mus. p.* 81. *t.* 72. *Barrel. ic.* 353.

Radix perennat, & ſæpe caules plures profert. Folia ſunt ex lanceolato oblonga, craſſiuſcula, ſubtomentoſa, pallide virentia, inæqualiter dentata, ad oras ſubundulata, acuta, ſaporis mere herbacei, radicalia & caulina infima in longos petiolos anguſtata, caulina reliqua baſi cordata & amplexicaulia. Caulis teres, vix angularis, ſubtomentoſus, & plerumque ſimplex, floribus terminatur ſimul florentibus paucis, & ſucceſſive elongatur in racemum fructigerum longum. Foliola calycis ex viridi pallent, baſi modice prominula, alterna latiora, aut glaberrima aut rarius loco indeterminato pilis pauciſſimis inſtructa, ſulco uno alterove transverſo notata, hinc forte rugoſa Linnæo dicta. Petala oblonga aut ſunt albida, aut ochroleuca. Siliquæ fuſcæ, lineares, obtuſæ, compreſſo-planæ, ſæpe incurvatæ, longæ, & glabræ, ad idem latus deorſum maturæ flectuntur omnes. Semina ſunt fuſca, plana, margine membranaceo cincta, & emarginata. E ſemine nata altero ætatis anno florere incipit. Figura Turritæ majoris Plateau optime exprimit cultam plantam, ſiliquas elongare incipientem. Ab Arabi alpina multum differt. Utrum vero ab Arabi pendula Linnæi vere diſtinguatur, doceat, qui utramque viderit. Creſcit in rupeſtribus umbroſis, ubi flores primos expandit ſub finem Aprilis. In margine etiam depinguntur caulis florere incipientis extremitas, flos ſeparatus, ac ſemen.

TABULA DUODECIMA.

SEMPERVIVUM HIRTUM. *Linn. ſyſt. pag.* 335.
Sedum majus montanum, foliis dentatis. *Bauh. pin.* 283.
Cotyledon altera ſecunda. *Cluſ. hiſt. LXIII.*

Planta hæc toto habitu convenit cum Sempervivo tectorum, & maxima ſæpe copia creſcit in montoſis aſperioribus locis. Folia ſunt ex ovato lanceolata, acuta, carnoſa, ciliis albis rigidiuſculis per totum ambitum ornata, caulina villoſa, radicalia glabriora. Roſulæ numeroſæ & adultæ patulæ ex alis foliorum propagines emittunt globoſas, tenui filo adhærentes, eoque facillime ac veluti ſponte rupto deciduas radicesque acturas. Caulis hirſutus, teres, foliisque tectus, erigitur, ſex vel plures uncias altus, ſuperne diviſus in ramos paucos patentes. His erecti inſident flores, omnes ſurſum ſpectantes, ſinguli ſuffulti pedunculo brevi atque egreſſi ad latus folii minoris. Characterem in illis perpetuo ſequentem obſervavi. Calyx conſtat foliolis ſenis, oblongis, acutiuſculis, erectis, villoſis, & craſſis. Petala, quæ calycem ſuperant ad duplum, numeravi etiam ſex, ex lanceolato oblonga, acuta, erecta, ochroleuca, marginibus & dorſo acute protuberante ciliata, ad apices patula. Stamina adſunt duodecim, petalis pauxillo breviora, ſubulata, erecta, pallida, antheris donata flavis. Inter filamenta & germen quodlibet adſtat exiguum nectarii foliolum ſemibifidum. Germina ſunt ſex, vel rarius ſeptem, villoſa, in-

inque totidem capſulas abitura. Radix ſimul cum caule ſuo perit. Floret a Julio ad Septembrim. Pro Sempervivo globifero antea hanc plantam habueram; dumque in Enumeratione ſtirpium agri Vindobonenſis, ſcripturae vitio præproperæ, flores hexandri pro floribus hexaphyllis leguntur, confuſio ſic nata major fuit, quam, viſo nunc Sempervivo globifero, facilius iterum tollo. Globiferum enim corollam habet calycemque duodenis foliolis conſtantem, germina ſimiliter duodecim, ſtamina autem quatuor & viginti; unde quam maxime ſolo harum partium numero a Sempervivo hirto diſtinguitur. In tabula exhibetur planta culta, quæ major eſſe ſolet, quam ſylveſtris. Eadem in margine altero necdum florens cum quibusdam propaginibus ſuis. Tum propago novella inhærens filo. In altero margine flos.

TABULA DECIMA TERTIA.

SOLDANELLA ALPINA. *Linn. ſyſt. pag.* 151. *Scop. carn.* 1. *pag.* 135. *Cam. epit.* 254. *Moris. hiſt.* 2. *pag.* 285. *ſ.* 3. *t.* 15. *f.* 8. & 9.
Soldanella. *Hall hiſt. helv. num.* 634.
Soldanella alpina major & minor. *Cluſ. hiſt.* 308. & 309.
Soldanella alpina rotundifolia. *Bauh. pin.* 295.
Soldanella alpina folio minus rotundo. *Bauh. pin.* 296.
Soldanella montana. *Lob. ic.* 602.

Radix perennis folia plura promit longis teretibusque petiolis inſidentia, ex rotundo reniformia, firma, integerrima aut ad marginem obſolete crenata, nitida, facie ſaturate virentia, dorſo dilutius. Scapus teres, glaber, aphyllus, erectus, a duabus ad ſex uncias longus, baſi purpuraſcens plerumque, ad apicem umbellatim ſuſtinet pedunculos proprios unifloros, inæquales, ut plurimum binos vel ternos, rarius ſolitarium, totidem foliolis involucri oblongis obtuſisque ſuffultos. Flores inodori nutant. Calyx profundiſſime ad baſin fere usque diſpeſcitur in quinque lacinias ex anguſto lanceolatas, acutiuſculas, erectas & perſiſtentes. Petalum elegans & calyce triplo longior ex tubo pallente brevi baſique rotundata abit in limbum, infundibuli, tubo carentis & valde ampliati, figuram præ ſe ferentem, ad medietatem ferme usque inæqualiter in numeroſas lacinias lineares diſſectum, ex cæruleo ſaturate purpuraſcentem vel contra cum purpura cæruleſcentem; qui color valde in hoc flore variat, vel in album abiiſſe Cluſio Scheuchzeroque viſus. Filamenta quinque breviſſima ſuperiori parti tubi corollæ inſiguntur, geruntque antheras ſulphureas, erectas, polline fœtas luteo, in conum conniventes, lanceolatas, filamentis ipſis longiores, deſinentes in mucronem ſubulatum reflexum, interne longitudinaliter diſſilientes, tunc ibidem biloculares. Germen ſubrotundum in fundo calycis intra petali tubum hæret. Stylus filiformis corollam æquat, ſtigmate præditus ſimplici. Capſula ex oblongo conica, ſtriata, unilocularis & polyſperma ore decemdentato hiat. Pedunculi in fructu eriguntur. Creſcit in ſummis alpibus, ubi floret Junio & Julio. Culta in horto Majo, in hybernaculo aſſervata Martio. In margine etiam delineantur corolla diſciſſa longitudinaliter & aperta cum ſtaminibus inhærentibus, calyx cum piſtillo, ſemina, & capſula.

TABULA DECIMA QUARTA.

LITHOSPERMUM PURPUREOCOERULEUM. *Linn. ſyſt. pag.* 145. *Scop. carn.* 1. *pag.* 123.
Lithoſpermum caulibus decumbentibus radicatis; ramis floralibus erectis. *Hall. hiſt. helv. num.* 596.

Lithospermum repens majus. *Clus. hist. CLXIII.*
Lithospermum umbellatum latifolium & angustifolium. *Bocc. rar. pag.* 75. *tab.* 40. & 41.
Lithospermum minus repens latifolium. *Baub. pin.* 258.
Anchusa repens Lithospermi facie, floribus cæruleis, secundum folia provenientibus. *Pluk. alm.* 30. *t.* 76. *f.* 2.

Tabula repræsentat caules duos, qui ex eadem radice nigricante lignosa & perenni plures exeunt, alterum primos flores producentem, sterilem mansurum alterum. Hic flores conspiciuntur veluti aggregati, qui in elongatis caulis divisi ramis postea distant ab invicem, singuli brevissime pedunculati ad folii latus solitarii exorti, eodemque ut plurimum spectantes. Caules sunt teretes & hispidi. Steriles primo erecti, tandem versus terram inclinantur, etiam procumbunt, atque ad extremitatem subtus radiculas emittunt, terram intrantes, quibus nova soboles generatur. Folia sunt ex oblongo lanceolata, acuminata, breviter petiolata aut sessilia, integra, pilosa, alterna, aspera, lateribus sæpe revoluta. Calycis ad basin usque dissecti laciniæ sunt hispidæ. Corollæ elegantis, inodoræ, & calyce multo longioris tubus angulatus sordide albet, aut purpurascit. Limbus patens cæruleum habet colorem, postea purpurascit. Faux per quinque gibbos introtrusos stella alba insignitur. Semina nitida, albida, unilocularia, duraque, vix unquam quatuor ad maturitatem perveniunt. Crescit in sylvaticis & fruticosis. Floret Majo & Junii initio. Ad latus petalum dissectum adpingitur.

TABULA DECIMA QUINTA.

PEUCEDANUM SILAUS. *Linn. syst. pag.* 208.
Peucedanum foliis triplicato-pinnatis, pinnulis nervo distinctis lanceolatis, imparibus trilobatis. *Hall. hist. helv. num.* 797.
Siler alterum pratense. *Dod. pempt.* 2. *l.* 5. *c.* 14.
Seseli selinoides. *Jacq. enum. Vindob. pag.* 227.
Seseli pratense. *Riv. tab.* 57. *Crantz fasc. pag.* 209. *tab.* 6.
Seseli pratense Monspeliacum. *Lob. ic.* 738.
Seseli pratense, Silaus forte Plinii. *Baub. pin.* 162.
Seseli primum pratense. *Moris. umb. pag.* 17.

Tota planta glaberrima est. Radix perennis, crassa, profunde & recta descendens, vaginis villisque a foliorum præteritorum reliquiis coronatur, primo sationis anno folia sola radicalia producens. Caulis unus alterve tripedalis ramique obsolete angulati ac striati maximam partem virent. Folia multiplicato-pinnata odorem trita peculiarem spirant, eumque satis fortem, & sapore gaudent ingrato & subacri. Petioli sunt subangulati & striati. Pinnulæ ex angusto lanceolatæ virent, mucronatæ spinula albida exigua & innocua, longitudinis valde diversæ, interdum breviores, quam in ipsa exhibentur figura, sæpe ex adverso duplo triplove longiores, magisque tunc extenso in folio locatæ, etiam sesquipedali, hinc magis distantes ab invicem, cujusmodi folii pars in margine sistitur; cæterum pleræque opponuntur, & ultimæ ad basin confluunt. Vaginæ foliorum ampliantur in membranam. Involucrum universale aut est nullum, aut foliolo absolvitur lineari unico, similibusve paucis. Partiale vero constituitur ex pluribus, lanceolato-linearibus & radios æquantibus. Umbella universalis valde inæqualis & rara habet umbellulas plus minus decem planiusculas. Petala aut pallide flavescentia aut albida & oblonga apicem simpliciter inflectunt. Antheræ sunt sulphureæ. Semina ovata aut multo oblongiora fuscescunt, hinc plana, illinc convexa & quadrisulcata sive tribus striis elevatis nota-

ta-

tata, quas margines laterales haud excedunt, adeoque nec alata; odoris & ſaporis ferme expertia. Floret Junio & Julio. Semina largitur Auguſto. Creſcit in pratis. Conſpicitur etiam in margine folium radicale minimis pinnulis donatum, & hinc ipſum circumſcriptionis anguſtiſſimæ. In margine autem oppoſito folii pars radicalis maximi & ampliſſimi ex alio individuo. Deinde radius cum involucro partiali, & ſemen. Aucta tandem ſemen utrinque delineatum & flos. Icon citata Rivini mihi quidem videtur verius exprimere plantam ſequentem, & vice verſa; ſeminibus tamen exceptis, quæ ſingula titulis ſuis congruunt.

TABULA DECIMA SEXTA.

SELINUM CARVIFOLIA LINNÆI. *Linn. ſyſt. pag.* 207. *Reyg. fl. gedan.* 2. *pag.* 61.
Selinum foliis triplicato-pinnatis, pinnis latiuſculis, ſimplicibus & trifidis. *Hall. hiſt. helv. num.* 802. *tab.* 20.
Selinum caule alato, foliolis bifidis & trifidis. *Zinn. gœtt.* 221.
Selinum paluſtre. *Crantz. faſc. pag.* 172. *tab.* 4. *fig.* 1?
Laſerpitium ſelinoides. *Scop. carn.* 1. *pag.* 198.
Angelica tenuifolia. *Riv. pent. tab.* 18.

Tota planta nitida eſt. Nata e ſeminibus altero demum floret anno, & porro ſubſequis. Radix foris fuſca, intus candida, craſſitie digitum minimum raro ſuperans, ſemipedalis, haud multi ſaporis aut odoris, fibras emittit paucas craſſas & longas. Caulis fere ſemper unicus recta aſſurgit, bipedalis, medulla alba farctus, pallide virens, aut ſimpliciſſimus aut uno alterove ramulo inſtructus, rarius ramoſior, teres, ſimulque membranis longitudinalibus tenuiſſimis, numero variis, magis albicantibus, ad lineæ latitudinem ſæpe extantibus, ubique alatus. Hæ membranæ plerumque (nec ſemper) ad exortum radiorum umbellæ univerſalis, quandoque etiam ad principium petiolorum, ceſſant ex abrupto, unde pedunculum ſub umbella fere criſpatum Linnæus dixit. Cæterum nullius novi umbelliferæ caulem tam tenuibus ſulcatum alis, ut hinc facillime dignoſcatur. Folia ſunt multiplicato-pinnata; petiolo communi ſtriato, in radicalibus longo & antice ſulcato; in caulinis dilatato quidem, at vix vaginante. Foliola ultima ſunt ex oblongo elliptica, mucronata, apice albida, plana, quædam confluentia. Umbella univerſalis denſa & parum convexa pro involucro habet foliolum unicum, rariſſime plura, etiam omnino nullum. Partialis involucri foliola anguſta numero variant a quinque ad decem. Petala oblonga, ob apicem acutum inflexum cordata, ſibi fere æqualia omnia, albent utrinque aut cum ſuffuſo ſubtus aliquo rubore. Stamina pallida corollam ad duplum ſuperant. Floſculi fere omnes ſunt fertiles. Seminum oblongi & fuſci nuclei excurrunt in alam undique latam membranaceam magisque pallentem, & alias tres ſimiles in dorſo gerunt minutas. Floret Julio. Semina Septembri matureſcunt. Creſcit inter frutices demiſſos, ſuper quibus umbellæ eminent; rarius procul ab illis. Culta multo ramoſior evadit. Ad latus ſiſtuntur radius cum involucro partiali, & ſemen utrinque viſum; dein hujus aucti transverſim diſciſſa facies, auctusque flos.

TABULA DECIMA SEPTIMA.

LYCOPERDON CANCELLATUM.

Copioſiſſime hunc fungum in foliis hucusque pyri foliorum averſa parte, rariſſime ipſis in petiolis, creſcentem quotannis vidi in ipſa non minus urbe quam in pagis vicinis. Julio menſe macula ex flavo aurantioque varia folium inficit, utrinque conſpicienda. Augu-

gusti initio in dorso folii ex disco dictæ maculæ elevari incipit ad lineæ plus minus crassitiem substantia carnosa, intus albida, foris ferruginea, superficie in varios veluti colliculos distincta. Tunc ex fundo substantiæ per cujuslibet colliculi apicem penetrat conus, qui sensim magis magisque attollitur ad sesquilineæ altitudinem, tandem figuræ ovatæ vel ovalis, & constans meris cancellis pallidis tenuissimis superne in eundem solidum apicem confluentibus; intus hinc inanis. Eo etiam tempore colliculi extremitas, cancellis comprehensa, patefit, fossæque in ipsa substantia latitantis introitum pandit, pulvere minutissimo ferrugineo refertæ, qualis in Lycoperdis esse solet. Lente diversimode aucti hi fungi in figuris ad latus adjectis, quarum altera abscissos in duobus fungis cancellos habet, modo narrata evidentiora reddunt. Synonymum hujus fungi non reperio.

TABULA DECIMA OCTAVA.

CARDUUS MOLLIS. *Linn. syst. pag.* 529. *amœn. acad.* 4. *pag.* 328. *Jacq. enum. Vind. pag.* 276.
Carduus mollior primus. *Clus. hist. CL.*
Carduus mollis, laciniato folio. *Bauh. pin.* 377.
Cirsium molle. *Scop. carn.* 2. *pag.* 126.

Tota planta moschum valide olet, eodemque odore inquinat manum contrectantis. Colles amat asperos tenuique gramine vestitos. Floret Majo & Junio. Radix teres, semipedalis vel longior, fibrillis aucta, rarius in crura divisa, extus fuscescens, intus albida, saporis amaricantis, & perennans, quotannis aut unicum caulem, aut biceps binos; rarissime plures profert, pedales aut tripedales, erectos, calamum crassos, aut virentes, aut purpurascentes totos, striatos, villosos, medulla alba farctos, superne per pedalem sæpe longitudinem nudos, aut uno alterove dumtaxat minimo foliolo vestitos, apice florem semper unicum semperque erectum sustinentes, ex axillis foliorum inferiorum rarius auctos ramulo uno alterove similiter florigero, qui tunc altius tanquam caulis succedaneus elevari solet, quando verus caulis quocunque casu interiit. Folia sunt pinnatifida, ad costam fere usque dissecta, facie scabra & virentia, dorso incana, partim sessilia, partim decurrentia: laciniis oblongis, angustis, ad marginem undulatis & revolutis, inermibus, denticulatis vel integris. Folia in plantis nanis aliqua aut omnia plerumque sunt lanceolata & integerrima. Idem evenire solet in caulibus succedaneis, cujusmodi aliquem ad latus depingi curavi. Calyx basi valde planus & amplus ex squamis componitur numerosis lanceolatis, desinentibus in spinam innocuam, quarum exteriores quidem pallide virent, connectuntur ope villi arachnoidei, & reflectuntur extremitatibus suis ita, ut inferiores ultra calycis basin propendeant; interiores autem purpurascunt, nitent & eriguntur. Corollæ, antheræ & styli saturata purpura tinguntur. Pollen albet. Semina rugosa & angulata coronantur pappo obscure plumoso, & receptaculo piloso insident.

TABULA DECIMA NONA.

VIOLA MIRABILIS. *Linn. syst. pag.* 585. *it. æland. edit. germ. pag.* 92.
Viola montana latifolia, flores e radice, semina in cacumine ferens. *Dill. elth.* 408. *tab.* 303. *f.* 390.
Viola alpina, apetalos, foliis rigidis, rotundis, amplis. *Rupp. jen.* 289.

Radix fibrosa & perennis ætate multiceps evadit, plurimosque caules producit. Cæterum nec flagella emittere, nec repere videtur. Uti ex radice caules florigeri fructigerique, ita etiam una pedunculi uniflori & folia egrediuntur. Sunt hæc omnia ex subro-

rotundo cordata, bafeos lobis magis conniventibus plerumque cucullata, leviter obtufeque ferrata. Petioli, pedunculi & caules funt acute triangulati ac fubvillofi. Foliorum paginæ utrinque glabræ. Stipulæ ad foliorum caulinorum exortum adftant lanceolatæ, acutæ & integræ. Hujusmodi minores etiam pedunculi habent. Flores vix odori funt, nec omnes fibi fimiles. Radicales petalis gaudent, aut albidis aut ex purpureo cærulefcentibus, quorum infimum purpureis femper infignitum ftriis vidi. At vero floribus caulinis petala adfunt nulla. Cum in his, tum in illis, inveni antheras polliniferas & germina rudimento feminum referta. Sunt tamen flores radicales petaloidei fteriles omnes; apetaloidei caulini ex adverfo fertiles. In ftylo difcrimen conftans animadverti. Fertilium ftylus brevior verfus germen circulari incurvatione redit. Sterilium ftylus ad egreffum de germine anguftatus infle&itur, ut fæpe emarcidus in inflexionis loco videatur. Inde adfcendit, apiceque denuo incurvatur. Ex figuris microfcopio au&orum germinum diverfitas apparet. Summo folio flos fertilis incumbit. Rarius etiam petalis inftru&um florem fertilem caulinum vidi. Steriles florent folo initio Aprilis. Fertiles ab eodem tempore ad finem Maji usque. Junio dat matura femina, ovata, nitida & fufcefcentia. Crefcit in montibus fylvaticis.

TABULA VIGESIMA.

CYTISUS SUPINUS. *Linn. fpec. pl. ε. β. pag.* 1042. *Scop. carn.* 2. *pag.* 70. *Crantz. fafc. pag.* 398.
Cytifus feptimus. *Cluf. hift.* 96.
Cytifus quintus Clufii putatus. *Besl. hort. eyft. vern. arb. fol.* 10. *fig.* 3.
Cytifus fupinus, foliis incana lanugine inferne pubefcentibus. *Bauh. pin.* 390.

Planta hæc frequens reperitur in Auftriæ & Hungariæ conterminæ gramineis montofis, cum afperis faxofis, & apricis, tum aliis. Caules procumbunt ferme toti, teretes, fufci, & parum divifi, qui in folo pinguiori inter gramina protenduntur longius, ad duos interdum pedes. Extremam partem denfe obfident folia & flores, prodeuntque una ex gemmis patulis, quæ formantur a foliolis aliquot floralibus five bra&eis fubovatis fimplicibusque. Caules longiores ad pedalem longitudinem fæpe floribus decorantur. Ex qualibet gemma flores ut plurimum gemini prodeunt, etiam fingulares, rarius terni aut plures, breviter pedunculati. Rami juniores, petioli, pedunculi, & folia imprimis fubtus, veftiuntur villis mollibus & albicantibus, brevibus fæpe & vix confpicuis. Calyx tubulofus, pallidus, & hirfutus, ore hiat bilabiato; labio inferiori integerrimo, fuperiore breviter bifido, cæterum longitudine æqualibus. Corollæ luteæ vexillum eft fubrotundum, amplum, emarginatum, alis longius, ungue canaliculato. Filamenta omnia coalefcunt in unum corpus. Flores ante marcefcentiam rufo tingi colore folent, ere&i femper omnes cælumque fpe&antes. In legumine oblongo, valde compreffo, fufco, re&o & pilofo continentur femina plura nitida & fufca. Floret Majo, etiam fub finem Aprilis, & Junio elabente femina perficit. Culta in horto pubefcit multo magis; ætate fruticofior evadit, ramofiffima diffufiffimaque; truncos acquirit diametri fefquipollicaris ligneos; affurgit in fruticem altum quatuor, o&o diametro pedes æquantem; cujus rami longi numerofi & patuli extrorfum recurvantur, floribusque ere&is toti denfe onerati elegans tunc temporis fpe&aculum præbent. Solet etiam fylveftris æque ac culta per fubfequam æftatem florem unum alterumve proferre. Inferne feparatim exhibentur legumen, calyx, & femen.

TABULA VIGESIMA PRIMA.

CYTISUS AUSTRIACUS. *Linn. syst. pag.* 489. *Crantz. fasc. pag.* 396.
Cytisus floribus capitatis; foliolis ovato-oblongis; caule fruticoso. *Mill. ic. t.* 117. *f.* 2.
Cytisus quintus. *Clus. hist. pag.* 95.
Cytisus incanus folio oblongo austriacus. *Bauh. pin.* 390.

Radix lignosa & perennis plures caules annuatim emittit semipedales aut sesquipedales teretes, incanos, suberectos, simplices aut ramosos. Foliola sunt ex angusto obverse lanceolata, interdum magis oblonga, setula mucronata, pallide virentia, propter villos molles albosque utramque paginam obducentes visa magis incana. Petioli antice plani villosi etiam sunt. Caules & rami terminantur foliis aliquot, quæ in capitulum colligunt flores breviter pedunculatos & subodoratos. Ad calycis basin bractea adstat lanceolata una alterave. Ipse calyx tubulosus & cum pallore magis minusve flavescens pubescit, ad oram divisus in labium superius emarginatum, & in inferius lanceolatum acuminatum indivisum & superne connivens. Corollæ luteæ vexillum amplum & emarginatum dorso pubescit. Obtusa etiam pubescit carina margine toto, præterquam ubi superne vexillum respicit. Filamenta in unum sunt coalita corpus. Legumen pilis mollibus est hirsutum. Floret Julio & Augusto. Semina maturescunt Septembri. Crescit in asperis herbidis apricis Austriæ & Hungariæ. Depicta seorsim adstant caulis fructigeri extremitas, semen, calyx, vexillum, ala, carina cum staminibus, & folium ex alio individuo angustius.

TABULA VIGESIMA SECUNDA.

ERYSIMUM REPANDUM. *Linn. syst. pag.* 441. *Amœn. acad.* 3. *pag.* 415.
Erysimum ramosissimum. *Crantz. fasc. pag.* 29.

Radix annua & albicans emittit caulem unicum, angulosum, erectiusculum, nunc fere simplicem, nunc valde ramosum. Rami patentes producuntur in racemos fructigeros longissimos & raros, siliquis etiam longissimis patentissimisque onustos, quo fit, ut ramosiorem planta habitum nanciscatur, quam ipsa re habet. Folia ex angusto lanceolata, argute & repando-dentata, ad tactum scabriuscula, aut sunt undulata aut plana. Flores in racemo quolibet unus alterve dumtaxat simul explicantur, petalis donati luteis, inodori & parvi. Siliquæ pedunculis brevibus insident, suntque tetragonæ, glabræ, obtusæ, incurvatæ aut rectæ. Plantæ varia altitudo est a semipede ad duos, etiam ad tres in cultis pedes. Si magis pumila est, tunc uno alterove gaudere ramulo solet. Tabula exhibet adolescentem plantam, ramosiorem ætate evasuram. Floret imprimis a Maji initio ad Junii finem. Frequens crescit in arvis, aggeribus, inter segetes, & alibi.

TABULA VIGESIMA TERTIA.

ERYSIMUM CHEIRANTHOIDES. *Linn. syst. pag.* 441. *Hall. hist. helv. num.* 477. *Gerard. prov. pag.* 363.
Camelina, Myagrum alterum, Thlaspi effigie. *Lob. ic.* 225.
Myagrum siliqua longa. *Bauh. pin.* 109.
Myagrum secundum Lobelii. *Tabern. part.* 2. *pag.* 538.
Myagro affinis planta, siliquis longis. *Bauh. hist.* 2. *pag.* 894.
Turritis Leucoii folio. *Tourn. inst.* 224.

Ra-

Radix annua, fibroſa, albida, & amaricans, emittit caulem unicum, baſi interdum verſus terram incurvatum, cæterum ſtricte erectum, ſubaſperum, inferne foliis delapſis nudatum & obſcure purpuraſcentem, angulatum, unum alterumve pedem altum. Folia inordinate alternantia, omnino numeroſa, ex anguſto lanceolata, baſi attenuata, acuta, ſordide virentia & ſubaſpera, ſunt ſumma integerrima, reliqua rariter denticulata. Primi flores ex caulis adhucdum ſimplicis extremitate prodeunt. Elongato corymbo, rami ex ſummorum, tum ex ſubſequentium aliquot foliorum alis, ſucceſſive enaſcuntur folioſi erecti & ſimpliciſſimi, ita ut in planta culta ſæpe tot ſint rami, quot folia in caule, quorum tamen inferiores raro flores ferunt. Flores inodori & parvi calycem habent dilute flaventem, petala lutea & oblonga, ſtigma capitatum integrum & vix bicolle. Siliquæ tetragonæ & patulæ ſunt. Floret Junio & Julio. Semina matureſcunt Auguſto. Creſcit in cultis, ruderatis & campeſtribus.

TABULA VIGESIMA QUARTA.

NEPETA NUDA. *Linn. ſyſt. pag.* 390.
Mentha cataria hiſpanica, olim ſideritis altiſſima, flore albo. *Bauh. hiſt.* 3. *pag.* 226.

Radix fibroſa & lignea perennat. Caules annui, tetragoni & glabriuſculi eriguntur; geniculorum margine parum incraſſato; bipedales & ex ramis tandem paniculati. Folia brevibus petiolis innituntur oblonga, facie glabra, ſubtus ſæpe ad nervos majores pubeſcentia, obtuſe ſerrata, venoſa, pallide ſordideque virentia, caulina inferiora ad baſin cordata. Rami erecti terminantur in ſpicas raras, compoſitas ex pedunculis multifloris & verticillatim locatis. Calycis pubeſcentis denticuli ſunt æquales. Corollæ albæ labium ſuperius eſt ſemibifidum. Tota planta odorem ſpirat gravem. Creſcit rarius in locis aſperis. Floret Junio & Julio.

TABULA VIGESIMA QUINTA.

PAPAVER DUBIUM. *Linn. ſyſt. pag.* 360.
Papaver foliis hiſpidis pinnatis, pinnis lobatis, fructu ovato lævi. *Hall. hiſt. helv. num.* 1065.
Papaver erraticum, capite longiſſimo glabro. *Tourn. inſt.* 238. *Hall. Rupp. jen. p.* 71.
Argemone capitulo longiore glabro. *Moris hiſt.* 2. *p.* 279. *ſ.* 3. *t.* 14. *f.* 11.

In magna ſtat affinitate cum Papavere Rhœade, a quo tamen conſtante differt propagatione. Duabus imprimis notis diſcrimen abſolvitur. In Papavere dubio ſetæ duriores pedunculis perpetuo adpreſſæ accumbunt, ut, niſi oculo proxime admoto, ſæpe non appareant; inferne in caule ramiſque magis patulæ ſunt; in Rhœade autem molliores patent omnes. Dubium capſulas profert oblongas, quæ decem longitudine lineas dum æquant, in diametro craſſiore tres eaſdem ſuperant rariſſime. Rhœados vero capſulis, multo magis ſubrotundis aut obverſe ovatis, etiam anguſtiſſimæ quum ſunt, ad craſſitiem dupla ad ſummum longitudo eſt, plerumque multo minor. Addi pro diſcrimine poſſent folia in Papavere dubio ut plurimum tenuius inciſa, & petala alba. Vidi tamen etiam in cultis pauciſſimis individuis petala rubra, quæ Hallerus in ſuis plantis minus conſpicue rubra aſſerit. Et ipſum Papaver Rhœas, in ſaxoſis macriſque locis alimento privatum, ſtaturam hinc nanam nactum, caulem unico vel pauciſſimis floribus albis, nec rubris, præditum non raro inveni; ut itaque color nihil certi hic indicet. Cæterum in dubio calyx eſt hirſutus, caulis ramoſus, capſula ſemper glaberrima, & petala apud nos ut plurimum alba cum macu-

la atropurpurea ad unguem, interdum ex integro deficiente. A Papavere Argemone Linnæi diverſiſſima planta eſt; pumila ſtirpe capſularum tenuitate, etiamſi in his pili hirti, uti interdum fit, plane deficerent, facile ſe indicante. Floret Junio. Creſcit in agris.

TABULA VIGESIMA SEXTA.

MELITTIS MELISSOPHYLLUM. *Linn. ſyſt. pag.* 402. *Scop. carn.* 1. *pag.* 421. *Crantz. faſc. pag.* 285.
Meliſſophyllum. *Hall. hiſt. helv. num.* 244. *Riv. mon. irr. tab.* 21.
Meliſſa noſtras. *Camer. hort. pag.* 99. *tab.* 30. *Besl. Eyſt. vern. O.* 6. *fol.* 7. *f.* 3.
Lamium pannonicum primum. *Cluſ. hiſt. XXXVI.*
Lamium montanum, Meliſſæ folio. *Bauh. pin.* 231.

Ex radice perenni quotannis plures caules enaſcuntur recti, hirſuti, foliis floribusque onuſti. Illa ovata ſunt, petiolata, dentato-ſerrata cum denticulorum apicibus fuſcis, villoſiuſcula & rugoſa. Flores pedunculati aggregatim plures inſident axillis foliorum. Calyx pubeſcit, uti etiam corollæ labium ſuperius externe dorſumque. Illius labia ſunt ferme æqualia longitudine, incifione inconſtantia, ut ſuperius ſit aut integerrimum, aut bifidum, aut tantummodo crenulatum, etiam tridentatum. Labium inferius etiam quandoque denticulis lateralibus augetur. Corollæ ex purpureo alboque variæ ſunt, nunc ſaturatius coloratæ, nunc dilutius, ſæpe etiam totæ niveæ. Antheræ didymæ, fereque geminæ, conniventes circa ſtylum, & ſic mutuo occurrentes, antheras mentiuntur cruciatas; quod non minus pluribus aliis ex hac claſſe floribus ſolemne eſt. Tota planta odore prædita eſt ingrato & forti. Floret Majo & Junio. Creſcit ad margines ſylvarum, & in fruticoſis. Jam recte celeberrimus Hallerus monuit, Milleri ſub hoc titulo datam iconem ad noſtram hanc Helveticamque plantam haud pertinere; quam potius Lamii quandam ſpeciem repræſentare exiſtimo.

TABULA VIGESIMA SEPTIMA.

CARDAMINE TRIFOLIA. *Linn. ſyſt. pag.* 439. *Hall. hiſt. helv. num.* 475. *Scop. carn.* 2. *pag.* 20. *Crantz. faſc. pag.* 43. *Lob. ic.* 211.
Cardamine alpina prima trifolia. *Cluſ. hiſt. CXXVII.*
Naſturtium alpinum trifolium. *Bauh. pin.* 104.

Umbroſa loca incolit, creſcitque haud infrequens in ſylvis, per quas adſcenditur ad alpes, ubi Junio floret, & ſemina Auguſto perficit. Tota glabra eſt. Radix teres & fibroſa perennat. Ex hac cauliculus unus alterve, per ſummam procedens tellurem egreditur, paulatim elongatur, & folia profert veluti radicalia pauca, inter quæ caulis florifer adſcendit, aut nudus, aut folio unico verſus ſummam partem inſtructus, cæterum teres erectus foliisque ut plurimum altior. Folia ternata longis petiolis innituntur. Foliola ſunt ſubrotunda cum baſi parumper anguſtata, ferme ſeſſilia, inæqualiter crenata aut repanda, per omnem ambitum denticulis minimis, vix oculo, at digito facilius obſervandis, ſerrulata, una cum petiolis in averſa parte plerumque purpuraſcentibus aut totis aut tantum in venis. Caulis terminatur corymbo florum ſubumbellato. Rarius in caulini folioli axilla etiam pedunculus pauciflorus conſpicitur. Calycis foliola vireſcentia valde concava ſunt, oraſque habent tenuiores & albidas. Petala ſunt nivea & ad margines undulata. Antheræ pallide flaveſcunt. Siliquæ patent. Culta floret Aprili & Majo, & evadit ceſpitoſa.

TA-

TABULA VIGESIMA OCTAVA.

PIMPINELLA PUMILA. *Linn. mant. pag.* 327. *Jacq. enum. vind. pag.* 227.

Seseli petiolis ramiferis membranaceis, oblongis, integris; foliolis linearibus, sulcatis, petioli longitudine. *Gerard. prov. pag.* 253.

Apium pumilum. *Crantz. fasc.* 213.

Selinum montanum pumilum. *Clus. hist. CC.*

Selinum montanum pumilum Clusii, foliis fæniculi aut peucedani, flore albo, semine selini. *Bauh. hist.* 3. *part.* 2. *pag.* 17.

Tragoselinum caule crasso, sulcato, divaricato, foliis multifidis capillaribus. *Hall. hist. helv. num.* 788.

Oreoselinum tertium. *Tabern. herb. part.* 1. *pag.* 343.

Fæniculum minimum patulum. *Tourn. inst.* 312. *Seg. ver.* 2. *pag.* 18.

Daucus montanus multifido folio, selini semine. *Bauh. pin.* 150.

Saxifraga montana minor, foliis peucedani. *Moris. hist.* 3. *pag.* 274.

Tota planta glabra est. Radix magis minusve napiformis, extus nigricans, intus alba, fibris capillata, quæ foliorum elapsi autumni reliquiæ sunt, caulem profert unicum, & post fructus maturitatem perit. Caulis est exquisite angulatus, striatus, erectus, ramosissimus, viridis aut purpurascens aut rubens, in sicclioribus sesquipollicaris vel tripollicaris, in pratensibus lætioribus etiam pedalis vel altior. Folia, quæ oriuntur ex petiolo in membranam amplam integram concavam & foris purpurascentem expanso, sunt subbipinnata; foliolis linearibus, crassis, antice sulcatis, ternis vel binis insidentibus petiolo communi ejusdem longitudinis. Involucrum reperio nullum. Aliæ plantæ fertiles sunt, steriles aliæ. Fertiles magis patulæ sunt, minus ramosæ, & plerumque virent saturatius. Umbellæ ratione plantæ, imprimis in sterilibus, sunt admodum numerosæ, ut hinc totæ paniculatæ evadant, occultenturque non raro a propriis floribus. Absque ordine certo locantur; modo, uti fieri alias solet, radiis compositæ communibus propriisque; modo radiis communibus destitutæ; in majoribus individuis etiam verticillatæ. Plantæ steriles producunt meros masculos flores; fertiles autem solos hermaphroditos. In utrisque calycis virentis foliola sunt minima & subrotunda. Petala sunt oblonga, obtusa, facie cum levissimo virore albida, dorso aut virescentia aut purpurascentia, in principio patentissima cum apicibus conniventibus, postea magis incurvata contractaque. Filamenta patula gerunt antheras sulphureas. Maribus totum pistillum deest, ut corolla pedunculo sive radio, nec germini, insideat. Est tamen, germinis adinstar superi, intra mediam corollam caput illud subbifidum, quod germinum seminumque nedum maturorum verticem coronare in umbelliferis suevit. Hermaphroditis est germen inferum, subrotundum, leviter compressum, stylis præditum geminis. Fructus sequitur subrotundus, obtusus, glaber, plerumque decemsulcatus, stylis nigris & emarcidis instructus, bipartibilis in semina hinc convexa & quadrisulcata cum angulis obtusissimis, illinc plana. In tabula figura altera plantam exhibet masculam florentem. Altera fructescentem hermaphroditam. Quas inter lente auctus adstat flos hermaphroditus, germine separato deorsumque semoto, ut melius conspici queat. Et semen quoque auctum utrinque proponitur. Crescit in collibus & montosis herbidis, tum etiam in pratis demissis. Floret Majo. Semina maturescunt Julio. Ex specimine sicco, a clarissimo Jacobo Dick ex Helvetia misso, judicavi, Hallerianum synonymum huc pertinere.

TABULA VIGESIMA NONA.

TRAGOPOGON MAJOR.

Pri-

Primo anno sola folia radicalia profert, altero caulem, eodemque post peracta semina biennis perit. Tota lactescit. Radix ex tenui fusiformis albicat. Folia ex glauco virentia & striata ex basi lanceolata ensiformia evadunt, nervo dorsali plerumque carinato. In alis ut plurimum exigua portio lanæ albidæ habetur, quæ tracto deorsum folio in conspectum prodit. Caulis & rami teretes, erecti, nitidi, & inanes, superne in pedunculos valde incrassantur. Calyx constat foliolis fere tredecim acuminatis, petalis ad unam tertiam partem semper longior. Corollulæ striatæ flavent. Antheræ fuscescunt. Semina aspera pappum habent album. Floret Junio & Julio. Crescit ad margines sylvarum, ad vias, & alibi. A Tragopogone pratensi judico specie distinctum. Si non est, meretur varietas adnotari. Pedunculus cum calyce fructigero nedum expanso sistitur ad marginem.

TABULA TRIGESIMA.

LORANTHUS EUROPÆUS. *Linn. syst. pag.* 252. *Jacq. enum. Vindob. pag.* 230. *t b.* 3.

Planta fruticosa, tota dichotoma, ramosissima, diffusa, quadripedalis sæpe, & glabra, quercuum solarum ramis æque inferioribus atque summis parasitica innascitur; in Austria non tantum, sed etiam in Hungaria atque Moravia a me observata. Trunci, diametro interdum unciam superantis, basis loco radicis est. Cortex fuscus, æqualis, crassus, tuberculis a foliis delapsis magis minusve notatus, sapore præditus leviter adstringente, & aquam maceratione inficiens colore rubiginoso, materiem circumdat ligneam, subalbidam, fragilem. Rami ad angulum recto paulo minorem exoriuntur, teretes; extremi virides, nitidi, foliosi, in summitate compressi. Dichotomia fit per articulationem, quæ veluti ginglymi est species; unde ad nodos ortumque ramulorum circuli apparent. Hæc articulatio in ramis non admodum adultis sponte solvitur in putata planta, adeo ut ramuli post paucos dies articulatim decidant. Folia sunt oblonga, basi in petiolum brevem attenuata, obtusa, integerrima vel emarginata & obsolete repanda, ad tactum pinguiuscula, mediocriter crassa, opposita, post maturum fructum decidua. Ex apice ramulorum ferme omnium racemus exit simplex, solitarius, a sex ad duodecim flores oppositos sessiles gerens. Ad racemi tandem delapsi utrumque latus gemma prodit fusca & bivalvis, e qua emergunt duo folia, reliquis multo mansura minora, inter quæ exit novus ramulus, in decursu duobus tribus vel unico foliorum pari ornatus. Flores, lenissima suaveolentia præditi, cum aliqua flavedine virent, in aliis individuis meri steriles, in aliis omnes fertiles. Illi charactere gaudent sequenti. Perianthium est margo parvus, obsolete sexdentatus, coronans germen; quod etiam squamulæ insidet propriæ. Petala sunt sex, rarissime quatuor vel quinque propter quorumdam coalitionem, aut etiam septem lanceolata, acutiuscula, parum concava, patentissima, germini imposita. Filamenta sex, rarissime pauciora aut plura, subulata, crassa, patentia, inseruntur ad basin petalorum, iisdem breviora. Antheræ crassæ, obtusæ, erectæ, subgeminæ, partem habent exteriorem altiorem & majorem. Germen turbinatum & inferum emittit stylum subulatum, erectum, longitudinis diversæ, stigmate conspicuo nullo donatum. Pericarpium abortat. Fertilibus floribus calyx est, ut in sterili, initio persistens, tandem disparens. Petala sunt sex, oblonga, obtusa, patentia, germini imposita, decidua. Filamenta sex, tenuia; quoad reliqua, uti in sterili, sed antheris plane destituta. Pistilli etiam similis, sed longioris, stigma est obtusum & subcapitatum. Fructus, initio teres, paulatim valde evadit pyriformis, viretque: demum sub Octobris finem transit in baccam flaventem, nitidam & unilocularem; figuramque adipiscitur magis subrotundam, basi ipsa veluti in pedicellum attenuatam. Stylus emarcidus persistit, vel delapsus puncto nigricante verticem notat. Fructus tunc mollescunt, glutine spisso albido pleni, in quo nidulatur semen soli-

litarium, ſubovatum, foris fuſceſcens, intus virens, baſi album, cujus apex ſordide flaveſcens radicis futuræ novæ plantulæ eſt rudimentum. In tabula ſiſtuntur in vera magnitudine ramus plantæ fertilis; extremitas ramuli plantæ ſterilis; racemus fructiger maturus; ſemen; & trunci pars diſciſſa. Aucti exhibentur hinc flos ſterilis & inde flos fertilis; tum utriusque piſtillum & petalum ſtaminiferum. Floret Aprili & Majo.

TABULA TRIGESIMA PRIMA.

LINUM HIRSUTUM. *Linn. ſyſt. pag.* 224.
Linum ſylveſtre latifolium primum. *Cluſ. hiſt.* 316.
Linum ſylveſtre latifolium hirſutum cæruleum. *Bauh. pin.* 214. *Moris. hiſt.* 2. *pag.* 573. *ſ.* 5. *t.* 26. *f.* 5.

Radix lignoſa & multiceps perennat. Caules teretes, ſimplices, hirſuti, pedales vel bipedales, inferne ſæpe glabri, totique folioſi, eriguntur; abeuntes in ramos floriferos corymboſos. Folia ſunt lanceolata aut ovata, acuminata, ſeſſilia, alternantia, in ſummis tamen ramis oppoſita aliqua, margine imprimis nervisque dorſalibus piloſa, quandoque etiam ferme glabra. Flores breviſſime pedunculati, non ipſis de alis foliorum, ſed paulo exeunt altius, tum ex ramorum quoque diviſione. Calycis hirſuti foliola ſunt lanceolata, acuminata, & corolla duplo breviora. Petala cærulea & lineata, marginibus inferne, nec tamen ipſa baſi, ſibi mutuo firmiter incumbentia, mentiuntur, etiam delapſa, corollam monopetalam infundibuliformem. Antheræ pallent. Rudimenta ſterilium ſtaminum obſervare nulla potui. Germen eſt hirſutum. Stylos numeravi quinos. Capſula eſt ſubrotunda, glabra, decemlocularis & quinquevalvis. Non fui itaque auſus citare in ſynonymia Linum hirſutum clariſſimi Scopoli, qui ſuæ plantæ ſtylos quatuor & capſulam quadrilocularem adſcribit. Creſcit in aſperis editis locis. Floret Julio. Eadem mihi videtur hæc planta cum Lino ſylveſtri latifolio ſecundo Cluſii, cujus, quæ habeo, ſpecimina nullo modo ab ejusdem primo diſtinguere valeo. Nec floris obeſt color, quum etiam in noſtratibus individuis aut intenditur ille, aut in albedinem vergit propius. A Lino ſylveſtri Floræ Carniolicæ, quod idem eſſe opinor cum Linnæi Lino viſcoſo, manifeſte & facillime diſtinguitur pilis in margine foliorum, uti in eorundem diſco, ſimpliciſſimis; nec, (cujusmodi illos margo foliorum Lini ſylveſtris, non ipſe diſcus, habet,) apice capitato-glanduloſis, primo id obſervante laudati modo operis clariſſimo autore. Folia noſtræ plantæ nunc manifeſtius trinervia ſunt, nunc obſcure, ut nervi ægre appareant.

TABULA TRIGESIMA SECUNDA.

ERICA CARNEA. *Linn. ſyſt. pag.* 270. *mant.* 373. *Scop. carn.* 1. *pag.* 275.
Erica foliis patentibus, quaternis, acutis, caducis; corollis calyce longioribus; antheris eminentibus. *Hall. hiſt. helv. num.* 1013.
Erica Coris folio nona. *Cluſ. hiſt.* 44.
Erica procumbens ternis foliis carnea. *Bauh. pin.* 486.
Erica herbacea. *Linn. ſyſt. pag.* 270.
Erica coris folio octava. *Cluſ. hiſt.* 44.
Erica procumbens herbacea. *Bauh. pin.* 486.

Elegans & tota glabra denſum interdum format fruticulum, radice inſtructa digitum craſſa lignoſaque, qualem in rupibus præruptis ad ripas ſylvaticas torrentum inveni. Sæpe tamen ipſis in ſylvis montoſis umbroſisque unus alterve cauliculus totam plantam abſol-

ſolvit. Folia breviſſime petiolata, linearia, acuminata, patentiſſima, ſumma magis adſcendentia, craſſiuſcula, antice plana, ſubtus exiguo ſulco exarata, quaterna ut plurimum verticillatim ramis lentis innaſcuntur. Pedunculi uniflori ſolitarii & breves in caulibus extremis denſe locantur. Flores clauſi virentesque jam autumno prodeunt, integram ſic hyemem peragentes, & ſubſequis Aprili atque Majo demum colorantur ſeſeque explicant, toti tunc carnei ſenſimque ſaturatiores, antheris etiam tunc tandem exſertis. Cluſium ſecutus autoptam, Linnæus hanc ſtirpem bis propoſuerat, Hallerus primus docuit eandem, diverſa ætate ſpectatam. Calyx petalo ovato ad unam tertiam partem eſt brevior. Antheræ bifidæ & nigræ extra corollam prominent. In margine tabulæ aucta adſtant calyx, corolla, ſtamen, folia, foliumque transverſim diſciſſum.

TABULA TRIGESIMA TERTIA.

CYTISUS CAPITATUS. *Scop. carn.* 2. *pag.* 70.
Cytiſus hirſutus. *Crantz. faſc. pag.* 398.
Cytiſi ſeptimi ſpecies altera. *Cluſ. hiſt.* 97.
Cytiſus ſupinus foliis inferne & ſiliquis molli hirſutie pubeſcentibus. *Bauh. pin.* 390.
β Cytiſi quinti ſpecies altera. *Cluſ. hiſt.* 96.
Cytiſus hirſutus major, foliis pinnatis. *Bauh. pin.* 390.
Cytiſus, ſeptimo Cluſii ſimilis. *Besl. hort. Eyſt. vern. arb. fol.* 11. *fig.* 2.

Difficillima Cytiſorum Auſtriacorum ſynonymia erroribus Botanicis anſam pluribus dedit. Colui in horto erutos ſylveſtres cum obviis varietatibus, & forte nunc cum certitudine majore pronunciare de illis poſſum. Depingi curavi ſylveſtres, & quidem illo habitu, quo occurrere ſolent frequentius. Nec multum variare in ſolo natali Cytiſos ſupinum atque auſtriacum vidi, nec hunc quidem cultum. Eo autem magis ludit Cytiſus hicce capitatus, cujus notabilem varietatem, ad margines ſylvarum rarius creſcentem, valde ramoſam, & ad quam referri poſſe exiſtimo ſynonyma ſub β citata, fortaſſe poſtea depictam exhibebo una cum varietate ſpecioſa culti Cytiſi ſupini. Dum Cytiſi ſupini legumina ad maturitatem jam properant, incipit medio Junio florere Cytiſus capitatus, Cytiſo auſtriaco paulo præcocior. In capitato ex radice lignoſa, digitum ſæpe craſſa, caules oriuntur plures, fruticuloſi, glabri, perſiſtentes, procumbentes, a dimidio pede ad ſesquipedem longi, aphylli & lignoſi; ex quibus enaſcuntur rami erecti, herbacei, folioſi teretes, ſimplices plerumque, hirſuti, dilute virentes & annui. Folia ternata, facie viridia & ferme glabra, dorſo & margine hirſuta magisque pallentia, petiolis inſiſtunt piloſis. Foliola ſunt obverſe ovata & obtuſa cum nervo medio in ſetulam ut plurimum producto. Ramos terminant folia duo oppoſita, aut etiam frondoſe plura, inter quæ ex ipſa rami ſummitate exoritur florum breviter pedunculatorum numero incerto capitulum ſive umbella aliqua, ſæpe denſa & elegans. Sub hac ex axillis modo dictorum foliorum tandem egredi quandoque videmus ramulos ſolitarios breves & ipſos poſt menſem ſuis floribus onerandos. Nulli autem per virgas ſparſi flores, ut in Cytiſo ſupino, jam monente Cluſio, conſpiciuntur. Ab auſtriaco capitatus diſcriminatur foliis haud adeo incanis, iisque multo latioribus, & caulibus ipſis non ita erectis. Cum utroque flore convenit. Calyx aut pallide cum virore aliquo aut magis ſaturate flavet, ſuperne etiam ſimul purpuraſcens, ad baſin ſtipula anguſte lanceolata fulcitur, pilis mollibus albisque hirſutus eſt, & tubo gaudet bilabiato; labio ſuperiore bifide emarginato latiſſimo, inferiori bidentato. Corolla lutea cum vexillo ampliori, qualis in auſtriaco, ætate rufum colorem induit. Filamenta omnia in unum corpus coaleſcunt. Legumen oblongum, acutum, compreſſum, nigrum, pilis mollibus albidis longisque veſtitum, ſemina continet octo vel pauciora, nitidiſſima, pallide fuſca, ſubovata vel magis ſubrotunda, & parum compreſſa. Creſcit in mon-

montosis sylvaticis, in herbidis apricis, ad margines sylvarum, aliisque in locis. Adest in tabulæ margine summitas caulis fructigeri; tum semen.

TABULA TRIGESIMA QUARTA.

VICIA PANNONICA. *Crantz. fasc.* 393.
Vicia sylvestris albo flore. *Clus. hist. CCXXXV.*
Vicia sylvestris hirsuta, siliqua incana. *Bauh. pin.* 345.

Pro Viciæ luteæ varietate hanc olim habueram. Comparatam nunc cum Vicia lutea hybridaque, quarum specimina plura, cum culta, tum sylvestria examinavi, vere diversam invenio, adeo quidem ut vel primo intuitu facillime distingui queant. Pannonica hæc a duabus memoratis discriminatur pedunculis bifloris aut trifloris omnibus, ut rarissime uniflori occurrant, quales ex adverso in lutea hybridaque video adesse perpetuo, dum nec in horto nostro cultura hic quidquam mutavit. Differt etiam ab iisdem integritate constante omnium stipularum. Foliis ab hybrida sæpe neutiquam dignoscitur. Reliqua discrimina ad Horti Vindobonensis tabulam centesimam & quadragesimam sextam proponuntur. Nostræ plantæ radix fibrosa perennat, & plerumque est multiceps. Inter segetes caules bipedales eriguntur, firmati claviculis ad segetum culmos, cujusmodi caulis depictus sistitur. In arvis restibilibus & pratensibus siccioribus, ubi notabili interdum copia crescentem vidi, breviores magnam partem procumbunt, tandemque adscendunt, hic ut plurimum pilosiores. Sunt vero caules angulati, pubescentes aut glabriusculi, simplices vel ramosi. Foliorum costa desinit in claviculam, sæpe purpurascentem, & utrinque locat foliola septem, octo vel novem, crebrius alternantia quam opposita, oblonga aut elliptica, utrinque pilis sericeis magis minusve dense vestita, aut obtusa integraque, aut retusa, semper cum nervo medio in setulam eminente. Stipulæ integerrimæ, lanceolatæ, & acuminatæ, subtus notari solent macula fusca, rarissime desiderata. Ex pedunculis communibus brevissimis flores bini vel terni propendent. Quadrifloros tamen etiam vidi, uniflorosque, sed valde infrequentes. Calycis hirsuti & ochroleuci aut pallentis cum suffusa rubedine dentes sunt setacei. Corollæ albidæ vexillum dorso hirsutum & fuscescens, antice per venas fuscis variegatum, latera habet reflexa, & unguem amplum & canaliculatum. Carina inferne pallet cum virore, superne magis sordet. Stamina sunt in unum corpus coalita. Legumina oblonga, acuminata, nigricantia pilisque vestita albidis continent semina quinque vel pauciora, subrotunda, ex atro fusca cum hilo cinereo. Floret imprimis Junio. Semina Julio maturescunt.

TABULA TRIGESIMA QUINTA.

SCORZONERA PURPUREA. *Linn. syst. pag.* 519. *Scop. carn.* 2. *pag.* 96. *tab.* 46.
Scorzonera caule ramoso tereti, foliis linearibus acuminatis, calycibus obtusiusculis. *Gmel. sib.* 2. *pag.* 7. *t.* 2.?
Scorzonera angustifolia elatior pannonica quarta. *Clus. hist. CXXXIX.*
Scorzonera angustifolia subcærulea. *Bauh. pin.* 275.
Scorzonera sylvestris, foliis angustis, flore cæruleo. *Mentz. pug. t.* 1. *f.* 1.

Radix foris nigricans, intus albida, in caput setosum abit, ex quo caulis assurgit sesquipedalis, tenuis, teres, glaber, foliosus, parum ramosus. Folia sunt linearia, acuta, integerrima, glabra, connivendo canaliculata, rarissime plana. Calycum squamæ in-

infimæ ſunt acutæ, reliquæ obtuſiores. Corollæ petala apice anguſtantur, ut hinc denticuli vix appareant. Colorem habent ex cæruleo dilutiſſime purpuraſcentem. Odorem ſpirant lenem gratumque, quem Cluſius comparat paſtillis e Benzoino confectis. Tota planta lacte glutinoſo turget. Creſcit in pratenſibus montanis. Floret Aprili & Majo.

TABULA TRIGESIMA SEXTA.

SCORZONERA HUMILIS. *Linn. ſyſt. pag.* 519. *Scop. carn.* 2. *pag.* 95.
Scorzonera caule nudo, unifloro; foliis lanceolatis. *Hall. hiſt. num.* 10.
Scorzonera humilis latifolia pannonica. *Cluſ. hiſt. CXXXVIII.*
Scorzonera humilis latifolia nervoſa. *Bauh. pin.* 275.

Ex radice longa, calamum vel etiam pollicem craſſa, & perennante, caulis exſurgit unus alterve palmaris aut pedalis, florem ſuſtinens unicum, foliis brevioribus paucis veſtitus, fiſtuloſus, ſtipatus foliis radicalibus pluribus ad longitudinem plus minus eandem productis. Hæc ex glauco virent; utrinque attenuantur; pleraque connivent, & margines habent undulatos; nervis longitudinalibus numero incertis gaudent; latitudine admodum variant in diverſis, vel ipſis etiam iisdem in individuis, ut dentur latiſſimo in icone depicto folio latiora, vel alia ex adverſo plane linearia. Radix ætate multiceps evadit, & ex foliorum deſtructorum nervoſis reliquiis factam gerit coronam ſetaceam. Calycis ſquamæ apice fuſceſcunt. Petala lineata ſulphurei ſunt coloris. Tota planta ſcatet lacte glutinoſo candido, ad aëris attactum colorem aurantiacum induente. Floret Aprili. Reperitur in collibus ſaxoſis & aſperis. Nunc cum illuſtriſſimo Hallero exiſtimo, hanc Scorzoneram ab alia humili anguſtifolia pannonica Cluſii tertia non differre ſpecie, ſed eſſe plane eandem plantam, folia tunc omnia anguſtiſſima gerentem.

TABULA TRIGESIMA SEPTIMA.

ALYSSUM MONTANUM. *Linn. ſyſt. pag.* 436. *Jacq. enum. vindob. pag.* 258. *Gmel. ſib.* 3. *p.* 250.
Alyſſum ſubfruticoſum, foliis ellipticis ſcabris. *Hall. hiſt. helv. num.* 492.
Alyſſon. *Cam. epit. pag.* 558. *n.* 2.
Adyſeton montanum. *Scop. carn.* 2. *pag.* 14.
Clypeola montana. *Crantz. faſc. pag.* 19.
Thlaſpi incanum montanum luteum. *Bauh. prodr.* 49.
Thlaſpi ſaxatile incanum luteum ſerpilli folio minus. *Bauh. pin.* 107.
Thlaſpi thymi folio, utriculo ſubrotundo mucronato, hiſpanicum. *Barr. ic.* 807.
Thlaſpi montanum luteum. *Bauh. hiſt.* 2. *p.* 928.
Jonthlaſpi luteo flore, incanum, diſcoides, umbellatum, montanum. *Col. ecphr. pag.* 280. & 281.

Radix perennis & multiceps plures emittit cauliculos, baſi decumbentes, hinc adſcendentes, incanos, folioſos, ſimplices. Folia ſunt obverſe lanceolata, acutiuſcula, craſſa, incana, integra, inferne attenuata, ſparſa, numeroſa, ſemipollicaria, veſtita utrinque tomento, quod conſtat ex ſtellulis plurimis, quæ unitæ telam veluti efficiunt tenuiſſimam & albidam, qua totum folium obducitur, uti ex aucti figura folii patet. Flores corymboſi propriis inſident pedunculis; calyce inſtructi caduco, pallide flaveſcente, ſcabriuſculo; petalis luteis, emarginatis. Filamenta ſemper aliqua ſquamam emittunt magis minusve tridentatam, e cujus dorſo verſus latus egredi videntur. Hujusmodi auctum ſtamen

men etiam exhibetur. Silicula orbiculata & ſtylo acuminata, utrinque unum alterumve ſemen includit. Creſcit in rupibus. Floret Majo.

TABULA TRIGESIMA OCTAVA.

ASTRAGALUS ONOBRYCHIS. *Linn. ſyſt. pag.* 499. *Scop. carn.* 2. *pag.* 77. *Crantz. faſc. pag.* 415.
Aſtragalus caule ſubereцto, ramoſo, foliis linearibus, ſericeis, vexillis longiſſimis. *Hall. hiſt. helv. num.* 412.
Onobrychis purpureo flore. *Cluſ. pann. pag.* 751.
Onobrychis prima. *Cluſ. hiſt. CCXXXVIII.*
Onobrychis ſpicata, flore purpureo. *Bauh. pin.* 350.

Ex radice lignoſa, perenni & multicipite plures prodeunt caules, baſi ſublignoſa ſæpe etiam perennantes, cæterum herbacei, ramoſi, duri, teretes, ſubſtriati, breviſſimo & ſæpe vix conſpicuo villo hirſuti, pedales vel bipedales, ferme toti procumbentes, extremitatibus florentibus erectis. Folia ſunt pinnata ex foliolis utrinque a ſeptem ad quindecim cum impari, oblongis, acutis, margine & ſubtus imprimis ſericeo brevique villo obductis, ſæpe parum conniventibus, inferioribus pollicaribus, ſupremis plerumque anguſtiſſimis. Stipulæ foliis adſtant lanceolatæ, acuminatæ & integerrimæ. Rami & caules elongantur in pedunculos nudos longosque, apice flores plurimos in ſpicam congeſtos locantes, in fructu ad tres quatuorve uncias productam Calyx villoſus purpuraſcit plus minus, & denticulos ſuperiores habet gradatim breviores. Corollæ ex violaceo purpureæ vexillum eſt calyce triplo vel quadruplo longius, alis duplo, figura oblonga, vix emarginatum, lateribus reflexis, obtuſiſſimum. Alæ unguibus inſiſtunt tenuibus & longis. Carina pauxillo brevior & obtuſa figuram ferme alarum habet. Stamina ſunt diadelpha. Germen ſubulatum in ſtylum abit glabrum ſtigmate obtuſo terminatum. Legumen oblongum, acuminatum, hirſutum, ex integro biloculare, fuſceſcens, ex altera parte ſulcatum, ſemina continet pauca, nitida, quæ una cum legumine utrinque conſpecto & flore ſeparatim ſiſtuntur. In herbidis & pratenſibus aſperioribus paſſim & copioſe occurrit. Floret totam æſtatem. Semina matureſcunt Septembri.

TABULA TRIGESIMA NONA.

OROBUS PANNONICUS. *Kram. elench. pag.* 213. *Jacq. enum. vindob. p.* 128.
Orobus pannonicus tertius. *Cluſ. hiſt. CCXXXI.*
Orobus auſtriacus. *Crantz. faſc. pag.* 374. *tab.* 1. *fig.* 1.

Tota planta glabra eſt. Radix perennans conſtat tuberibus oblongis, teretibus, in fibram deſinentibus, fibrillas alias etiam emittentibus, extus fuſcis, intus albis carnoſis & ſubdulcibus. Quotannis radici bulbus novus ſuperne accedere videtur, tunc tenuior magisque albicans. Caulis ſubtriangularis erigitur. Stipulæ ſunt ex anguſto lanceolatæ, acuminatæ, & baſi ſemiſagittatæ. Petioli carinati terminantur ſeta ſubulata brevique; ſuſtinentes inferiores ſemper par foliolorum unicum, ſuperiores plerumque paria duo, ſummi ſæpe iterum unicum, ita ut in quibusdam foliis non raro foliolum impar adeſſe conſpiciatur. Sunt autem foliola lineari - lanceolata, acuminata, carinata, obſcure trinervia, adſcendentia; interdum duplo breviora ac latiora quam ſunt depicta. Flores inodori nutantesque numero incerto pauci & racemoſe locantur in pedunculis communibus axillaribus, ſolitariis, triangularibus, erectis, longitudine foliorum, aut unico in eadem

 plan-

planta aut paucis. Calyx cum virore purpurafcit. Corolla albet cum vexilli parte aliqua interdum fubrubente. Vexilli unguis latiffimus reliquorum petalorum ungues amplectitur. Alæ, carina multo longiores, fuperne connivent, inferne patent. Filamenta ferme connata funt in unum corpus, decimo tamen facile feparabili. Legumina funt glabra, & fuberecta. Floret Majo & Junio. Crefcit præcipue in pratis. An eadem fit hæc planta cum Orobo in Gmelini Floræ Sibiricæ volumine quarto tab. V. delineato, non aufim decidere. Etiam ibi varietates, quas in noftratibus individuis obfervamus, anguftifolia atque latifolia occurrunt. Sed flores fuæ plantæ vir celeberrimus purpureos tribuit. Luteos illuftris Linnæus dicit flores Orobi anguftifolii fui. Effetne fic color conftanter diverfus floribus ejusdem plantæ in tribus diverfis regionibus?

TABULA QUADRAGESIMA.

TRIFOLIUM OCHROLEUCUM. *Linn. fyft. part.* 3. *pag.* 233.

Trifolium caule recto, foliis hirfutis, fupremis conjugatis, fpicis oblongis. *Hall. hift. helv. num.* 378.

Trifolium caule hirfuto fcabro, foliis mollibus integerrimis, fpicis fubvillofis ochroleucis. *La Chenal. diff. pag.* 2.

Trifolium album β. *Crantz. fafc. pag.* 409.

Radix perennis caules plerumque paucos producit erectos, hirfutos, teretes, pedem aut fesquipedem longos, aut fimpliciffimos & unifloros, aut uno alterove ramulo ex fuperiorum foliorum alis auctos. Petiolorum membranaceæ bafes, hirfutæ & nervofæ terminantur utrinque in acumen. Foliola funt hirfuta, mollia, integerrima, obtufa, infima fubradicalia ovata vel etiam obverfe cordata, reliqua oblonga, fumma anguftiora. Caulem ramosque terminant folia duo oppofita & feffilia, quorum alterum majus eft, & a quibus parumper diftat fpica, in principio fubrotunda, poftea magis ovata, odoris herbacei. Calycis hirfuti dentibus quatuor æqualibus infimus duplo longior eft. Corollæ ochroleucæ & monopetalæ tubus longus & tenuis excurrit in vexillum ex lanceolato oblongum, alis & carina æqualibus multo longius. Illæ funt oblongæ. Hæc etiam eft oblonga obtufa & concava. Crefcit in pratis fylvaticis. Floret Junio & Julio. Corolla monopetala a Trifolio montano, cui eadem tetrapetala eft, aliisque momentis facillime diftinguitur.

TABULA QUADRAGESIMA PRIMA.

AGARICUS PSEUDOBOLETUS.

Menfe Junio in fylvula Gatterholz truncatæ folo tenus quercus putrido ftipiti innafcentem inveni hunc fungum. Atque aderant fpecimina plura. Agarici quercini varietatem fi quis effe prætendat, meretur non minus adnotari varietas hæc infignis. Oblongus, firmus, fatisque durus, ex bafi latiufcula & inæquali affurgebat in collum longum, circa medietatem parum anguftatum, hinc iterum paulatim latefcens in caput obtufiffimum & obfolete triangulare, cujus fuperficies lente vitrea fpectata exhibebat ftructuram fpiralem, qualis in epidermide pulpæ digitorum confpicitur, oculis nudis obfcure tantum obfervandam. Bafis erat eleganter ferruginei coloris, qui adfcendendo per collum, fenfim dilutior, tandem fub capite in fulphureum mutabatur. Et per omnem hanc partem totus fungus admodum nitebat, ac fi vernice denfa fuiffet illuminatus; quo carebat nitore pallefcens caput. In colli fuperiore parte infra caput, in altero dumtaxat fungi latere, pori aderant valde confpicui, Boleti characterem mentientes; at vero qui oculo armato refe-

re-

rebant exacte Agarici quercini labyrinthiformem fabricam, hic ſolummodo ſuperficialem, nec penetrantem fungi ſubſtantiam. Caro fungi erat pallide fuſca, ex coriaceo lignea, homogenea, dura, compreſſioni cedens parum, ſed reſtituens ſe, ſecanti cultro reſiſtens adinſtar ſuberis. In exſiccato fungo color nitorque perſtiterunt. Quæ in icone adſunt radiculæ fibroſæ, ad baſin fungo inhærentes, non ſunt de ipſo fungo, ſed de aliis plantis, baſin fungi permeantes. Hinc atque illinc depictus ſiſtitur.

TABULA QUADRAGESIMA SECUNDA ET TERTIA.

CARDUUS CANUS. *Linn. ſyſt. pag.* 529. *mant. pag.* 108.
Carduus tuberoſus. *Jacq. vind. pag.* 289.
Cirſium tomentoſum, radice bulboſa. *Bauh. hiſt.* 3. *pag.* 44.
Cirſium montanum maximum. *Raj. hiſt.* 305.

In pratis humidis copioſe creſcit, Auguſto & Septembri florens, Carduo rivulari, magis præcoci, in iisdem ſæpe locis ſuccedens. Radix perennans conſtat tuberibus pluribus fuſiformibus, aggregatis, calamum vel & digitum craſſis, duos tresve vel plures uncias longis, in fibrillam tenuem terminatis, carnoſis, inſipidis, foris fuſceſcentibus, intus albidis. Caulis ſolitarius, inermis, teres, ſtriatus & villo arachnoideo pauco veſtitus erigitur. Folia, cum radicalia, tum caulina, ſunt ex lanceolato oblonga, utrinque villo etiam arachnoideo cana; hoc pauco amoto in prona parte glabra, in averſa pilis breviſſimis ſubaſpera; mollia nec rigida; ad oras ciliis ſpinoſis frequentibus & innocuis armata. Superiora ſeſſilia ſunt; inferiora decurrunt per caulem. Flores ſolitarii & ſuberecti caulem & ramos (ſi qui adſint,) terminant. Calycis glabri & glutinoſi foliola virentia dorſo elevantur in gibbum glanduloſum magis pallentem, abeuntque in exiguum mucronem nigricantem. Corollæ purpureæ ſunt. Semina nitida pappum gerunt plumoſum. Admodum hæc planta variat, nunc ſesquipedalis vel paulo altior, & uniflora vel omnino pauciflora; nunc iterum humanæ fere altitudinis & ramoſa. Caule viridi prædita, aut purpuraſcente. Foliis ſubintegris, & magis minusve profunde ſerratis, aut etiam pinnatifide ſinuatis omnibus, cujusmodi folium ex planta majore in tabula quadrageſima non coloratum additur. Villo magis vel minus conſpicuo; aliisque momentis. Hinc duplice in tabula exhibendam curavi; primo facie illa, qua ſæpius ſylveſtris occurrere ſolet; tum majore, qua ſylveſtris rarius, culta ſemper conſpicitur.

TABULA QUADRAGESIMA QUARTA.

ADONIS APENNINA. *Linn. ſyſt. pag.* 377.
Adonis Helleborus. *Crantz. faſc. pag.* 110.
Pſeudoelleborus niger. *Cluſ. hiſt. pag.* 333.
Helleborus niger ferulaceus, caule geniculato, flore magno tulipæ minoris inſtar. *Mentz. pug. tab.* 3. *f.* 1.

Creſcit elegans planta in montibus ſiccioribus & gramineis, cum apricis, tum ſylvaticis, ſæpe magna copia; ubi floret Aprili & Majo, dans Julio ſemina matura. Radix ætate multiceps nigricans & perennis augetur fibris teretibus, ſemipedalibus, extus atris, intus albicantibus, indiviſis, numeroſisque. Caules annui atque herbacei eriguntur, baſi vaginis membranaceis incluſi communibus plerumque gemini, compreſſi plus minus, in ramos unifloros duos tresve diviſi, ferme glabri toti, quadrunciales aut ſesquipedales. Sæpe ramis ſterilibus poſt floreſcentiam caules augentur, ultra fructigeros efferri ſolitis, in

 ipſa

ipsa planta florente interdum jam præsentes. Folia multifida, tenuiter divisa, plana, acuta, linearia, glabra, sessilia, ad basin usque ita distincta, ut videantur esse plura eodem loco exorta. Floris ferme inodori calyx constat semper foliolis quinis concavis, foris pubescentibus & ex fusco purpureis, obtusis. Corolla componitur ex binis petalorum ordinibus, externorum latiorum octo, internorum novem; quem petalorum numerum inveni frequentiorem, nec tamen perpetuum. Pauciora tamen quam septemdecim in universum petala, rarissime observavi; plura autem sæpius, vel ad viginti quatuor usque. Sunt vero illa ex angusto obverse lanceolata, obtusa, lineata, apice inæqualiter serrata, calyce ferme duplo longiora, intus eleganter flava, extus virore simul purpurascente perfusa. Stamina sunt lutea. Receptaculum ex ovato oblongum & asperum semina in capitulum subovatum colligit plurima, obverse ovata, angulata, obtusissima, rugosa, villosa, & mucrone inflexo in apice ad latus superius munita. Celeberrimi Linnæi assensu hæc planta est ipsius Adonis apennina. Duodecim tantum petala in hac Austriaca, vel in sexcentis de industria examinatis individuis, non potui invenire unquam; nec potuit magis vir nobilissimus a Mygind, nec plures alii. Totidem Linnæus petala Adonidi tribuit vernali; nec plura clarissimus Scopoli; illustris Hallerus duodecim & ultra. An itaque vere distinctæ plantæ sint, videant illi, quibus utramque comparare posse datur. Nos aliam in Austria, quod sciam, non habemus.

TABULA QUADRAGESIMA QUINTA.

ORCHIS PALLENS. *Linn. mant. pag.* 292.

Orchis radicibus subrotundis, petalis galeæ lineatis, labello trifido (*in titulo iconis* quadrifido) integerrimo. *Hall. hist. helv. num.* 1281. *tab.* 30.

Orchis bulbosa, floribus flavescentibus. *Seguier. ver.* 3. *pag.* 247.

A summis Botanicis Hallero atque Seguiero descripta prolixe est, ut ulteriore descriptione supersedere omnino possem. Ne tamen icon adumbratione careat aliqua, pauca hæc addo. Aprili & initio Maji floret, in collibus herbidis crescens, ex quibus eruta prima specimina vidi allata a viro eruditissimo Valentino Brusati, Medicinæ Doctore. Bulbi sunt subrotundi. Folia longitudine quatuor, unicam latitudine unciam æquant, nitida, immaculata, sublineata, acuta, saporis amaricantis & ingrati, terminanturque in basin longam vaginantem, pergentem ad usque radicem, scapumque arctissime amplexantem, ut internorum ferme adnata dici queat. Scapus semipedalis spicam fert raram & sescuncialem. Flores odore perfecte referunt sambucinos, at fortiorem, bractea suffulti singuli flavescente & longitudine germinis. Petala sunt sulphurea & ovata, quorum extima duo retrorsum erecta & acutiuscula notantur lineis tribus virentibus; tria interiora magis obtusa in cucullum connivent, lineola virente non minus insignita lateralia unico, supremum vero paulo latius ternis. Labellum propendet amplum, magis intense flavum, trifidum, leviter convexum, lacinia intermedia duplo latiore & emarginata, nec cæterum dentata, nec maculata, in cujus fauce nullos omnino villos detego. Antheræ flavent. Cornu obtusissimum, rarius emarginatum, & labelli circiter longitudine, sursum incurvatur. In Halleriana tabula floris integri duplex figura exhibetur. Sistitur in mea flos petalis avulsis, ut faux in conspectum veniat. Fructus sunt oblongi, striati & pollicares.

TABULA QUADRAGESIMA SEXTA.

SCANDIX INFESTA. *Linn. syst. pag.* 732. *Willich. obs. pag.* 34.

Ra-

Radix annua, dura, ſublignoſa, tenuis, ramoſa, albida, daucique ſapore aliquo prædita, caulem gignit ſolitarium, teretem, ſemipedalem vel tripedalem, ſtriatum, ſcabriuſculum nec tamen piloſum, jam ipſo in exortu ramos horizontales emittentem, modo erectum magis, modo in ramos patentes longosque totum diffuſum. Folia ſunt pinnata ex foliolis quinis vel ternis; atque hæc foliola in plantis majoribus modo ſimiliter ſunt pinnata, modo pinnatifide tantum & inæqualiter inciſa; circumſcriptione autem ovata vel lanceolata, plana, utrinque ob pilos minutos & vix conſpicuos ſubhirſuta & ſcabriuſcula, ſordide virentia, in ſeneſcente planta ſæpe ex fuſco ſanguinea. Involucrum univerſale adeſt unifolium ac minutum; interdum nullum. Radii ſunt a tribus ad novem. Involucri partialis foliola parva ſunt quatuor vel quinque. Umbellulæ partiales ſunt valde denſæ, hemiſphæricæ, & valde convexæ, ut non raro coni baſin exprimant. Flores albi & inodori petala habent propter incurvatum apicem cordata, exteriores extima multo ampliora, qui pauci ob piſtilli abſentiam abortant. Interdum petala interiora bina mentiuntur petalum unicum ad baſin usque bifidum ſine apice inflexo; quia in his tunc apex inflexus eſt in exteriore latere, &, lobo altero ferme deficiente, lobus præſens recta tendit deorſum; unde corollam quis credere tetrapetalam poſſet. Antheræ purpuraſcunt. Semina ſunt oblonga, obtuſa, fuſca, & hiſpidis leviterque uncinatis munita ſetis, quarum extimæ in ſeminibus fructuum exteriorum ſunt longæ, reliquæ breviſſimæ. Floret Julio & Auguſto, ſemina ferens Septembri. Creſcit in agris, & ad fruticeta ac margines ſylvarum. Repræſentat tabula plantam ſtaturæ mediocris florentem; & majoris plantæ ramulum abſciſſum cum umbella fructigera nedum matura; tum florem radiantem auctum; tandem unius ejusdemque fructus exterioris bina ſemina in volumine æque naturali quam aucto.

TABULA QUADRAGESIMA SEPTIMA.

RIBES ALPINUM. *Linn. ſyſt. pag.* 184.
Ribes inerme, floribus planis, bracteis florum longitudine. *Hall. hiſt. helv. num.* 817.
Ribes vulgaris, dulci fructu. *Cluſ. hiſt.* 119.
Ribes montana altera. *Bauh. prodr.* 162.
Ribes minor, fructu rubro. *Besl. hort. eyſt. arb. vern. fol.* 14. *fig.* 1.
Ribes ſylveſtre. *Camer. hort. pag.* 141.
Ribes alpinus dulcis. *Bauh. hiſt.* 2. *pag.* 98.
Groſſularia vulgaris, fructu dulci. *Bauh. pin.* 455. *Mapp. alſ. pag.* 139.

Habitu proxime accedit ad Ribes rubrum; diverſum tamen ab hoc foliis magis lucidis, ſaturatius virentibus, dorſo ferme glabris, & facie ſubpiloſis; tum aliis etiam momentis, quæ ex deſcriptione patebunt. Atque hoc quidem quam maxime pro diſcrimine facere, ſi obſervatio perpetua eſt, exiſtimo, quod larvæ Phalenæ groſſulariatæ, quotannis ex integro devaſtantes ſepem horti noſtri Botanici quandam ex Ribes rubro conſitam, ne folium quidem lædant ullum Ribes alpini, priori proxime adſtantis. Totus frutex eſt inermis. Petioli ſæpe pilis longiuſculis ac raris obſidentur. Flores locantur bini vel terni, vel numeroſiores, rarius ſolitarii, in pedunculo communi racemoſo, brevi, erecto, & nec fructigero quidem vere pendulo, prodeunte ex gemmula ad latus ramuli novelli, ita ut præcociores floreant ante foliorum plenum incrementum. Quilibet flos proprio breviſſimo innititur pedunculo, qui ſuffulcitur bractea membranacea, pallente, late lanceolata, acuminata, concava, erecta, & longitudine ipſius floris. Calycis laciniæ ſubrotundæ ſubflaveſcunt, & valde patent, interdum numero luxuriantes ſeno vel ſeptenario. Petala omnium minima & duplo latiora quam longa flavent. Bacca rubra, ſine omni acore dulcis, fatua, & ſubglutinoſa, continet ſemina pauca, a binis ad ſena. Creſcit in fruticetis montoſis, ubi flores Aprili, fructus maturos profert Julio, utrosque ſerius in ſubalpinis.

Rarum vidi alium fruticem, eodem tempore eodemque loco florentem, in quo sequens a priori observavi discrimen, dum reliqua congruebant omnia, quare etiam ad eandem illum speciem reduco. In hoc flores sunt paulo majores magisque plani, perianthii laciniis, dum marcescere incipiunt, reflexis. Etiamsi stylus adsit, carent omnino germine, cujus vestigium detegere nec lente usus valui. Nullo etiam anno in hisce fruticibus fructum vidi, dum una cum bracteis flores decidunt brevi omnes. Racemi admodum erecti unam duasve uncias longitudine æquant, ob flores numero vicenos vel tricenos densequе positos spicam teretem referentes. Calycis lacinia aliqua semper summam floris partem occupat, cui opponuntur infimæ duæ; atque sub harum divisione adscendens bractea longior & calyci concolor, nunc in ligulam extra racemum prominet & antrorsum inflectitur, sic præ se ferens laciniæ cujusdam calycinæ longioris imaginem. In hortum introductus hic frutex, crescensque ad latus prioris, sterilis mansit; dum ille fructus largiatur quotannis. Figura prima fruticis sterilis ramum exhibet florentem. Altera hujus florem vitrea lente auctum, ut petala prodeant, quæ ob parvitatem nudis oculis ægre dignoscuntur, hinc in ramo omissa. Tertia florentem fertilem sistit, eundemque fructibus maturis onustum quarta.

TABULA QUADRAGESIMA OCTAVA.

RANUNCULUS FALCATUS. *Linn. syst. pag.* 380.
Ranunculus testiculatus. *Crantz. fasc. pag.* 119.
Ranunculus alopecuroides, Ajugæ foliis. *Bocc. sic.* 28.
Ranunculus ceratophyllus, seminibus falcatis in spicam adactis. *Moris. hist.* 2. *pag.* 440. *s.* 4. *t.* 28. *f.* 22.
Melampyrum luteum minimum. *Bauh. pin.* 234.
Melampyrum perpusillum luteum. *Lob. ic.* 37.

Plantula trimestris, tota subincana & hirsutula, pusilla, interdum vix uncialis, ad summum quadriuncialis, ex radice tenui fibrosa albidaque folia promit ex longiusculo & plano petiolo varie multifida, laciniis omnibus sublinearibus planis & obtusiusculis. Prima duo plantulæ folia sunt tamen lanceolata & integerrima. Scapi aphylli, plerumque plures, uniflori & suberecti folia ut plurimum superant. Calyx erigitur. Petala lutea maculam vix manifestam ad unguem gerunt, ex ovato oblonga, rarius expansa, at plerumque erecta, in germine celeriter increscente diu adhuc perstant emarcida. Hoc subrotundum retinet quandoque formam suam in individuis valde pusillis aut in scapis tardioribus, plerumque autem excrescit in fructum oblongum, ratione plantulæ maximum, constantem seminibus triangularibus, superne bifidis, dorso seu inferne emittentibus processum falciformem acuminatum & horizontaliter porrectum, a quibus processibus fructus spinosus evadit. Floret Aprili & initio Maji. Sub finem Junii raro vestigium plantulæ superest. Aggeres, arva & ruderata incolit.

TABULA QUADRAGESIMA NONA.

EUONYMUS VERRUCOSUS. *Scop. carn.* 1. *pag.* 166.
Euonymus tenuifolius. *Linn. spec. pl. pag.* 286.
Euonymus secundus. *Clus. hist.* 57.
Euonymus flore phæniceo. *Bauh. hist.* 1. *part.* 2. *pag.* 203.
Euonymus granis nigris. *Bauh. pin.* 428.
Euonymus pannonicus. *Tabern. herb. part.* 3. *p.* 754.

Opti-

Optime clarissimus Scopoli tres Euonymos, in Austria ac finitimis provinciis obvios, Linnæo pro varietatibus habitos, Clusii aliorumque sententiam secutus, in tres distinctissimas species separavit, quas inter hæc facillime se distinguit ramis verrucosis & seminibus atris; illæ ramis glabris dignoscuntur ab invicem capsulis in vulgari obtusis, in latifolio in marginem acutum excurrentibus, aliisque insuper momentis. Noster autem hic occurrit sub fruticis diffusi forma bi - vel tricubitalis, aut etiam sub forma arbusculæ decempedalis, trunco brachiali. Rami sunt teretes, sæpius oppositi; juniores virent cum maculis subovalibus ex fusco flavescentibus, totidem veluti guttis gummosis induratis adspersi. Hæ maculæ in adolescentibus ramis in verrucas elevantur fuscas aut nigricantes duras persistentes corticemque valde exasperantes. Folia sunt pollicaria, interdum bipollicaria, late lanceolata, glaberrima, opposita, acuta, serrulata, breviter petiolata. Pedunculi filiformes & axillares ut plurimum sustinent flores duos tresve, rarius per dichotomiam divisi plures. Flores omnes sunt tetrandi & tetrapetali. Pentapetalum observavi nullum; tripetalum rarissime unum alterumve. Petala subrotunda & plana cum aliquo virore flavescunt, suffusa simul colore sordide sanguineo. Calyx pallet magis. Antheræ didymæ. Filamenta sunt vix ulla, sed horum loco brevia tubercula. Stylus etiam vix ullus, & stigmatis vices gerit tuberculum simile & paulo majus. Capsula quadriloba, glabra, obtusa, quadrilocularis & flavescens continet semina ovata, hinc atra, illinc pallida, pulpæ coccineæ semiinvoluta, quæ capsulis expansis excidunt sub finem Augusti; dum flores aderant Majo & Junio. Crescit in sylvis montosis.

TABULA QUINQUAGESIMA.

ROSA RUBIGINOSA. *Linn. mant. pag.* 564.

Prætervisam Botanicis Austriacis stirpem primus vir amicissimus Franciscus de Mygind detexit, quibusdam lapidosis montosisque in locis mixtim cum Rosa canina sat copiose crescentem. Synonymum nullum adducere ausus fui. Halleri rosam, in Historia stirpium helveticarum numero 1103 descriptam, eandem credidissem cum hac austriaca, nisi autor celeberrimus suæ fructibus maturis colorem nigrum adscripsisset. Est autem frutex habitu Rosæ caninæ, a qua ilico distinguitur foliis obtusioribus, minus nitentibus, dorso glandulis rubiginosis adspersis, & odoratissimis. Ramos glabros aculei armant cinerascentes, acuminati, & recurvi; modo plures, modo pauci, in nonnullis etiam ramulis absentes. Foliola sunt utrinque tria vel duo cum impari terminante, plus minus pollicaria, quandoque dumtaxat semipollicaria, argute & subduplicato - serrata, ovata, facie glabriuscula & sine nitore virentia, dorso pallida & villosa; petiolis aculeatis. Pedunculi sæpius ramosi & inermes gerunt paucos flores. Germina sunt ovata, & aut inermia, aut paucis aculeis armata. Calycis foliola plerumque aliqua pinnatifida sunt. Petala, calycem vix superantia, sunt obverse cordata, planiuscula, & incarnata cum ungue albo. Antheræ luteæ. Styli ex flavo virent. Foliolorum, calycis & stipularum dorsum atque margo, tum etiam petioli atque pedunculi instruuntur pilis glandulosis capitatis viscosis & apice rubiginosis, unde odor plantæ pendere videtur, & qui foliorum margini dum insident, hæc fingunt magis duplicato - serrata. Singularis ille est, aliquid de rosis habens, & in quo de aromate foliorum juglandis plurimum deprehendere mihi videor. Nec multum diversus flori odor est. Fructus est ex subrotundo ovatus, nitidus, aut plane inermis, aut aculeis rigidiusculis nec pungentibus iisque paucis armatus, maturus semper colorem habens aurantiacum, nec unquam in nigredinem tendentem. Floret Junio & Julio. Fructus maturescunt Septembri.

TABULA QUINQUAGESIMA PRIMA.

ASTRAGALUS PILOSUS. *Linn. ſyſt. pag.* 498. *Crantz. faſc. pag.* 418. *Gmel. ſib.* 4. *p.* 39. *t.* 16.

Aſtragalus caule erecto, ramoſo, ex alis ſpicifero, ſiliquis teretibus. *Hall. hiſt. helv. num.* 411.

Aſtragalus villoſus, erectus, ſpicatus, floribus flaveſcentibus. *Amm. ruth. num.* 166. *pag.* 125.

Cicer montanum, lanuginoſum, erectum. *Bauh. pin.* 347. *prodr.* 148.

Onobrychis tertia. *Cluſ. hiſt.* CCXXXIX?

Onobrychis ſpicata, floribus pallidis, nigris radiis notatis. *Bauh. pin.* 350?

Radix albicans, multiceps, & ad minus biennis, caules producit ſæpe plures, pedales vel etiam duplo altiores, baſi ipſa decumbentes, cæterum erectos, teretes, vix ſtriatos, cum virore purpuraſcentes, cinereisque pilis hirſutos. Foliis pinnatis & utrinque piloſis ad latus adſtat ſtipula lanceolato-acuminata, hirſuta & integerrima. Coſta antice canaliculata eſt, dorſo convexa. Foliola oblonga, latiora vel anguſtiora, ſuperiora paulatim decreſcentia, longiora uncialia, acuta vel obtuſa, etiam ſetula terminante quædam aucta, breviſſime pedunculata, pallide virentia, numero variant a novem ad plura paria cum impari, ita tamen, ut undecim paria numeraverim frequentius. Nullum caulem vere ramoſum videre contigit, ſed increſcente caule ex foliorum alis pedunculi adſcendunt longi, teretes, parum ſtriati, piloſi & erecti, qui ſpicam florum gerunt denſam plerumque, oblongam, ab uno ad tres polices longam. Bracteæ ſunt anguſtæ, hirſutæ, acuminatæ & longitudine calycis. Pedicelli omnino breviſſimi. Calycis pallidi & hirſuti laciniæ virentes lineares & acutæ tres inferiores longitudine ſuperant binos ſuperiores. Corollæ ochroleucæ & glabræ vexillum in medio ſaturatius flavet, nec ullas exhibuit mihi in plurimis ſpeciminibus meis ſtrias ſive flavas, ſive nigras. Nec Hallerus harum mentionem fecit, nec in prodromo Bauhinus, ut hi viri cum Linnæo Cluſiani ſynonymi non meminerint, quin ipſe Caſpar Bauhinus a ſua diverſam Cluſianam plantam crediderit, quo minus congrua Cluſiana icon etiam contribuiſſe videtur. Hinc ego quoque Cluſium in ſynonymia dubitanter excitavi Alæ porro ſupra unguem tenuem longe hamatæ carinam excedunt, ipſæ vexillo breviores. Carina obtuſa in ariſtam deſinit. Legumen teres, leviter compreſſum, dorſo ſulcatum, piloſum, erectum, terminatum in ſtylum perſiſtentem retrorſum unci adinſtar reflexum rigidumque ſemina continet plura. Folia ſapore gaudent amaro & ingrato. In montoſis apricis tenui gramine obſitis creſcit paucis locis, nec frequens. Floret Junio & Julio. Semina matureſcunt Auguſto.

TABULA QUINQUAGESIMA SECUNDA.

DIANTHUS ALPINUS. *Linn. ſyſt. pag.* 590.

Caryophyllus ſylveſtris ſecunda. *Cluſ. hiſt.* 282.

Caryophyllus ſylveſtris, flore magno inodoro hirſuto. *Bauh. pin.* 209.

Caryophyllus pumilus latifolius. *Bauh. pin.* 209. *prodr.* 104.

Prata ſubalpina, inque ipſa ſumma alpium juga adſcendens, haud infrequens incolit plantula hæc elegantiſſima, pro varia ſoli altitudine diverſo æſtatis tempore florens, & coli in horto aptiſſima, ubi ceſpitoſa adhuc magis evadit. Radix tenuis, fibroſa, ramoſa, multiceps & perennis cauliculos profert plures, erectos, glabros, ſimpliciſſimos, duas tresve uncias altos, ſuperne interdum purpuraſcentes, flore unico, rariſſime pluribus terminatos. Folia ſunt ſublinearia, plana, obtuſiuſcula, modo latiora, modo anguſtiſſima,

gla-

glaberrima, oppoſita, verſus radicem magis conferta, pollicem raro æquantia, ſubamaricantia. Squamæ ſub calyce adſtant oppoſitæ duæ lanceolatæ, acuminatæ, calyci concolores, eodemque paulo breviores. Foliola caulina ſumma, flori dum ſunt viciniora, ſquamarum aliarum exteriorum par mentiuntur. Calyx ventricoſus atra purpura tingitur. Petala magna, inodora & eleganter colorata ſpecioſum florem efficiunt. Sunt autem crenata, ex purpureo rubra, rarius pallida, ſupra unguem piloſa & ex ſaturata purpura cinereoque variegata. Semina ſunt atra.

TABULA QUINQUAGESIMA TERTIA.

RHAMNUS SAXATILIS. *Linn. ſyſt. pag.* 197. *Jacq. enum. vindob. pag.* 212.
Spina infectoria pumila ſecunda. *Cluſ. hiſt.* 112.

Inter ſaxa ſe diffundens radix, ut evelli nequeat, truncum gignit, qui ilico in ramos diſpeſcitur teretes, diffuſos, partim erectos, partim horizontaliter protenſos, etiam procumbentes. Materies dura & albida cortice circumdatur cinereo aut fuſceſcente. Rami ſeniores terminantur in ſpinam ſubulatam rigidam & pungentem. Ramuſculi novelli virides ſubpubeſcunt. Folia prodeunt ex gemmis una cum floribus confertim plura; in ramis autem junioribus inordinato alternantur ſitu. Sunt vero lanceolata vel ovata, baſi attenuata, breviter petiolata, ſerrulata, obtuſa vel acutiuſcula, glabra & ad ſummum uncialia. Petiolo utrinque adſtat ſtipula ſetacea fuſca & caduca. Ex eodem loco, ex quo rami ejuſdem anni virides oriuntur, etiam aggregatim prodeunt pedunculi tenues uniflori & foliis breviores. Hi in aliis individuis multo ſpectantur numeroſiores, floresque producunt omnes ſteriles; in aliis pauciores, ſed omnes fertiles: utroſque apetalos & cum virore flaventes; ſtructura diverſos. Sterilium calyx paulo longior ex tubo campanulato in limbum expanditur quadrifidum, patentem, planum, tubo ferme duplo breviorem & ſubacutum. Supremo tubo adnaſcuntur ſtamina quatuor, erecta, quibus ſingulis ſquamula pone accumbit oblonga & brevior. Germen illis eſt ſubrotundum & parvum, quod inſtruitur ſtylis geminis brevibus ac veluti truncatis. Prætervifis ſubſequis, hos fertiles antea credideram, unde pronuntiaveram flores hermaphroditos. In floribus fertilibus tubus calycis eſt brevior limbo magis erecto. Staminum & ſquamularum veſtigium nullum obſervatur. Germen tubum calycinum æquans in ſtylos deſinit geminos, ſubulatos, ſuperne reflexos, & longitudine calycis. His baccæ ſuccedunt ſubrotundæ, molles, nitidiſſimæ, piſelli magnitudine, pellicula veſtitæ atra, refertæ pulpa glutinoſa, ſaporis cum aliqua dulcedine ingrati, nec amari, vireſcente, exſiccata parumper & corrugata chartam tingente ex cæruleo purpuraſcentem. In qualibet bacca continentur ſemina terna, vel tantum bina, ovata, nitida, ſubfuſceſcentia, incluſa ſingula arillo proprio bivalvi. Creſcit in collibus ſaxoſis apricis, florens Majo, & fructus dans maturos Julio & Auguſto. Exhibui in tabula ramum majorem florentem ſterilem; minorem fertilem, cum florentem, tum fructeſcentem: deinde ſemen utrinque viſum, & arillum ſemine jam excluſo expanſum. Tandem florem auctum utrumque, ſcilicet fertilem, cujus hinc latus claudit flos ſterilis, inde hujus piſtillum.

TABULA QUINQUAGESIMA QUARTA.

CAUCALIS GRANDIFLORA. *Linn. ſyſt. pag.* 205. *mant. pag.* 350. *Crantz. faſc. pag.* 224.
Caucalis umbellis planis, petalis extremis & involucris maximis. *Hall. hiſt. helv. num.* 740.

 Cau-

Caucalis albo flore. *Cluſ. hiſt. CCI.*
Caucalis arvenſis echinata, magno flore. *Bauh. pin.* 152.
Daucus grandiflorus. *Scop. carn.* 1. *pag.* 189.
Echinophora flore magno. *Riv. pentap. irr. tab.* 25.
Echinophora pycnocarpus. *Col. ecphr.* 1. *pag.* 91. *t.* 94.

Ex radice annua, albida, ſubfuſiformi, odore aliquo dauci prædita, tandemque ſubacri, caulis exoritur teres, ſtriatus, glaber, flexuoſe erectus, ac ramoſus. Folia glaberrima, aut valde parum hirſuta, & multiplicato-pinnata petiolo innituntur inferne membranaceo & ſtriato, ſuperne tereti atque antice ſulcato. Pinnulæ ſunt exiguæ, lanceolatæ, confluentes in foliola pinnatifida. Folia ſumma ſæpe conſtant ſola vagina ſubulata, aut hac in foliolum unum alterumve ſublineare longumque terminata. Involucri univerſalis foliola ſunt ut plurimum quinque, ex anguſto lanceolata, acuminata, virentia cum oris albidis, inæqualia & perſiſtentia. Partiale fere ſena foliola habet, prioribus conſimilia, quorum tria exteriora duplo longiora ſunt. Radii a ſex ad novem conſtituunt umbellam planam. Floſculi albi & inodori, qui in umbellulis exterioribus externe locantur, pauci nec omnes, petalum habent exterius reliquis multo majus & ad baſin ferme usque bifidum cum lacinia intermedia exigua lineari inflexa; laciniis ex oblongo obverſe ovatis, planis & obtuſiſſimis. Cæteris exterioribus corollulis petalum idem duplo dumtaxat majus eſt. Interiorum petala ſunt æqualia erectaque cum apicis antrorſum incurvati lateribus ſurſum reflexis. Antheræ pallent. Styli perſiſtunt in fructu divaricati. Semina ſunt ovata, compreſſa, extus ſtriata & ſetis numeroſis rigidis atque uncinatis armata; quæ maturescunt Septembri, dum floruit æſtate. Creſcit in agris, inter ſegetes, inque aſperis locis. In margine tabulæ conſpiciuntur in magnitudine naturali fructus integer, ſemen ex interna parte, idemque diſciſſum transverſim. Tum flos diſci auctus ad quadruplum, maſculus toto carens piſtillo, hinc ſterilis & abortans, calyce ſubquinquefido præditus, ſtaminibus nedum omnimode evolutis. Tandem eodem in omni dimenſione volumine auctus flos radians hermaphroditus, germine donatus hirſutiſſimo proprioque etiam calyce.

TABULA QUINQUAGESIMA QUINTA.

SESELI ANNUUM. *Linn. ſyſt. pag.* 215. *Jacq. enum. vind. pag.* 26. *Scop. carn.* 1. *pag.* 213.
Seſeli bienne. *Crantz. faſc.* 204.
Seſeli foliis linearibus, triplicato-pinnatis, caule vaginoſo. *Hall. hiſt. helv. num.* 762.
Fæniculum ſylveſtre, annuum, Tragoſelini odore, umbella alba. *Vaill. par. pag.* 54. *tab.* 9. *fig.* 4.
Pimpinella tenuifolia. *Riv. pentap. irr. tab.* 82.

Radix foris nigricat, intus alba; primo anno folia radicalia ſola, altero caulem profert, atque peracto fructu perit; ex tenui fuſiformis, ſimplex aut ramis aucta, craſſitie & longitudine admodum varians pro ſtatura plantæ, ſapore prædita aliquo petroſelini, quem ſequitur moderata acredo, ſalivam ciens; vertice capillato a foliorum præteritorum reliquiis. Caulis fere ſemper unicus in planta ſylveſtri, erectus, altitudine admodum diverſus, ſcilicet a bipollicari ad cubitalem, teres, ſtriatus, purpureus, vix manifeſte villoſus ſimulque nitens, in minoribus individuis ſimpliciſſimus umbella unica terminatur, in majoribus etiam alios plerumque ſimplices ramulos umbelliferos ex alis foliorum producit. Petioli, imprimis caulini, valde vaginantes, membranacei, & ſtriati, folia ſuſtinent multiplicato-pinnata, erectiuſcula, facie glabra, dorſo marginibusque villis obſita, vix nudo oculo percipienda, virentia aut ſanguinea; pinnulis lanceolato-linearibus, acutis, planis.

In-

Involucri univerſalis foliolum adeſt quandoque unicum, ſæpius nullum. Particulare pluribus conſtat lanceolatis, acuminatis, margine membranaceis, longitudine umbellulæ. Umbella univerſalis convexa & denſa componitur ex particularibus a decem ad triginta conſimilibus. Petala ſunt alba, vel purpurea, vel ex utroque colore mixta, ovata cum apice inflexo, & hinc interdum, nec ſemper cordiformia. Antheræ flavent. Styli albent. Flores omnes fertiles ſemina ferunt fuſca, ovata, parva, hinc plana, illinc gibba atque ſtriis tribus elevatis notata, lateribusque inſuper membrana exigua aucta. Ad latus depingitur flos auctus; tum ſemen in naturali ſtatu, idemque auctum cum ſubjuncta diſciſſa transverſim facie. Creſcit paſſim in collibus montibusque apricis herbidis. Floret Auguſto & Septembri.

Quum tabulæ operis Riviniani non omnibus in exemplaribus eodem compactæ ordine ſint, hinc occaſione hujus plantæ monendus eſt lector, citaſſe me has tabulas illo in ordine, quem habet exemplar in bibliotheca Cæſarea publica aſſervatum. Tum etiam duplici modo poſſe conſiderari ætatem plantarum biennium, quas tales voco, quando non eodem anno germinant & fructum ferunt, etiamſi autumno forte primi anni ex ſemine excreſcant, proximique æſtate ſeneſcant, atque ſic vix duodecimum ætatis menſem abſolvant.

TABULA QUINQUAGESIMA SEXTA.

PHELLANDRIUM MUTELLINA. *Linn. ſyſt. pag.* 213. *Jacq. enum. vind. pag.* 223. *Scop. carn.* 1. *pag.* 216.

Liguſticum Mutellina. *Crantz. faſc. pag.* 198.

Seſeli foliis duplicato-pinnatis; pinnulis ſemipinnatis, lobulis lanceolatis. *Hall. hiſt. helv. num.* 763.

Seſeli humile alpinum, umbella purpuraſcente. *Moris. hiſt.* 3. *pag.* 287.

Daucus montanus. *Cluſ. hiſt. CXCVIII.*

Meum alpinum, umbella purpuraſcente. *Bauh. pin.* 148.

Mutellina. *Cam. epit. p.* 8. *Bauh. hiſt.* 3. *part.* 2. *pag.* 66.

Plantula tota glabra eſt. Radix longa, plerumque tenuior, extus fuſca, intus alba, ſaporis dauci cum juncta leviſſima acredine, ad ſaxum alliſa ramos longos de latere propellens, in caput abit craſſius unum alterumve ſetoſum, & per plures vivax annos durat. Culta in horto inter alpinas facilius provenit, valdeque multiceps & ferme ceſpitoſa evadit; ſola autem capita annoſiora caulem emittunt. Hic ſemipedalis vel etiam pedalis erigitur, teres, ſtriatus, ſimplex, interdum ramulo auctus. Folia ſunt multiplicato-pinnata, nitida, facie ſaturate virentia, dorſo lætius; foliolis oblongis, pinnatifide inciſis; lobulis acutiſſimis, diverſæ latitudinis in diverſis. Coſta teres & antice ſulcata ortum ducit ex petiolo baſi membranaceo & vaginante. Pleraque folia radicalia ſunt; nam in caule unicum vel duo habentur; etiam nullum. Umbellæ univerſalis ex pluſculis radios enatæ involucrum aut unifolium eſt, aut nullum, rariſſime fit ex pluribus. Partialis umbellæ involucrum componitur ex foliolis tenuibus, radios æquantibus, numero variis quinque ſex vel ſeptem, deficientibus ſæpe interioribus. Eſt autem umbella denſa & convexa. Flores odorati petala habent roſea vel magis rubra, ſubovata, acuta, exteriora pauxillo majora, cum apicibus ſine crena notabili inflexis, ut vix figura cordata exſurgat. Filamenta corollam ſuperant, antheris donata purpureis. Paucis floribus germen deeſt, qui abortant. Perianthium proprium quidem quinquedentatum minimumque adeſt, & in fructu perſiſtit, nudo tamen vix oculo conſpiciendum. Fructus ex oblongo ovatus diſpeſcitur in ſemina ovato-oblonga, fuſca, hinc plana, illinc quadriſulcata & convexa. Cre-

ſcit frequens in alpium jugis herbidis, florens a Junio ad Septembrim, ſemina autumno perficiens. In margine eſt flos auctus; ſemen in volumine nativo; tum idem auctum, utrinque conſpectum.

TABULA QUINQUAGESIMA SEPTIMA.

DIGITALIS OCHROLEUCA.

Digitalis foliis calycinis lanceolatis, galea bifida, faucibus immaculatis. *Hall. hiſt. helv. num.* 331.

Digitalis lutea. *Tabern. vol.* 2. *pag.* 270.

Digitalis flore luteo majore. *Riv. monop. irr. tab.* 104.

Digitalis flore luteo. *Besl. eyſt. æſt. O.* 1. *fol.* 1. *fig.* 3.

Digitalis purpureæ Linnæanæ varietas flore luteo. *Jacq. enum. vindob. pag.* 111.

Digitalis luteæ Linnæanæ varietas. *Crantz. faſc. pag.* 354.

Radix perennat & evadit multiceps. Caulis non ramoſus, hirſutus, ſubangulatus, foliosſus, & bipedalis erigitur. Folia ſunt ſeſſilia vel ſemiamplexicaulia, ſublanceolata, valde elongata, aut breviora & lata, acutiuſcula, ſerrulata, confertim & inordinate alternantia, dorſo & marginibus magis minusve hirſuta, facie ſæpe glabra. Summa bractearum ſunt loco, emittuntque de ſinu ſuo pedunculos ſolitarios & breves, florem propendulum gerentes. Racemi apex incurvatur ante floreſcentiam. Foliola calycis ſunt ex anguſto lanceolata, hirſutula & obtuſiuſcula. Corolla ampla eſt fere adinſtar Digitalis purpureæ, pallide lutea, hirſuta, intus ſub labio inferiore piloſa, & venulis ſive lineolis fuſcis interruptis atque undulatis, quæ interdum deficiunt ex integro, inſcribitur. Labium inferius diſpeſcitur in tres lacinias triangulares & acutas. Superius valde variat, modo ſimpliciter emarginatum, modo tridenticulatum, interdum etiam eo usque bifidum & acutum, ut vix cedat inferiori. Antheræ ſulphureæ & didymæ crucis ſub forma mutuo accumbunt, quod idem obſervatur in pluribus hujusce claſſis floribus. Filamenta toti tubo accreſcunt; hinc duo longiora fundo faucis incumbunt atque antrorſum arcuantur. Stylus pubeſcit. Capſula ovata obducitur pauca hirſutie. Variis in locis creſcit, & ad ſubalpina adſcendit. Floret hic Auguſto, alibi jam Junio. Eſt omnino hæc planta diverſiſſima a Digitali lutea Linnæi, ſynonymisque ibidem allatis. Hinc optime illuſtris Hallerus ſeparavit illas, confuſionemque jam ſubortam ſuſtulit. Prudenter etiam celeberrimum Linnæum in ſynonymia ſuæ Digitalis luteæ nullum adduxiſſe, videmus, nomen, quod competit huic Digitali noſtræ. Utraque planta in hortis culta habitum ſervat proprium. Proponuntur in margine fructus, & petali longitudinaliter diſciſſi ambæ partes.

TABULA QUINQUAGESIMA OCTAVA.

ANTIRRHINUM ALPINUM. *Linn. ſyſt. pag.* 410. *Scop. carn.* 1. *pag.* 442. *Crantz. faſc. pag.* 306.

Antirrhinum caule procumbente, breviter ſpicato, foliis verticillatis. *Hall. hiſt. helv. num.* 338.

Linaria tertia ſtyriaca. *Cluſ. hiſt.* 322.

Linaria quadrifolia ſupina. *Bauh. pin.* 213.

Radix perennis & fibroſa cauliculos profert baſi ramoſos & tenuiores, ſuperne incraſſatos, a duobus ad ſeptem pollices longos, adſcendentes, herbaceos, teretes & glabros. Hi ornantur foliis ex anguſto lanceolatis, integerrimis, aveniis, craſſis, glaucis; in-

infimis minoribus plerumque, & quaternis; summis solitariis vel oppositis vel ternis. Flores in extremis caulibus congestum racemum exhibent, propriis suffulti foliolis, elegantissimi. Corollæ cum purpura saturate violaceæ labium superius erigitur, planum, ferme semibifidum, inferiori longius; laciniis oblongis & obtusis. Inferius patens & planum dividitur in tres lacinias subrotundas & æquales. Discus prominulus & sulcatus aureo colore conspicuus est. Calcar subulatum acutum longumque leviter incurvatur. Faux ante discum villis obducitur. Filamenta albida antheras gerunt flavas. Calycis foliola sunt linearia, acuta & subæqualia. Capsula apice sexvalvis semina includit nigra plana & marginata. Floret per totam æstatem. In saxosis udis alpium crescit. Plantula amaro ingratoque sapore gaudet. Ad marginem depingitur capsula, cujus intra dehiscentis superne valvulas dissepimentum stylo emarcido coronatum in conspectum prodit. Tum adstat semen.

TABULA QUINQUAGESIMA NONA.

VERONICA URTICÆFOLIA.

Veronica foliis hirsutis, nervosis, sessilibus, cordatis, lanceolatis, serratis, floribus racemosis, longe petiolatis. *Hall. hist. helv. num.* 535.

Veronica maxima. *Dal. lugd. p.* 1165.

Veronica maxima latifolia, seu quercus folio. *Moris. hist.* 2. *p.* 322. *s.* 3. *t.* 23. *f.* 18.

Tota planta inodora est, ac ferme insipida. Radix fibrosa perennat, multosque generat caules, semper simplicissimos nulloque ramo auctos, pedales aut altiores, erectos aut parum inclinatos, teretes, villosos, inferne sæpe purpurascentes, strictos. Folia sibi opponuntur lanceolata, modo angustiora, modo magis lata, ad basin vix dicenda cordata, sessilia omnia, acute serrata, rugosa, dorso nervosa, utrinque brevibus pilis obsita, in acumen producta exceptis inferioribus magis obtusis. Ex alis superiorum racemi attolluntur longi, tenues, stricte patentes. Pedunculi proprii filiformes plurimi & distantes stipulis suffulciuntur lineari-lanceolatis brevibusque. Calycis foliola sunt quatuor, æqualia, subovata, obtusa, villosa, & petalo duplo breviora. Hujus pallide carnei laciniæ sunt obtusæ & subrotundæ, quarum superior duplo latior inferiore purpureas antice strias gerit. Lateralium latitudo intermedia est. Tota corolla pilis minimis, nudo oculo haud distinguendis, villosa est. Capsula orbiculata, emarginata, fusca, & pa um vel vix villosa, continet semina pauca flavescentia. Floret Majo & Junio. Semina perficit Julio & Augusto. Crescit rara in sylvis. Capsula matura cum semine seorsim exhibetur. Halleri planta est, ipso consentiente in litteris illustrissimo viro. Inter suas Veronicas non reperiri, celeberrimus Linnæus mihi asseruit. Novo itaque titulo triviali plantam donavi.

TABULA SEXAGESIMA.

VERONICA PSEUDOCHAMÆDRYS.

Veronica latifolia. *Crantz. fasc.* 348.

Veronica foliis cordatis, retusis, nervosis, serratis; racemis longissimis. *Hall. hist. helv. num.* 537. varietas latior β.

Teucrium quartum. *Clus. hist.* 349.

Chamædrys spuria major altera, sive frutescens. *Bauh. pin.* 248.

Radix teres, calamum ferme crassa, fibrillis aucta numerosis, extus ferruginea, intus albida, & subamaricans, horizontaliter repit, & plures ad parvas distantias annuatim e nodis proferre caules solet. Hi plerumque simplicissimi, ex alis superioribus raro unum alterumve ramulum emittentes, atque hunc plerumque sterilem, ex basi leviter inclinata adscendunt, aut etiam sine ulla inclinatione eriguntur, pedales, in fruticetis densioribus interdum duos tresve pedes alti tuncque debiles, alias firmi, stricti, teretes, villosi, modo flexuosi, modo erecti. Folia opponuntur ad intervalla in toto caule, sessilia omnia præter sola infima brevissime petiolata, atrovirentia, ovata, ad basin plerumque cordata, obtusa vel acuta, inæqualiter serrata, sæpius rugosa, facie nitida, dorso plus minus subvillosa, sæpe ut vix animadverti hirsuties possit. Ex superiorum foliorum alis exeunt racemi plerumque duo, aut tres, etiam unicus, rarius quatuor vel quinque; & pergit postea ultra elongari caulis foliosus & sterilis. Racemi villosi stricte eriguntur, semipedales vel longiores evadunt, & flores locant dense positos numerosos brevissimeque pedunculatos. Calycis foliola sunt quinque, lanceolata, acuta, glabriuscula, & inæqualia; infima duo duplo longiora lateralibus; & supremum minimum. Corollæ elegantis & amplæ tubus albet; limbus autem eleganter cærulescit cum striis saturatioribus. Stamina & stylus limbo petali concoloria sunt. Pollen antherarum flavescit. Stigma pallet. Capsula rotundato-obverse cordata, obtusa, glabraque, continet semina pauca ex fusco flaventia. Crescit passim in fruticetis, sepibus, & ad margines sylvarum. Floret Junio & Julio. Tabula sistit plantam mediocris staturæ florere incipientem; & separatim capsulam & semina. Hanc plantam in Observationibus meis pro Veronica latifolia Linnæi habueram, congruente determinatione; monente autem in litteris illustrissimo viro, non esse, distincto sub nomine proposui. In prata atque herbida magis descendens, ad Veronicam chamædryn propius accedit, facile tamen semper distinguenda pluribus notis.

TABULA SEXAGESIMA PRIMA.

HERACLEUM AUSTRIACUM. *Linn. syst. pag.* 210. *Jacq. enum. vind. pag.* 216. *Crantz. fasc. pag.* 153. *tab.* 1.
Sphondylium austriacum. *Scop. carn.* 1. *pag.* 204.
Sphondylium alpinum parvum. *Bauh. pin.* 157. *prodr.* 83.

Radix perennis, extus fuscescens, intus albida, semipedalis vel multo longior, vix aucta fibris, tenuis, & circularibus notata rugis, sapore gaudet tandem parum acri & exsiccante. Caulis recta adscendit plerumque unicus, striatus, unum alterumve pedem altus, ferme glaber, simplicissimus aut non admodum ramosus. Folia valde variant, omnia tamen pinnata ex foliolis utrinque duobus vel tribus cum impari, vel rarius ternata. Petiolo insident tereti, antice sulcato, basique in membranam terminato amplexicaulem. Foliola sunt serrata, utrinque scabra, hirsuta, sessilia; caulina acuta, lanceolata, interdum ad basin appendiculata; radicalia magis rotundata; foliolo extimo in plerisque magis vel minus trilobo. Umbella universalis convexula, ex radiis composita a quatuor ad quindecim, suffulcitur involucri foliolis paucis aut nullis. Involucrum partiale fit ex foliolis circiter senis linearibus, exterioribs longioribus. Petala sunt alba. Germina villosa. Flosculi extimi difformes & plani petala tria exteriora habent bifida, maxima, lateralium lobo interiore sæpe obsoleto; duo petala interiora autem parva & emarginata. Flosculis centralibus petala sunt emarginato-cordata, nec hæc omnimode æqualia. Hi plerique masculi abortant, ultra quos tunc elongantur hermaphroditi in radio fertiles, in quibus germen augescit celeriter, antea minutum. Semina cum Heracleo Sphondylio conveniunt, dumtaxat paulo minora. In apricis saxosis herbidis alpinis crescit frequens, florens a Junio ad Septembrim. Foliis pinnatis distinguitur ab Heracleo alpino diversissima planta. In

ta-

tabula etiam ſiſtitur folium aliquod ternatum ex alio individuo; tum flos radians ex amplioribus ſpeciminibus, & ſemen.

TABULA SEXAGESIMA SECUNDA.

ATHAMANTA CRETENSIS. *Linn. ſyſt. pag.* 208. *Jacq. enum. vind. pag.* 218.

Libanotis cretenſis. *Scop. carn.* 1. *pag.* 192.

Libanotis Daucus creticus officinarum. *Crantz. faſc.* 219.

Libanotis foliis hirſutis, triplicato-pinnatis, lobulis profundiſſime bipartitis. *Hall. hiſt. helv. num.* 745.

Daucus creticus. *Cluſ. hiſt. CXCVIII. Camer. epit.* 536.

Daucus alpinus multifido longoque folio, ſive montanus umbella candida. *Bauh. pin.* 150.

Myrrhis annua, ſemine villoſo breviore. *Moris. hiſt.* 3. *p.* 302. *ſ.* 9. *t.* 10. *f.* 9. *quoad figuram.*

Tota planta in editioribus alpibus hirſuta eſt, in eorumdem deſcenſu glabrior, in horto culta, ſolis ſeminibus exceptis, glaberrima & nitida. Radix ſubfuſiformis, calamum vel pollicem craſſa, longiſſima ut vix evelli integra poſſit, rugis circularibus notata, foris nigricans, intus albida, ſapore dauci prædita aliquo & vix acri, atque perennans, in rupium fiſſuris alpinarum naſcitur haud infrequens; nullo coronatur capillitio, ſed foliorum præteritorum emarcidis integris vaginis; raris fibrillis vel nullis augetur; inferiore extremitate aut ſimplex manet, aut abit in ramos; & ſuperne plerumque multiceps evadit. Folia radicalia ex vaginis latis purpuraſcentibus & caulis baſin occultantibus oriuntur, multiplicato-pinnata, circumſcriptione ex oblongo triangulari; pinnulis linearibus, brevibus, acutis, planis, anguſtis quidem, ſed nunquam vere capillaribus. Caulina ſimilia ſunt, ſed minus diviſa. Ramea ſumma ſæpe oppoſita. Caulis firmus, ſtriatus, teres, ſemipedalis vel brevior, rarius altior, minus quam folia villoſitatem deponens, ad ipſam baſin vel ſupra illam, rariſſime tamen excedendo unam tertiam altitudinis partem, ramos paucos vel plures emittit ſimpliciores. Umbellæ planæ eriguntur. Involucrum univerſale adeſt aut nullum, aut factum ex foliolis ab unico ad ſex ex anguſto lanceolatis; aut etiam loco horum inveni folium bipinnatum. Involucri partialis foliola ſunt pauca a quatuor ad ſeptem, lanceolata, acuminata, & concava. Petala alba, ſubæqualia, dorſo hirſutula, propter apicem inflexum ſunt cordata. In rameis umbellis interdum piſtillum ex integro deficit, atque hi flores abortant. In primaria umbella intermixtos ſimiles flores etiam vidi. Semina ovalia, hirſuta, hinc concava, illinc convexa & quadriſulcata cum angulis & ſinubus obtuſis, cineraſcentia, ſtylis perſiſtentibus coronata, odoris expertia, ſapore pollent aromatico, tandem acri. Floret Julio & Auguſto; culta Junio. Siſtuntur ad latus ſemen utrinque conſpectum, cum aucti ejusdem ſectione transverſa; & flos auctus. Videtur mihi Daucus foliis fœniculi tenuiſſimis Caſparis Bauhini, qui eſt Libanotis rupeſtris clariſſimi Scopoli, & forte Athamanta annua Linnæi, ab hac noſtrate planta differre ſpecie propter conſtans diſcrimen cum caulis in rupeſtri ad ſummum usque ramoſi & ſubdiviſi, tum pinnularum capillarium. De rupeſtri quidem Moriſonus loqui videtur, ſed ejus figura, quam manifeſte ex Camerariana truncata confecit, pertinet potius ad noſtram ſtirpem. Utrum ſemina Dauci cretici officinalis ex noſtra ſpecie deſumantur, hic ignoramus. Diſtinguere illa a ſeminibus plantæ noſtratis nullo potui momento.

TABULA SEXAGESIMA TERTIA.

CHÆROPHYLLUM BULBOSUM. *Linn. ſyſt. pag.* 214. *Crantz. faſc.* 189.
Myrrhis radice bulboſa, caule inferius hirto, ſuperne lævi, foliis triplicato-pinnatis, acute inciſis. *Hall. hiſt. helv. num.* 752.
Myrrhis caule inferius hirſutiſſimo, ſuperne glabro. *Willich. diſp. pag.* 7.
Myrrhis fætens. *Riv. tab.* 49.
Myrrhis annua, ſemine ſtriato lævi, tuberoſa nodoſa coniophyllon. *Pluk. alm.* 259. *t.* 206. *f.* 2.
Cicutaria bulboſa. *Bauh. pin.* 161.
Cicutaria pannonica. *Cluſ. hiſt.* CC.
Cicutaria odorata bulboſa. *Bauh. hiſt.* 3. *part.* 2. *pag.* 183.

Ex deciduis ſeminibus nova plantula autumno enaſcitur, cujus radix proximo vere parvulum napum ſiſtit, carnoſum, albidum, inſipidum, & edulem; qui foliis novellis interioribus non abſciſſis coronatus in foro Viennenſi oleraceo vendi ſolet, edique coctus cum oleo & aceto inſtar lactucæ. Ex hoc fibrillis aucto æſtate caulis attollitur rectus, a quatuor ad ſeptem pedes altus, teres, virens & punctis maculisque ferrugineis adſperſus, inferioribus duobus tribusve articulis per pilos albidos hirtis, reliquis ſuperioribus glabris & infra folia magis minusve tumentibus, fiſtuloſus, baſi digitum calamum vel pollicem craſſus, plerumque dumtaxat ſuperne ramoſus, quia in fruticetis creſcere amat, extra illa aut culta etiam multo evadens ramoſior. Folia ſunt multiplicato-pinnata, orta ex vagina membranacea & amplexicauli; pinnulis pinnatifide inciſis, acutis, ſupra glabris, una cum petiolis dorſo pilis albis vagis longisque adſperſis; laciniis in foliis ramorum caulisque ſuperioris anguſtiſſimis, in caule inferiore latioribus, cujusmodi partem aliquam ad latus depingi curavi. In quibusdam individuis pinnarum lacinias vidi ferme capillaceas. Involucrum univerſale adeſt nullum, aut unifolium. Particulare abſolvitur paucis foliolis acutis. Umbella univerſalis parum convexa ex particularibus conſimilibus componitur. Petala alba & inæqualia ſunt obverſe cordata cum apice attenuato inflexo. Stamina pallent. Semen duas tresve lineas longum eſt aciculare, fuſcum, hinc planum cum ſulco medio, illinc convexum & quinque ſtriis parum elevatis notatum. Etiam ſemina ſæpe occurrunt ex oblongo ovato-acuminata & prioribus breviora. Floret Majo & Junio. Julio ſemen matureſcit. Creſcit ad fruticoſa. Siſtitur inferior & ſumma pars caulis plantæ quinquepedalis. Tum flos auctus. Semen vulgatius naturale, idemque auctum cum transverſa facie. Tandem ſeminis non aucti varietas.

TABULA SEXAGESIMA QUARTA.

CHÆROPHYLLUM AUREUM. *Linn. ſyſt. pag.* 214.
Chærophyllum foliis hirſutis, petalis cordatis, ſeminibus obſcure ſtriatis. *Hall. hiſt. helv. num.* 749. *act. helv. tom.* 3. *pag.* 114.
Myrrhis perennis alba minor, foliis hirſutis, ſemine aureo. *Hall. ad Rupp. jen. pag.* 282. *tab.* 5.
Myrrhis perennis minor, foliis hirſutis, ſemine ſtriato aureo. *Moris. hiſt.* 3. *p.* 301.
Myrrhis minor. *Bauh. pin.* 160.
Myrrhis altera parva. *Lob. ic.* 734.

Radix perennis, extus nigricans, intus albida aut flaveſcens, pollicem craſſa, fibris donatur pluribus, aliis tenuibus & capillaribus, aliis calami craſſitie pedalibus & fuſceſcentibus. Caulis erigitur ad duorum trium quatuorve pedum altitudinem, ſubſtriatus, me-

medulla farctus in centro, glaber omnino aut ad basin pilis raris adspersus, sub geniculis intumescens, in parte folium proximum superius spectante angulatus simulque sulco accumbente exaratus, ex adversa parte teretior, ramosus, pallido & veluti incano colore virens, aut purpura sæpe tinctus eademque variegatus ad magnam altitudinem. Folia odorem habent subaromaticum nec ingratum, quem trita imprimis spirant, non raro tamen debilem in planta senescente. Radicalia multo latiora sunt, atque omnino folia valde variant in diversis. Petioli vaginantes inferne vestiuntur pilis albis, & ipsi eo hirsutiores evadunt, quo ad foliorum divisuras ultimas propius accedunt. Foliola sunt ex oblongo lanceolata, pinnatifide incisa, acuta, subtus hirsutula, pallide virentia, extrema longe confluentia. Pro involucro universali plerumque unicum adest foliolum; etiam desideratum. Umbellis partialibus subsunt quina vel sena, ad oras subpilosa, lanceolato-acuminata, reflexa. Umbellæ sunt planæ, partiales parvæ. Petala sunt alba, semibifida, extima in ambitus flosculis majora, propter apicem valde inflexum cordata. Antheræ purpurascunt. Flos centralis brevissime pedunculatus, pluresque ex circumferentia alii, sunt hermaphroditi & fertiles. Hisce vero immiscentur alii germine destituti & steriles. Petala interdum sunt duplo minora, quam delineata, idque imprimis in umbellis primo florentibus. Semina oblonga glabra & quadrilinearia, intus, qua se mutuo tangunt, sulco profundo exarantur; extus vere sulcata non sunt, sed potius obsoletius angulata, fuscescentia cum angulis pallidioribus, (sed qui color in nostratibus certe aurei nomen minime meretur,) inodora, saporis aromatici, vix acris, nec grati. Floret Majo & Junio. Semina maturescunt Julio & Augusto. Crescit in montosis. Sistitur etiam semen; idemque discissum auctum; tum auctus flos disci cum staminibus nedum exporrectis, idemque radialis.

TABULA SEXAGESIMA QUINTA.

CHÆROPHYLLUM TEMULUM. *Linn. syst. pag.* 214. *Crantz. fasc. p.* 190.
Chærophyllum sylvestre. *Bauh. pin.* 152.
Myrrhis foliis hirsutis, laciniis obtusis, caule geniculato. *Hall. hist. helv. num.* 750.
Myrrhis annua vulgaris, caule fusco. *Moris. hist.* 3. *p.* 302. *s.* 9. *t.* 10. *f.* 7.
Myrrhis. *Riv. pentap. irr. tab.* 48.
Cerefolium sylvestre. *Tabern. herb. part.* 1. *pag.* 353.

Radix biennis altero demum anno caulem profert pedalem vel bipedalem, erectum, in ramos divaricatum plures vel paucissimos, inferne compressum & subangulatum, cæterum subteretem, solidum, substriatum, punctis atropurpureis sæpe adspersum, sub geniculis tumentem, brevissimis pilis vestitum, ad tactum modice scabrum. Folia radicalia & ramea ex petiolo vaginante orta, hirsutula, mollia, obscure virentia & duplicato-pinnata dividuntur in pinnas subovatas obtusas & lobato-incisas. Umbellæ florentes eriguntur, aut in latus parum inclinantur, antea valde nutantes; quod quidem cum non paucis umbelliferis commune h bent. Universales componuntur ex radiis numero variis a quinque ad duodecim, inæqualibus, involucri foliolo nullo, rarius uno alterove suffultæ. Sub particularibus umbellis foliola sunt lanceolata, acuta, reflexa, plus minus sena. Flosculorum exteriorum petala paulo majora sunt, cujusmodi auctum foliolum ad latus depingi curavi. Petala alba, ad medietatem incisa & semibiloba cordatam hinc figuram habent. Antheræ pallent. Flos centralis & extimi fructum gerunt. Reliqui intermedii plures abortant ob germinis defectum, etiamsi stylis instruantur. Semina oblonga, glabra, fusca, bilinearia, acuta, intus concava, extus obsolete & obtuse quinquesulcata cum angulis pallentibus maturescunt Julio & Augusto; dum planta floret Majo & Junio. Crescit in sylvis, sepibus, imprimis ad margines. Seorsim exhibetur fru-

 ctus

ctus integer in magnitudine naturali, femenque auctum & difciffum transverfim, ut circumferentia appareat.

TABULA SEXAGESIMA SEXTA.

SIUM LATIFOLIUM. *Linn. fyft. pag.* 211.
Sium. *Riv. pentap. irr. tab.* 77.
Sium foliis pinnatis, argute dentatis, umbellis erectis. *Hall. hift. helv. num.* 777.
Coriandrum latifolium. *Crantz. fafc. pag.* 212.
Tabula 246. *Oed. flor. dan.*

Cum in hac, tum in fequente planta, omifi fynonyma Bauhiniana, aliaque, quod dubia mihi videbantur. Tota planta glaberrima eft. Radix perennis conftat fibris numerofis, teretibus, albis, longisque, quæ per limum difperguntur. Et fimiles etiam radices, quo usque pars caulis ftat aquis immerfa, e nodis ejusdem proximis in limum defcendunt. Hic autem humanæ fæpe altitudinis, alias quoque brevior, nodofus, inanis, foliofus, & ramofus, ad exortum diametro unciam æquat in individuis majoribus, & fex plus minus angulos obtufos totidemque habet inæqualis latitudinis latera. Foliola lanceolata vel magis oblonga, modo valde angufta, modo latiora, ratione tamen latitudinis propriæ femper multo anguftiora quam funt folia Sii fic dicti anguftifolii, a tribus ad fex uncias longa, argute ferrata, & acuta, tria vel quatuor cum terminante impari (interdum abfente) adfident utrinque coftæ ad bafin vaginanti, cæterum angulatæ inani & in maximis bipedali. Sub aqua folia quandoque egrediuntur difformia crebriusque & in capillares ferme pinnas divifa. Atque alias etiam folia radicalia extra aquam elevata variare folent, cujusmodi fpecimina truncata in tabulæ margine repræfentantur. Umbellæ terminant caulem ramosque erectæ, amplæ, parum convexæ, compofitæ ex radiis tricenis aut pluribus, & fuffultæ involucri foliolis circiter octonis, anguftis, acuminatis, umbella duplo triplove brevioribus, plerumque indivifis, interdum incifis, inter fe æqualibus, patentiffimis vel reflexis, margine membranaceo albicante donatæ. Sub umbellis particularibus involucra funt fimilia, fed pauciora, deficientibus fcilicet foliolis aliquot interioribus, eoque pluribus, quo funt umbellulæ centro viciniores. Perianthium proprium notabile eft. Petala alba, ferme æqualia, figura gaudent fubrotunda, fimulque propter inflexum, in quem definunt, apicem fubcordata. Antheræ purpurafcunt. Styli pallent. Semina ex ovali oblonga plerumque in medio ab invicem divergunt in fructu, qui tunc inde evadit orbicularis & compreffus, neutiquam vero globofus; cæterum etiam feminibus magis contiguis ex oblongo ovatus. Sunt vero femina fufca, incurvata, hinc plana, illinc ftriis quinque rotundatis atque elevatis fulcata, trita inter digitos cumini odorem fpirantia, eodemque prædita odore cum juncta acredine. Siftitur fumma pars caulis, ejusdemque infima; tum fructus integer; ad lentem auctum femen, ejusdemque facies transverfa, & flos. Crefcit inter arundines in inundatis. Floret Julio & Augufto. Semina fert Octobri.

TABULA SEXAGESIMA SEPTIMA.

SIUM ANGUSTIFOLIUM. *Linn. fyft. pag.* 211.
Sium Berula. *Gouan. flor. monfp. pag.* 218.
Sium erectum. *Hudfon. angl. pag.* 103.
Sium minus. *Riv. pent. irr. tab.* 78.
Sium foliis radicalibus ovatis, pinnatis, dentatis; caulinis appendiculatis, umbellis alaribus. *Hall. hift. helv. num.* 778.

Sium

Sium erectum, umbella brevi, ſeu Paſtinaca aquatica. *Raj. hiſt. pag.* 444.
Apium Sium. *Crantz. faſc.* 215.
Tabula 247. *Oed. flor. dan.*

Tota planta eſt glaberrima, &, imprimis trita, odorata. Radice convenit cum Sio latifolio, caule etiam ex geniculis ad quamcunque altitudinem ſuam, qua ſub aquis ſive erectus ſive proſtratus latet, radices fibroſas luto immittente; eoque id in hac ſpecie accidit frequentius altiusque, quod caulis quam in illa procumbat crebrius; qui tamen etiam erectiſſimus ſæpenumero conſpicitur; ita ut in noſtra regione caſui fortaſſe, ſcilicet aquarum copiæ vario tempore variæ, aut irruentium earundem poſt imbres impetui, debeat procumbentiam ſuam. Nec raro hinc abruptus a radice propria, porro per fibrillas de geniculis exortas, caulis creſcere pergit, ut ſic radix primordialis deſideretur. Hanc propterea ad latus depingi curavi in juvene planta nedum cauleſcente; quæ tunc articulata & cauliformis numeroſas ex nodis fibrillas generat, ipſa modo breviſſima, modo longior; & cujus infima extremitas obtuſa & impervia cum fibrillis ſuis fuiſſe totius plantæ primordium credi poteſt. Caulis eſt teres, tenuiſſime ſtriatus, inanis, ſæpe purpuraſcens, ſuperne interdum parum angulatus, vel ab ipſa interdum ramoſus radice, tandem diffuſus. Folia pinnata ex vagina amplexicauli ortum ducunt; coſta tereti, ſtriata ac inani. Foliola ſunt ſeſſilia, ex lanceolato oblonga aut magis ſubovata, acuta, argute ſerrata, oppoſita, cæterum & numero & forma variantia. Sunt enim alia ex utraque parte ad baſin auriculato-inciſa; alia magis ſimplicia. Serraturæ modo profundiores, modo æqualiores, modo minus. Foliolorum par infimum quandoque procul diſtat a pari proximo. Impar foliolum vel eſt ſimplex, vel appendiculatum, vel ſemitrilobum. Umbellæ omnes ſunt pedunculatæ; vere enim ſeſſilem nunquam vidi; diverſamque hinc plantam probant a Sio nodifloro, umbellis gaudente omnibus ſeſſilibus, cujus bonam Morionus figuram dedit, in Auſtria nedum, quod ſciam, repertæ; ut itaque hæ plantæ, cæterum ſimillimæ, confundi non debeant. Umbellæ porro omnes, primo terminales, deinde evadunt pleræque foliis oppoſitæ, quia novus ramus folium inter & pedunculum egreditur; quod etiam aliis quibusdam umbelliferis ſolenne eſt. Involucri univerſalis foliola ſunt circiter ſena, lanceolata, acuta, inæqualia, integerrima aut diverſimode inciſa, & reflexa. Partialibus umbellulis ſimilia foliola ſubjacent, ſed minora. Umbella univerſalis convexa conſtat partialibus hemiſphæricis a decem ad ſeptemdecim. Petala alba ſubæqualia & patula apice leviter inflectuntur, hinc ſubcordiformia. Stamina pallent. Floſculi omnes fertiles fructum ferunt ex ovato rotundatum, compreſſum, ſtylis patentibus coronatum, parvum, rugoſiuſculum, ex nigro fuſcum, odoris aromatici, ſaporis ingrati & acerrimi, in bina ſecedentem ſemina ſubovata, hinc plana, illinc rotundato-angulata cum angulis tribus vel quatuor. Semina etiam interdum ſunt terna cum ſtylis totidem. Floret Julio & Auguſto. Semina matureſcunt Octobri. Creſcit in rivulis & aquis ſtagnantibus. Adſtat etiam fructus integer in magnitudine naturali; tum idem auctus cum ſeminis transverſa ſectione; deinde flos auctus.

TABULA SEXAGESIMA OCTAVA.

ATHAMANTA OREOSELINUM. *Linn. ſyſt. pag.* 208.
Selinum Oreoſelinum. *Scop. carn.* 1. *pag.* 201. *Crantz. faſc. pag.* 169.
Selinum foliolis ovato-acutis, acute ſerratis & inciſis. *Linn. hort. Cliff.* 92.
Selinum foliis triplicato-pinnatis, angulis diviſionum obtuſis. *Hall. hiſt. helv. num.* 803.
Oreoſelinum. *Cluſ. hiſt. CXCV. Riv. tab.* 8. *Dod. pempt.* 5. *l.* 4. *c.* 3.
Oreoſelinum majus. *Moris. umb. pag.* 41. *tab.* 10. *fig.* 1.
Oreoſelinum apii folio, minus. *Tourn. inſt.* 318.
Apium montanum folio ampliore. *Bauh. pin.* 153.

Tota planta glabra eſt, & trita inter digitos odorata. Radix perennis, albida, teres, plerumque ſimpliciſſima & vix fibris aucta, digitum vel pollicem craſſa, pedalis, ſeſis fuſcis coronata, carnoſo-fibroſa, ſaporis aromatici parum acris nec grati, recta in terram deſcendit, primo ætatis anno ſola profert folia radicalia, ſubſequis caulem ut plurimum unicum, erectum, ſolidum, teretem, ſtriatum, imprimis ſuperne in ramos aliquot diviſum, ab uno ad tres pedes altum, calamum, vel & digitum craſſum. Folia multiplicato-pinnata & ampla coſtam habent teretem, ex baſi membranacea dilatata & amplexante exortam, in foliis radicalibus ſæpe longam, quæ in ramos ſubdividitur ad angulos rectos iisve majores egreſſos, ad nodos, ac ſi fracti forent, plerumque diſtortos, hinc inſolito habitu valdeque diffuſo prædita. Foliola ſunt pinnatifide laciniata, acuta, ſubtus venoſa, latiora vel anguſtiora; aut ſunt ſemitriloba, aut ſolo apice trifida, aut alia. Vaginæ foliorum plerumque purpura plus minus tinguntur. Sæpe etiam caulis. Inveni quoque folia ipſa tota ſanguinea. Involucri univerſalis foliola valde variant numero, nunc unicum, alias duo, tria, imo novem & plura, anguſte lanceolata acuta & reflexa. Pro involucro partiali ſemper adſunt plura, interiora breviſſima, cæterum ſimilia. Umbella univerſalis ampla, inæqualis, planiuſcula aut magis convexa componitur ex pluribus partialibus magis denſis & convexis. Petala ſunt ovata cum apicibus inflexis, vix cordata, æqualia, & coloris plerumque nivei, interdum roſei. Antheræ pallent. Omnes floſculi fertiles ſunt. Fructus immaturus ſæpius eleganter rubet, maturus pallet cum diſco fuſco. Complanatus conſtat duobus ſeminibus orbicularibus interdum baſi magis elongatis, planis, nucleo tribus ſtriis pallidioribus variegato, margine membranaceo. Interdum fructus ex ſeminibus tribus componitur, cujusmodi depictus integer in magnitudine naturali etiam adſtat; tuncque ſemen unum, etiam depictum, a ſolita figura deviat, alas habens verſus dorſum detruſas & conniventes, hinc ibidem falcatum, antice acutum. Creſcit in ſabuloſis herbidis montanis. Floret Auguſto & Septembri; quo etiam ultimo menſe matureſcunt ſemina. Ad latus etiam flos auctus ſiſtitur. Ipſa planta ex ſylveſtribus majoribus eſt, deficiente parte aliqua intermedia.

TABULA SEXAGESIMA NONA.

ATHAMANTA CERVARIA. *Linn. ſyſt. pag.* 207.

Selinum cervaria. *Linn. ſpec. pl. edit. primæ pag.* 1194. *Scop. carn.* 1. *p.* 201. *Crantz. faſc. pag.* 167. *tab.* 3. *fig.* 1.

Selinum foliis duplicato-pinnatis, pinnulis ſemibilobis, circumſerratis. *Hall. hiſt. helv. num.* 804.

Cervaria. *Riv. pentap. irr. tab.* 12.

Seſeli montanum ſecundum pannonicum. *Cluſ. hiſt.* CXCIII.

Daucus montanus, apii folio, albicans. *Bauh. pin.* 150.

Libanotis Theophraſti nigra. *Tabern. herb. part.* 1. *pag.* 388.

Tota planta glaberrima & odorata eſt. Radix teres, ſæpe longa pedem, craſſitiei pro varia ætate diverſæ, perennis, & intus albicans, cortice veſtitur nigro rugoſo & craſſo; ſucco ſcatet glutinoſo, in læſa imprimis de corticis interiore ſubſtantia exeunte, flavicante, ſaporis initio reſinoſi, deinde acris & ſalivam cientis. Coronam ſetaceam a præteritis foliis habet, caulemque producit frequentius unicum, recta aſſurgentem, altitudine admodum variantem ab uno ad quinque pedes, teretem, ſubſtriatum, pallide virentem aut purpuraſcentem, non raro ſine ullo ramo ſimpliciſſimum, alias ramis paucis brachiatum, medulla farctum alba, leviterque compreſſum. Folia radicalia ſunt ter pinnata, caulina bipinnata: foliolis oppoſitis, ſeſſilibus aut breviſſime petiolatis, ſubovatis, acutis, inæqualiter & argute ſerratis cum dentibus mucronatis, aliis integris, aliis lobato-inciſis, extremis plerumque ſemitrilobis, facie virentibus aut pallide aut lætius, dorſo glaucis &

per

per venulas obſcuriore reticulatis, firmis. Petioli in foliis radicalibus & caulinis ſæpe inferioribus ſunt longi, ſubcompreſſi, ſubſtriati, & ſola in baſi ampliati & membranacei. Vaginæ ſuperiores, ſine petiolo interpoſito alio, folia multo minora minusque diviſa ſuſtinent; in ſummo caule ſola foliorum rudimenta. Involucri univerſalis foliola ſunt circiter decem, ex lanceolato linearia, in ſetulam acuminata, reflexa cum marginibus membranaceis albis & undulatis. Particulare fit ex foliolis ſetaceis; cæterum ſimile priori. Neutrum unquam deficere in florente planta vidi. Umbella univerſalis ampla & parum convexa componitur ex umbellulis valde convexis plus minus vicenis. Floribus petala ſunt nivea, ante explicationem quibusdam in individuis purpuraſcentia, apice antrorſum flexo & ſerrulato ſubcordata. Omnes fertiles ſunt, & ſemina dant Septembri matura, quæ ſunt ſubrotunda, extus compreſſo-plana, & fuſca, intus plana & pallidiora, in marginem attenuata membranaceum; hinc atque illinc ad latus exhibita in magnitudine nativa, quibus flos adſtat auctus. Floret Auguſto. Tabula exhibet plantæ mediocris infimam & ſummam partem, deficiente parte aliqua intermedia.

TABULA SEPTUAGESIMA.

PEUCEDANUM ALSATICUM. *Linn. ſyſt. pag.* 208.
Selinum alſaticum. *Crantz. faſc. pag.* 159.
Selinum foliis quadruplicato-pinnatis, nervis canaliculatis. *Hall. hiſt. helv. num.* 798.
Daucus alſaticus. *Bauh. prodr.* 77.
Umbellifera alſatica magna, umbella parva ſublutea. *Bauh. hiſt.* 3. *part.* 2. *pag.* 106.

Ex radice perenni, ramoſa, foris nigra, digitum craſſa, foliorum reliquiis capillata, & ſaporis ſubacris, egreditur caulis annuus, erectus, ſtriatus, angulatus magis minusve, ramoſiſſimus omnium, ſtatura varius, pedalis vel humanam æquans altitudinem. Rami ſæpe jam a caulis infima parte exoriuntur, ut tunc tota planta paniculata evadat. In aliis ex adverſo caulis elegans aſſurgit, & panicula iſta in ſuperiore plantæ parte locum habet, ſemper autem rami ſunt tam numeroſi atque adeo umbelliferi, ut vel eminus planta facile dignoſci queat. Rami medulla alba farciuntur; caules majores ſæpe ſunt inanes. Folia ſunt multiplicato-pinnata, ratione ipſius plantæ magnitudine diverſa, ſic in majoribus radicalia ſesquipedalia coſtis inferioribus lateralibus pedalibus, ſuperiora ſenſim decreſcentia. Coſtæ ſunt ſtriatæ, antice canaliculatæ, purpureæ; caulinæ ſuperiores mere membranaceæ, ut hic folia dependeant, nec erigantur aut pateant. Foliola variant, dum ſunt profunde trifida, quadrifida, vel etiam pluries inciſa; laciniis lanceolato-oblongis, acutis, planis. Umbellæ raræ & planæ involucrum conſtat foliolis circiter quinis, anguſtis, acutis, brevibus & patulis. Similiter ſe habet involucrum partiale. Petala ſunt pallide flava, ovata, cum apice anguſtato antrorſum inflexo. Calyx proprius pentaphyllus & parvus viret. Antheræ didymæ flavent. Germinis vertex eſt luteus. Semina ſunt compreſſa, nucleo nigricante extus ſtriis tribus in membranulam elevatis pallidisque notato, & excurrente in marginem undique membranaceum tenuem fuſceſcentem. Videtur mihi flos unus alterve ex centro, germine deſtitutus, abortare. Tota planta odore prædita eſt aromatico, nec grato. Floret Auguſto & Septembri. Semina perficit Octobri. Creſcit in apricis aſperis. Tabula repræſentat plantæ majuſculæ caulem extremum, eundem intermedium, infimumque cum adhærente radice, ita ut ubique partes deſint. Tum florem & ſemen utrinque conſpectum. Tandem florem auctum, uti & ſemen cum ejusdem transverſa circumſcriptione.

TABULA SEPTUAGESIMA PRIMA.

SELINUM AUSTRIACUM. *Jacq. enum. vindob. pag.* 220. *Scop. carn.* 1. *pag.* 200.
Selinum argenteum. *Crantz. fasc. pag.* 174. *tab.* 4. *f.* 2.

Caulis sæpius simplicissimus, rarius ramosus & brachiatus, attollitur ad duorum triumve pedum altitudinem, nitidus, striato-sulcatus, virens cum striis elevatis pallentibus, foliosus, alba medulla farctus, calamum crassitie raro superans, aut solitarius ex radice primum caulifera, aut etiam plures ex latere perennantis annosioris. Hæc vero, capite hinc principe præmorso, tunc valde difformiter crescere solet, longis crassisque terræ immissis fibris, uti ipsa, fordide albentibus saporisque subamaricantis & acris. Ex petiolis teretibus, radicalibus sæpe pedalibus, striatis, basique vaginantibus & membranaceis, folia exoriuntur multiplicato-pinnata, glabra, facie saturate, dorso dilute virentia & venulosa. Foliola sunt pinnatifide incisa, mucrone exiguo donata, plana, nunc lata, nunc angusta, & omnino satis variantia in diversis individuis, odoris ferme expertia, saporis herbacei subacris & ingrati. Involucri universalis foliola circiter sunt decem, ex lanceolato linearia, vix semipollicaria, acuminata, integra, reflexa, persistentia, ad oras membranacea & albida. Cum his foliola involucri partialis congruunt, in extimis umbellulis extima longiora; cujusmodi involucrum ad latus extat depictum. Umbella universalis ampla convexa patensque uncias in diametro æquat quatuor vel quinque, e radiis constans superne villosiusculis viginti vel triginta. Partiales sunt densæ & convexiores. Petala sunt æqualia alba & ob apicem inflexum late cordiformia cum lateribus parum reflexis. Antheræ ex sulphureo pallent. Styli, in flore erecti, divergunt in fructu. Flores centrales, germine carentes, abortant plurimi. Seminum nuclei sunt fusci, elliptici, hinc plani, illinc convexuli & tribus quatuorve striis elevatis notati, excurrentes in marginem membranaceum tenuem & pallentem; hinc semina tota aut ovata, aut magis rotundata. Horum exhibetur in tabula utraque facies magnitudine naturali; tum seminis discissi auctique ad duplum transversa circumscriptio; & flos etiam auctus. Floret Julio & Augusto. Semina maturescunt Augusto & Septembri. In asperis herbidis montosis frequens crescit.

TABULA SEPTUAGESIMA SECUNDA.

SELINUM CARVIFOLIA CHABRÆI. *Crantz. fasc. pag.* 162. *tab.* 3. *fig.* 2.
Carvifolia. *Chabr. sciagr. pag.* 389. *Bauh. hist.* 3. *part.* 2. *pag.* 171. *Bauh. pin.* 158. *Vaill. paris. tab.* 5. *fig.* 2.

Tota planta glaberrima est. Ex radice fusiformi, simplice vel in ramos divisa, semipedem circiter longa, calamum vel digitum minimum crassa, albida & quandoque extus flavescente aut rufa, rugis sæpe (nec semper) circularibus notata, saporis pauci & subacris, perennante atque per ætatem multicipite, annuatim recta assurgunt caules plures, teretes, striati, superne ramosi, virentes, non raro purpurascentes, duos tres vel etiam quinque pedes alti pro varia fruticum altitudine, quos inter planta crescit, dum extra hos comam fere solam attollit. Folia radicalia & caulina omnium infima, petiolis teretibus, antice sulcatis, striatis longisque innixa, sunt circumscriptione oblonga, & composita ex foliolis oppositis pinnatis vel tantum pinnatifidis, basi folio simili auctis, ac propterea costam sæpe decussantibus; pinnulis lanceolato-linearibus planis & acutis. Folia caulina constant foliolis minus divisis, sed plerumque longioribus. Summa sunt simpliciter pinnata. Horum vero omnium petioli sunt toti membranacei, plani, & intus albidi; at-

atque hinc debiles folia erecta fustinere haud apti, quæ propterea ad caulem pendula funt. Involucrum univerfale adeft nullum. Particulare etiam rariffime invenio, unifolium & fetaceum. Radii a fex ad octodecim valde inæquales patent in florefcentia, in fructu eriguntur. Umbella univerfalis plana & rara componitur ex umbellulis magis denfis, quæ tamen propter divergentes proprios radios fæpe in centro flofculis nudatæ confpiciuntur. Germinis in fructum abituri vertex ex atro rubet. Flores omnes fertiles petala habent oblonga, inflexa, vix cordata, æqualia, intus albida, foris leviter purpurafcentia. Antheræ pallent. Semina fubovata & compreffiffima, hinc plana funt ac albida, illinc in medio ftriis tribus parum elevatis infigniuntur, in marginem excurrentia membranaceum, odoris expertia, & fapore prædita pauco ingrato & fubacri. Crefcit in collibus fruticofis. Floret Augufto & Septembri. Semina fiunt matura Octobri. Tabula exhibet plantam ftaturæ mediocris, cum feminibus duobus feorfim pofitis, altero latiore, magis oblongo altero, atque hoc quidem utrinque delineato; tum feminis transverfim difciffi auctam faciem, floremque auctum.

TABULA SEPTUAGESIMA TERTIA.

ERYSIMUM HIERACIFOLIUM. *Linn. fyft. pag.* 441.

Eryfimum pannonicum. *Crantz. fafc. pag.* 28.

Eryfimum foliis lanceolatis, obfolete dentatis, filiquis pedunculis adpreffis. *Gerard. prov. pag.* 363.

Leucoium luteum fylveftre pannonicum ferrato folio obtufo & acuto. *Bauh. hift.* 2. *pag.* 873. *fig.* 1.

Leucoium luteum fylveftre hieracifolium. *Bauh. pin.* 201. *Hall. hift. helv. pag.* 196. *ad calcem num.* 450.

Radix annua, fublignofa, longa, digitum craffa, albida, fæpe ramofa, rectaque defcendens, nifi allidatur ad faxa, caulem emittit folitarium, vel etiam rarius plures, ut plurimum ad ipfum exortum incurvatum, mox adfcendentem atque erectum, parum afperum, medulla candida farctum, foliofum, altitudinis variæ a pedali ad fexpedalem, in majoribus individuis digitum minimum craffum, multangularem veluti per membranulas extantes, aut fimpliciffimum, aut ex alis per ramos fimplices erectosque paniculatum, idque imprimis fuperne, tum etiam rarius vel ab ipfa radice. Folia funt ex oblongo lanceolata, bafi attenuata, fubfeffilia, acuta, raris denticulis ad oras munita, interdum profundius finuata quam in fpecimine depicto, fubfcabra, planiufcula, viridia aut ex atro etiam purpurafcentia, inferiora in planta adolefcente arefacta & deperdita, in fructefcente fæpe jam nulla. Flores locantur in racemis terminalibus, præditi odore fuavi, fed pauco. Calycis cum flavedine pallentis, ad apicem virentis, glabri compreffique foliola oppofita duo ad bafin magis protuberant; reliqua duo apice in gibbum concavum efformantur. Petalorum luteorum ungues calycem modice fuperant. Antheræ virent cum flavedine. Stigma eft capitatum & emarginatum. Siliquæ exacte tetragonæ eriguntur, parallelæ cauli ramisque. Racemi valde producuntur, denfeque tandem toti teguntur fructibus; qua fola nota facile ab affinibus diftinguitur. Tum præterea ab Eryfimo cheiranthoide imprimis florum odore & magnitudine, petalis magis fubrotundis & foliis verfus apicem minus attenuatis. A Cheirantho Eryfimoide filiquarum coftis omnibus rectangulis & radice annua. A Cheirantho alpino caulibus magis argute angulatis, flore paulo majore, & foliis non incanis. Floret a Junio ad Septembrim, quo femina perficit. Crefcit in fcrobibus glareofis ad latera viarum, in agris lapidofis, ad vineas, montium declivia afpera; fæpe maxima copia. In icone defideratur pars plantæ media circiter pedalis.

TABULA SEPTUAGESIMA QUARTA.

CHEIRANTHUS ERYSIMOIDES. *Linn. ſyſt. pag.* 441. *mant.* 428.
Cheiranthus ſylveſtris. *Crantz. faſc.* 45.
Eryſimum Heſperis. *Scop. carn.* 2. *pag.* 28.
Heſperis foliis glabris, linearibus, lanceolatis, obiter dentatis. *Hall. hiſt. helv. num.* 449. *tab.* 14.
Leucoium ſylveſtre. *Cluſ. hiſt.* 299.
Leucoium anguſtifolium, alpinum, flore ſulphureo. *Allion. pedem.* 1. *pag.* 44. *tab.* 9. *fig.* 2. & 3.
Leucoium luteum ſylveſtre Cluſii. *Baub. hiſt.* 2. *pag.* 873. *figura altera.*
Leucoium luteum ſylveſtre anguſtifolium. *Baub. pin.* 202.

Radix perennans, lignoſa & ſemipedalis, quam, ad ſaxum alliſam atque hinc horizontaliter pergentem, ſemel tripedalem inveni, ſapore gaudet amaricante, primo ſationis anno ſola folia radicalia, altero demum & ſubſequis caules annuos producit, cultaque multiceps evadit. Caulis ut plurimum in ſylveſtri planta ſolitarius, baſi purpuraſcens, plerumque ſimpliciſſimus, rarius ex axillis foliorum ramos ab unico ad ſex attollens, angulato-ſtriatus, & folioſus, ſtricte erigitur; altitudine admodum diverſus, a ſemipedali ad ſesquipedalem, dum vel biuncialia ſpecimina poſſideo ex Pyrenæis. Pro varia hac ſtatura diverſus eſſe ſolet numerus florum, aut plurimorum, aut pauciſſimorum; ſed qui magnitudinem tamen eandem ſervant. Pedunculi breves craſſi & uniflori patent. Flores pollent ſuaveolentia Cheiranthi Cheiri debiliore. Calycis cum virore pallentis, ad apicem ſæpe ex fuſco purpuraſcentis, & erecti, foliola oppoſita baſi deorſum protuberant. Petalorum luteorum ungues calycem æquant in explicatione, ultra quem poſtea elongantur ad unam tertiam partem. Antheræ pallide virent, effœtæ fuſceſcunt. Germen tetragonum & lineare in ſtylum definit breviſſimum, coronatum ſtigmate capitato bifidoque. Siliqua erigitur, duas tresve uncias longa, tenuis, fuſca, glabra, tetragona ſic, ut oppoſiti duo anguli in parte ſiliquæ compreſſa minus emineant. Diſſepimentum valvulas parum exſuperat. Semina ſunt oblonga, coloris ex ferrugineo flaventis, nulla vel minima membrana cincta, ſaporis amaricantis & ingrati. Folia ſunt anguſta, acutiuſcula, ſeſſilia, obſcure virentia, plerumque parum conniventia, in aliis ferme linearia, in aliis ex oblongo lanceolata, ſæpius integerrima, inferiora tamen in quibusdam individuis denticulata. Caules, folia & ſiliquæ immaturæ mediocri aliqua aſperitate donantur. Floret Majo. Semina perficit Julio. Creſcit admodum apud nos infrequens in aſperis apricis montoſis. Tabula ſiſtit plantam ſylveſtrem elegantiorem, nec tamen elegantiſſimam; dein racemi fructigeri partem cum ſiliqua integra cumque diſſepimentis poſt valvularum caſum perſiſtentibus.

TABULA SEPTUAGESIMA QUINTA.

CHEIRANTHUS ALPINUS. *Linn. ſyſt. pag.* 441. *mant.* 93. & 428.
Eryſimum cheiranthoides. *Crantz. faſc.* 28.
Eryſimum foliis linearibus incanis & integris. *Gerard. prov.* 363.
Eruca ſylveſtris anguſtifolia. *Lob. ic.* 205.
Eruca anguſtifolia. *Bauh. pin.* 99.

Tota planta ſcabriuſcula eſt. Radix albida, a tribus ad decem uncias longa, duas vel plures lineas craſſa, lignoſa, biennis, modo recta deſcendit, modo inter ſaxa varie diſtorquetur, & primo anno ſola promit folia radicalia. Caules ſtricte eriguntur, aut ſolitarii, aut rarius pauci, ab uno ad tres pedes alti, modo ſimpliciſſimi, modo ſuperne ramo-

mosi, subangulati, tenues, firmi, parum scabri. Folia sunt lanceolato - linearia, pilis brevissimis & vix conspicuis modice exasperata, sessilia, inordinate alternantia, magis minusve conniventia, acutaque. Hæc caulem ante florescentiam satis numerosa decorant; sed brevi post illam arescunt, pereuntque, adeo quidem, ut sæpe sub florescentiæ finem caulis vel ad ramos racemosve usque foliis nudatus spectetur. In aliis autem individuis sunt angustissima, vere linearia, integerrima, ferme incana, & veluti convoluta, cujusmodi caulis pars aliqua depingitur ad latus, tribus foliis instructa. In aliis multo sunt latiora, magis virentia, & inferiora obiter atque rariter dentata, uti ex caulis alius parte infra priorem exhibita patet. Medium habitum planta integre proposita docet. Caules & rami producuntur in racemos longissimos. Flores ferme omni carent odore. Calycis glauci glabri & parum compressi foliola duo opposita deorsum gibba sunt. Petala lutea in ungues desinunt longitudine calycis. Stigma obsoletius bifidum est. Siliquæ tenues, tetragonæ, & erectiusculæ, modo pollicares sunt aut sesquipollicares, uti in planta depicta; modo bipollicares & filiformes, cujusmodi cum semine exhibentur in margine. Floret Junio & Julio, semina dans Augusto & Septembri. In aggeribus, asperis apricis, ipsisque suburbanorum hortorum muris frequentissime crescit, neutiquam apud nos alpina planta. Tanquam synonymum hujus plantæ adduxissem Hallerianam Hesperidem numero 450 descriptam; sed esse hanc suam, in litteris negante illustrissimo viro, lubenter ejus judicio steti, atque omisi.

TABULA SEPTUAGESIMA SEXTA.

ACHILLÆA CLAVENNÆ. *Linn. syst. pag.* 566. *Scop. carn.* 2. *pag.* 179.
Achillæa foliis tomentosis, longe petiolatis, palmatis. *Hall. hist. helv. num.* 114.
Absinthium alpinum umbelliferum. *Clus. hist.* 339.
Absinthium alpinum umbelliferum latifolium. *Bauh. pin.* 139.
Absinthium albis floribus, capitulis squarrosis. *Bauh. hist.* 3. *part.* 1. *pag.* 183.
Dracunculus argenteus, sive Ptarmica incana humilis, foliis laciniatis absinthii latioribus æmulis. *Moris. hist.* 3. *p.* 40. *s.* 6. *t.* 10. *f.* 5.

Plantula elegans, grate odorata tota atque aromatica, in summis alpium jugis crescit, florens Julio & Augusto. Radix nigricans, parum acris, & perennans ætate multiceps evadit. Caules simplicissimi, plus minus semipedales, incani & annui eriguntur, superne per pedunculos unifloros & bifloros in corymbum abeuntes. Folia radicalia sunt oblonga, basi paulatim angustata in pedunculum longum, obtusa, pinnatifide incisa, ab uno ad tres pollices longa, crassiuscula, tomento tenuissimo utrinque incana, prædita sapore amaricante aromatico & subacri, tum odore, in quo videor mihi detegere quiddam de matricaria & absinthio. Folia caulina paulatim minus attenuantur; summa sessilia sunt. Flores calycem habent subvillosum ex foliolis margine atratis. Flosculi fæminei quini vel paulo plures, in radio locati, expanduntur in ligulam amplam niveam tridentatam obtusissimam & patentissimam. Flosculi hermaphroditi in disco plures pallidi antheris donantur luteis. Paleæ apice fuscescunt. Semina simillima seminibus Achillææ atratæ, ut vix distingui queant.

TABULA SEPTUAGESIMA SEPTIMA.

ACHILLÆA ATRATA. *Linn. syst. pag.* 566. *Scop. carn.* 2. *p.* 179.
Achillæa foliis pinnatis, glabris; pinnis simplicibus & multifidis. *Hall. hist. helv. num.* 111.

Millefolium alpinum. *Bauh. hift.* 3. *part.* 1. *pag.* 139. *fig.* 1.
Parthenium alpinum. *Cluf. hift.* 336.
Martricaria alpina, chamæmeli foliis. *Bauh. pin.* 134.

Tota planta aromaticum gratumque odorem, tanaceti aliquid habentem, poffidet, cum fapore aromatico pungente. Radix lignofa, perennis, repens, fibras longas in terram mittit, & multiceps plures producit caules adfcendentes, teretes, villofos, ftriatos, fimplices, foliofos, definentes in pedunculos ramulosve corymbofos, femipedales vel pedales. Folia pilofa & bipinnata funt fere Achillææ Millefolii. Calycinarum fquamarum virentium oræ aridæ atque erofæ nigrefcunt. Corollulæ radii funt niveæ, a fex ad decem. Limbus flofculorum difci minus albet; tubus pallide viret. Antheræ funt luteæ. Semina oblonga, fuperne latefcentia, hinc plana, illinc convexula, glabra, nec flocco nec pappo inftructa. Crefcit in fummis alpium jugis, ubi floret Julio Augufto & Septembri.

TABULA SEPTUAGESIMA OCTAVA.

BETONICA ALOPECUROS. *Linn. fyft. pag.* 394. *Jacq. enum. vind. pag.* 251. *Crantz. fafc. pag.* 256.
Betonica albo flore. *Cluf. hift. XXXVIII.*
Betonica montana lutea. *Barr. ic.* 339.
Betonicæ folio, Alopecuros quorumdam. *Bauh. hift.* 3. *p.* 303.
Betonicæ folio, capitulo Alopecuri. *Bauh. pin.* 335.
Sideritis Alopecuros. *Scop. carn. vol.* 1. *p.* 413. *tab.* 28.
Alopecuros alpina, Betonicæ folio, capitulo alopecuri. *Seg. ver. vol.* 1. *pag.* 318.
Horminum minus album, Betonicæ facie. *Bauh. pin.* 239.
Horminum alpinum luteum, Betonicæ fpica. *Raj hift.* 547.

Radix fufca & fibris aucta perennat. Caules plerumque plures, fimpliciffimi, tetragoni, hirfuti, bafi parum procumbunt, hinc eriguntur, femipedales aut altiores. Folia ex cordato ovata, nunc rotundiora, nunc magis elongata, obtufa, dentata, rugofa & hirfuta, ad radicem oriuntur plura longe petiolata, cauli infident oppofita pauca breviter petiolata, fumma interdum feffilia. Bracteæ oppofitæ exteriores, five foliola verticillis fubjacentia, integerrimæ funt. Ex his quælibet flores fuftinet feffiles & aggregatos circiter fenos, fimul fpicam efformantes pollicem longam unum alterumve; funtque infimæ fæpe a reliquis parum remotæ, unde fpica evadit interrupta. Flores fingulos bractea minor propria & lanceolata fuffulcit, excepto interiori, qui nudus eft, & primus floret. Levem fambuci odorem flores fpirant. Calyx tubulofus ventricofus & pilofus fupra medietatem dividitur in quinque dentes acuminatos erectos & æquales. Corollæ ochroleucæ & villofiufculæ tubus brevis ilico in faucem longam continuatur, ut hæc pro tubi parte haberi quoque poffit. Labii fuperioris ex ovato oblongi erectique apex eft bifidus. Stigma bifidum & acutum patet. Filamenta funt hirfuta. Germina nitida. Semina angulata, obtufa & fufca. Floret in alpinis Julio, culta Junio.

TABULA SEPTUAGESIMA NONA.

SENECIO ABROTANIFOLIUS. *Linn. fyft. pag.* 552. *Jacq. enum. vind. pag.* 288. *Scop. carn.* 2. *p.* 167.
Solidago foliis vaginofis, pinnatis, pinnis peranguftis, acutis, fimplicibus, & bifidis. *Hall. hift. helv. num.* 71.

Chry-

Chrysanthemum alpinum secundum. *Clus. hist.* 333.
Chrysanthemum alpinum, foliis abrotani multifidis. *Bauh. pin.* 134.
Jacobæa alpina, foliis multifidis, Etscheriana, flore luteo, plerumque gemello. *Plukn. alm.* 194.
Ageratum ferulaceum Dalechampii. *Bauh. hist.* 3. *part.* 1. *pag.* 152.
Achillæa montana, Artemisiæ tenuifoliæ facie. *Lob. ic.* 746.

Tota planta nitida est. Ex radice perenni & fibrosa caulis exit teres, foliosus, basi procumbens, ibidem radiculas terræ immittens, tandemque radicis ipsius partem efformans; dum sic etiam se planta propagat, & cespitosa ac multicaulis evadit. Exhinc caulis erigitur, semipedalis vel sesquipedalis, superne striatus, in summitate gerens florem, & ex foliorum extremorum alis pedunculis sive ramis simplicibus unifloris, aut similiter divisis & paucifloris, numero vario ab unico ad decem auctus. Folia inferiora sunt divisa bipinnatifide & petiolata; superiora pinnatifide & sessilia; laciniis linearibus, acutis, sæpe crassiusculis. Calycis foliola crassa & virentia apicem habent fuscum, squamis ad basin vestiti brevioribus, cæterum similibus. Corollulæ luteæ radiantes circiter decem, patentes, lineatæ, unciales, oblongæ, obtusæ, emarginatæ simpliciter vel cum denticulo interposito, rarius quadridentatæ. Semina glabra, & linearia coronantur pappo piloso sordide albenti. Floret a Julio ad Septembrim. In subalpinis muscosis saxosis crescit haud infrequens. Ex alpibus Carpaticis plurima specimina clarissimus Lipp attulit, omnia uniflora.

TABULA OCTOGESIMA.

GALIUM AUSTRIACUM.

Radix fusca, tenuis & repens perennat. Caules basi procumbentes ramique erecti sunt tetragoni, tenues, ad nodos rotundati, nitidi & glaberrimi. Folia numero variant a quinis ad decem, linearia aut paulo magis latescentia, nitida, glabra, plana, in mucronem sive aristam terminata brevem, & patentia. Flosculi exigui & nivei ultimis ramulis insident magis minusve divisis. Fructus subsequuntur obverse ovati, glabri, parum incurvati, parvi & nigricantes. Floret Majo & Junio, incolens montes saxosos apricos. Cauliculus fructiger ex plantula magis pusilla est. A Galio glauco differt caulibus quadrangularibus & statura minore. A Galio uliginoso imprimis foliis neutiquam retrorsum serrato-aculeatis, tum etiam solo natali. Cum Galio aspero Schreberi, in Halleriana stirpium Helveticarum Historia sub numero 715. descripto, & in alpibus nostris copiosissime crescente, quam maxime congruit; diversum tamen non minus glabritie omnium partium summa & constante.

TABULA OCTOGESIMA PRIMA.

GALIUM GLAUCUM. *Linn. syst. pag.* 118. *Scop. carn.* 1. *p.* 103.
Galium foliis octonis, obtusis, supremis lanceolatis; floribus in summa planta fasciculatis. *Hall. hist. helv. num.* 716.
Gallium saxatile, glauco folio. *Bocc. mus.* 2. *p.* 172. *t.* 116.
Rubia montana angustifolia. *Bauh. pin.* 333. *prodr.* 145.

Ex radice fibrosa rufescente & perenni caules exoriuntur singulares vel plures, erecti, teretes, nitidi, firmi, sæpe flexuosi, supra nodos incrassati, ex glauco virentes, sesquipedales vel duplo altiores, superne per trichotomias in ramos plures subdivisi. Ultimi ra-

ramuli umbellatim flores tres, quatuor aut quinque gerunt. Folia ſunt ſublinearia, patentiſſima vel erecta, rarius deflexa, pollicaria, facie glaberrima & virentia, dorſo magis pallentia & ad digitum motum aſperiuſcula, in ſpinulam innocuam terminata, in quolibet verticillo circiter octona, in ſummis pauciora, lateribus valde revoluta, atque hinc apparenter anguſtiora. Corollæ albæ tubus eſt campanulatus, & laciniæ patentiſſimæ cum extremitatibus reflexis. Antheræ flavent, effœtæ fuſceſcunt. Fructus ſubrotundi maturitate abeunt in ſemina duo, parva, glabra, obverſe ovata, ad microſcopium rugoſa. Floret Junio. Fructus Julio matureſcunt. Loca incolit aſpera, imprimis ad fruticeta & margines ſylvarum.

TABULA OCTOGESIMA SECUNDA.

AGARICUS ALLIACEUS. *Jacq. enum. vindob. pag.* 299.

Auguſto & Septembri in ſylvis ſubalpinis umbroſis & ſterilibus haud infrequentem hunc fungum inveni per plures annos, forma vix variantem, & fœtore alliaceo forti valdeque ingrato præditum, etiam per octiduum aſſervato fungo pertinaciter adhærente. Semper fungi baſin ligno putrido, ad uncialem circiter profunditatem ſub terra recondito, increſcentem obſervavi, ibidem plerumque incurvatam, & hinc emittentem ſtipitem rectum, tenuem, firmum, nudum, ſemipedalem, nitidum, nigrum, ſtriis paucis inſignitum vel ex adverſo nullis, intus cavum & ſordide pallentem. Pileus integerrimus vel rarius leviſſime ad oras denticulatus, glaber, opacus, convexus, diametri ſesquipollicaris, ſuperne e fuſco pallet, vel cum pallore fuſceſcit, interdum etiam, cujusmodi depingitur, ſaturatius. Lamellæ pallent, inæquales, ſimplices pleræque, pauciores bifidæ. Matrici vix adhæret, idque ſolo baſeos apice, ut ex terra evulſum olim terreſtrem crediderim, qui putridorum lignorum paraſitus eſt. Nunquam fungum hunc multiplicem inveni. Celeberrimus Linnæus ſuſpicatur eſſe ſui Agarici campanulati varietatem.

TABULA OCTOGESIMA TERTIA.

PAPAVER ALPINUM. *Linn. ſyſt. pag.* 360.
Papaver Burſeri. *Crantz. faſc.* 138. *tab.* 6. *f.* 4.

Radix perennis, ſubfibroſa, fuſceſcens, ætate ceſpitoſe exit in cauliformia capita, quæ baſi procumbentia & foliorum præteritorum reliquiis petiolaribus capillata, ſuperne ſurrecta emittunt folia plurima denſe atque imbricatim exorta ſcaposque axillares. Illa ex petiolis longis, purpureis, ciliatis, ante ſulcatis ac fragilibus, bipinnatifide deſinunt in pinnas exiguas bifidas trifidas vel ſimplices; laciniis lanceolatis, glaucis, utrinque pilis albis hirtis, in ſimilemque pilum terminatis: quæ tamen hirſuties major minorve obtinet in individuis diverſis, ita tamen, ut vere planeque abſentem in examinatis numeroſis deprehenderim nunquam. Scapi eriguntur, ſemipedales, teretes, & pilis albis appreſſis hiſpidi. In flore ſolitario, erecto, debili ſuaveolentia prædito, & ratione plantulæ plerumque magno, calyx eſt diphyllus hirſutus & caducus. Petala quatuor, raro plura, oppoſita duo reliquis duplo latiora, patentiſſima, longitudinaliter tantiſper rugoſa, perpetuo in alpibus noſtris tota nivea. Antheræ luteæ. Capſula obverſe ovata vel magis oblonga & pilis erectis hirta coronatur ſtigmate quadrifido, quinquefido vel ſexfido. Creſcit in præcipitiis ſaxoſis alpium, aqua imprimis præterlabente irriguis. Floret Julio & Auguſto. Semina perficit Auguſto & Septembri. Culta in horto non mutavit habitum. Synonyma omnia Papaveris alpini flore luteo hic omiſi, valde dubius, utrum re vera huc pertineant?

Ex

Ex figura ſolum Seguierium huc referre potuiſſem. Oederi tabula quadrageſima prima, quam pro ſua planta citat Hallerus, in noſtram ſtirpem minime quadrat. In miſſis Hallerianæ plantæ numero 1062 ſiccis ſpeciminibus folia ſunt glaberrima omnia, ut ne vel lente conſpici pilus ullus queat; foliola ſunt etiam duplo longiora ad eandem latitudinem. Hæc ſi in Papavere luteo flore conſtarent, facilis eſſet diſtinctio. Decidere poterit, qui utrumque vivum videre.

TABULA OCTOGESIMA QUARTA.

SATYRIUM EPIPOGIUM. *Linn. ſyſt. pag.* 591. *Jacq. enum. vindob. p.* 164. *Crantz. faſc.* 477.

Epipactis caule aphyllo, flore ſupinato, labello ovato lanceolato, calcare ovato turgido. *Hall. hiſt. helv. num.* 1289.

Epipogium. *Gmel. ſib.* 1. *p.* 12. *t.* 2. *f.* 2.

Peregrinus omnino, ut Halleri exordiar verbis, hujus plantæ habitus eſt. Radix ramoſa, compreſſa, carnoſa, albicans, fragilis, ceſpitoſe aggregata partimque connata, & perennis, in terra levi ex putrefactis foliis ramulisque exorta nidulatur, & menſe Septembri, dum fructus matureſcere incipiunt, novos turiones adſcendentes producit, proximo anno in ſcapos elongandos; cujusmodi tres turiones in depicta radice ſpectantur, jam egredientes. Scapi teretes, fiſtuloſi, erecti, nitidi, tenelli, ſordide albentes aut purpuraſcentes, & ſimplices, ad intervalla veſtiuntur ſpathis membranaceis & amplexicaulibus, atque baſi ipſa aut paulo altiori loco in tumorem ampliantur, ibidem non minus inanes. Spathæ florales ſunt lanceolatæ vel ovatæ. Pedunculi breves. Flores penduli, eodem inclinati, pauci, interdum unicus, toti ita invertuntur, ut cornu nectarii ſummum locum occupet. Germen ex ſubrotundo ovatum & obtuſe trigonum pallide flavet, lineisque obſolete purpureis inſcribitur geminis in quolibet latere. Ex petalis quinque lanceolatis, concavis, & flaveſcentibus, tria exteriora duplo anguſtiora patent, duo interiora antrorſum & deorſum porriguntur. Nectarii cornu adſcendens, obtuſum, pallide carneum & craſſum longitudine germen æquat. Labii lacinia media amplior, erecta, concava, ſubacuta & ferme cordata, intus ex albo & purpureo variegatur, habetque limbum antice fimbriato-eroſum. Laciniæ laterales ſemiovatæ producuntur antrorſum. Stylus difformis & declinatus ampliatur in os trifidum patens & obtuſum, cujus ſunt laciniæ laterales breves & minores, dorſalis autem major, cui imponitur cucullus ſubrotundus, depreſſus, bilocularis, & antice apertus. Filamenta duo antheras gerunt flavas ovatas acutas & ſulcatas. Capſula ex ſubrotundo ovata & obtuſe trigona, latere altero reliquis duplo latiore, ſemina includit numeroſa & minutiſſima. Hinc ad latus ſiſtitur flos integer, antice conſpectus. Inde piſtillum auctum cum ſtamine extra ſitum naturalem protracto. Creſcit in ſubalpinis umbroſis ſterilibus. Floret Auguſto.

TABULA OCTOGESIMA QUINTA.

ANEMONE ALPINA. *Linn. ſyſt. pag.* 375. *Crantz. faſc. pag.* 124. *tab.* 3. *fig.* 2.

Anemone burſeriana. *Scop. carn.* 1. *pag.* 385.

Anemone foliis triplicato-pinnatis, acute circumſerratis, caulinis ternatis, tubis caudatis. *Hall hiſt. helv. num.* 1149.

Anemone ſylveſtris ſecunda. *Cluſ. hiſt.* 244.

Anemone alpina alba major. *Bauh. pin.* 176. *prodr.* 94.
Pulſatilla alba. *Lob. ic.* 282.
Pulſatilla flore albo, *Bauh. pin.* 177.

Radix perennis, longa, calamum aut digitum craſſa, ſimplex vel in crura rarius diviſa, foris nigricans, intus albida, ſcabra & inæqualis, ſapore gaudet acri, & reliquiis coronatur emarcidis priorum foliorum. Caulis teres, fere ſemper unicus, baſi purpuraſcens, pilis mollibus hirſutus, a tribus unciis ad tredecim altus, erectusque, florem ſuſtinet ſingularem, & ad diverſam in diverſis individuis altitudinem folia exerit terna ex lata vagina orta, cæterum nudus. Flori petala ſunt ut plurimum ſena, rarius plura, ovata, patula, extus piloſa & ſæpe purpuraſcentia, intus glabra albaque aut in luteum colorem magis minusve tendentia, interdum duplo majora quam depicta. Antheræ luteæ inſident filamentis corolla duplo vel triplo brevioribus. Semina ovalia, utrinque acuta, inque globum collecta, abeunt ſingula in caudam longiſſimam molli hirſutie ferme ad apicem usque plumoſam. Ex radice folium unum dumtaxat alterumque prodit ternatum: foliolis pinnatis, interdum etiam ipſis triternatis; pinnis pinnatifide inciſis, facie glabris, dorſo & margine piloſis, acutis. Cæterum valde variant, cum hirſutie majore, vel ex adverſo tantilla, quæ oculos ferme fugiat; tum quod magnitudine differant vel abſoluta, vel relativa ad plantæ ætatem, ut ſint aut tripollicaria cum petiolis breviſſimis, aut ſemipedalia ſuffulta petiolo communi etiam ſemipedali. Nunquam in Auſtria ſpecimen invenire licuit Cluſianæ iconi quoad folia convenientem, ſed conveniunt eidem optime miſſa ab illuſtri Hallero ſpecimina Helvetica, uti elucet ex foliolo eorundem *a*, reſpondente foliolo *b*. Huic aliquomodo accedebat ex ſpecimine Auſtriaco deſumptum foliolum *c*. Littera *d* indicat idem foliolum ex folio maximo. Nec minus variant folia caulina, ab unica ad ſex uncias longa; ternata ſemper ſingula; ſed quorum foliola modo longe petiolata ſunt omnia, modo omnia vaginæ ſeſſilia inhærent, aut denuo ita inhærent ſola utrinque lateralia, dum intermedium petiolo inſtruitur. Creſcit paſſim in pratis ſubalpinis inque alpium ſaxoſis, florens pro varia ſoli altitudine a Majo ad Septembrim. Fructus etiam maturus adpingitur.

TABULA OCTOGESIMA SEXTA.

GNAPHALIUM LEONTOPODIUM. *Linn. ſpec. pl. edit.* 1. *pag.* 855. *Scop. carn.* 2. *pag.* 150.
Gnaphalium alpinum. *Cluſ. hiſt.* 328.
Gnaphalium alpinum, magno flore, folio oblongo. *Bauh. pin.* 264.
Gnaphalium alpinum pulchrum. *Bauh. hiſt.* 3. *p.* 161.
Filago floribus ſeſſilibus, umbellatis, foliis tomentoſis umbellam excedentibus. *Hall. hiſt. helv. num.* 152.
Leontopodium. *Dod. pempt.* 1. *l.* 3. *c.* 16.

Plantula elegans ex radice nigra lignoſa perenni & multicipite cauliculos profert plures, erectos, biunciales, tomentoſos & annuos. Folia ſunt oblonga, obtuſa, integerrima, baſi attenuata, radicalia in petiolum; atque hæc & caulina inferiora facie viridia, dorſo alba; reliqua utrinque candicantia; ſumma circiter decem nivea & lana multa denſiſſime veſtita, perque hanc cum invicem circa baſin connexa, & in roſulam imbricatam expanſa. Ex his interiora ſupra baſin florem gerunt ſingularem ſubſeſſilem, unico flore centrali caulem terminante, dum ſic ſeni circiter flores compoſiti roſulæ foliaceæ occupant interiorem diſcum. In extimis etiam foliis ſæpe conſpiciuntur rudimenta ſimilium florum, qui ad perfectionem non pervenerunt. Flores itaque cricumferentiæ inſident foliis, uti in Turnera. Calyces communes ex ovato oblongi & floſculis pauxillo breviores ſunt valde

de lanati. Conſtant foliolis circiter triginta, imbricatis, erectis, concavis, nitidis, virentibus cum margine membranaceo nigricante; exterioribus ovatis & obtuſis, interioribus oblongis magisque acutis. Lentis ope dum attente omnes floſculos examinavi, non potui reperire diſcrimen inter flores circumferentiæ & florem centralem. In omnibus vidi duplex floſculorum genus, nec, præter hos, alios. Scilicet in medio locantur numeroſi floſculi hermaphroditi, quibus eſt corollula ſubinfundibuliformis, pallida, limbo quinquefido patente. Anthera tubuloſa, flava, petalo pauxillo longior & quinquedentata. Germen oblongum villoſum, & ſtylus villoſus cum ſtigmate ſimplici obtuſo. In ambitu pauci ſunt floſculi corolla & ſtaminibus deſtituti, mero conſtantes piſtillo ex germine magis ovali & ſtylo abeunte in ſtigma reflexum bifidum vel quadrifidum. Semina coronantur pappo ſubplumoſo. Creſcit in ſummis alpium jugis, ubi floret a Junio ad Septembrim. In margine exhibetur quoque faſtigium caulis cum flore centrali & duobus lateralibus, avulſis partibus reliquis, ut pateat florum inſertio. Tum foliolum calycinum; auctusque flos fœmineus & hermaphroditus, pappo abſtracto.

TABULA OCTOGESIMA SEPTIMA.

HIERACIUM VILLOSUM. *Linn. ſpec. pl.* 23. *pag.* 1130. *Jacq. enum. vind. pag.* 271.

Hieracium foliis villoſis, integerrimis, radicalibus ligulatis, caulinis ovatis amplexicaulibus, calycibus villoſis. *Hall. hiſt. helv. num.* 44.

Hieracium quintum villoſum. *Cluſ. hiſt. CXLI.*

Hieracium alpinum latifolium villoſum, magno flore. *Bauh. pin.* 128. *Seguier. ver.* 3. *pag.* 268. *Moris. hiſt.* 3. *p.* 70. *ſ.* 7. *t.* 5. *f.* 58.

Hieracium alpinum, hirſuto folio, quintum Cluſii, quodammodo incano. *Bauh. hiſt.* 2. *pag.* 1027.

Hieracium alpinum, latiore folio, piloſum, flore majore. *Pluk. alm.* 184. *t.* 194. *f.* 2.

Adeo variat in multis ſui partibus hæc planta pro ſoli diverſitate locoque natali magis vel minus alpino, ut concinnari difficulter deſcriptio poſſit, qui individuis competat omnibus. Radix inæqualis & perennis nigricat. Caulis erigitur, teres, piloſus, glauceſcens cum punctis ſæpe fuſcis, ut plurimum ſemipedalis, qui aut ſimpliciſſimus unico flore terminatur, aut paucos habet ramos, plures autem, dum colitur in horto. Folia integerrima vel ſubdentata, acuta, glauca, longo mollique pilo ſunt hirſuta, idque imprimis in coſta dorſali & ad oras; radicalia & caulina inferiora oblonga cum baſi attenuata; caulina ſubſequa ſubovata; ſumma ſubcordata amplexicaulia. Interdum etiam planta tota inferne glaberrima eſt, vel pilis rariſſimis obſita. Flos ratione plantulæ maximus eſt. Calyx longo denſo alboque villo barbatus in flore expanſo valde patet, in marceſcente magis erigitur. Corollæ cum ſtigmate & antheris ſunt luteæ. Creſcit paſſim in alpinis & ſubalpinis. Floret a Junio ad Septembrim. Omiſſa hæc planta in Syſtematis Naturæ editione duodecima fuit errore typographi.

TABULA OCTOGESIMA OCTAVA.

ASTER ALPINUS. *Linn. ſyſt. pag.* 554.

Aſter foliis radicalibus petiolatis, ovatis, ſcabris, caule unifloro. *Hall. hiſt. helv. num.* 82. *Gmel. ſib.* 2. *pag.* 173. *t.* 73. *f.* 2.

Aster septimus, austriacus quintus. *Cluſ. hiſt. XV.*
Aster montanus cæruleus, magno flore, foliis oblongis. *Bauh. pin.* 267.

Radix ſpecioſæ plantulæ perennat, ſæpe abrupta, nigricans, ab una ad ſex uncias longa, vix calamum craſſa, fibris aucta, plerumque multiceps, caules protrudit erectos, ab uncia una ad ſenas altos, teretes, hirſutos, ſimpliciſſimos, flore ſingulari terminatos. Folia ſunt ex lanceolato oblonga, obtuſa, alias etiam imprimis radicalia magis ſpathulata, in caule duo tria vel ad octo ſeſſilia, integra, hirſuta, ſcabriuſcula, ciliata, alterna; radicalia in petiolum attenuata. Sub flore ipſo folium caulinum ſummum locatur. Calycis foliola ſunt lanceolata, acuta, ſubhirſuta, plurima, omnia fere ejuſdem longitudinis, & pleraque apice patentia. Corollulæ radii numeroſæ, integræ & acutæ colore gaudent violaceo. In diſco æque numeroſæ ſunt luteæ. Stigmata propriis corollulis concoloria ſunt. Antheræ luteæ. Creſcit in alpium jugis herbidis. Floret æſtate.

TABULA OCTOGESIMA NONA.

CARDUUS DEFLORATUS. *Linn. ſyſt. pag.* 529. *Jacq. enum. vindob. pag.* 277.
Carduus inermis, foliis ciliatis, ſcapo nudo, paucifloro. *Hall. hiſt. helv. num.* 164. *tab.* 4. *f.* 2.
Carduus dictus Cirſium folio laciniato, nigrius. *Bauh. hiſt.* 3. *part.* 1. *pag.* 43.
Cirſium tertium montanum. *Cluſ. hiſt. CXLIX.*
Cirſium ſingularibus capitulis parvis. *Bauh. pin.* 377.

Ex radice perenni, fuſca aut nigricante, longa, fibris aucta, ſalivam colore rufo inficiente, ſaporis ſubacris & ingrati, caules adſcendunt plures, angulati, glabri, folioſi, ſimplices plerumque, abeuntes in pedunculos aphyllos, longos, ſublanuginoſos, pauciſſimos, qui florem ſuſtinent ſingularem & erectum. Folia ex lanceolato-oblonga, ſerrata, ſpinuloſo-ciliata, nec tamen pungentia, nitida, acuta, ad tactum pinguia, per caulem decurrentia, dorſo glauca ſunt, facie pallidius virent. Calycis ſquamæ mucronatæ, molles, virides, anguſtæ & glabræ patent. Corolla cum rubore purpuraſcit. Semina ex fuſco pallentia & nitida pappo coronantur piloſo. Flores adulti & fructus modo penduli ſunt, modo erecti. Floret a Julio ad Septembrim creſcens in ſubalpinis herbidis & pratenſibus ſaxoſis.

TABULA NONAGESIMA.

CARDUUS TARTARICUS. *Linn. ſyſt. pag.* 530. *ſp. pl. pag.* 1155.

In orta ex ſemine planta primo anno ſola radicalia folia naſcuntur; altero & ſubſequis ex radice ramoſa fibroſa albida nec tuberoſa caules elevantur erecti, ſulcato-ſtriati; in parte nervo folii medio ſubjecta, idque inferne manifeſtius, magis acute angulati; longe ramoſi, ſubflexuoſi, quadripedales, & parum lanati. Folia radicalia & caulina infima, cujuſmodi ſpecimen a latere depingitur, ſunt ex lanceolato oblonga, amplexicaulia & pinnatifida. Subſequum unum alterumve eſt ſinuatum. Caulina reliqua longe lanceolata, vixque diviſa. Omnia dentata, ſpinoſo-ciliata, pungentia, acuta, ſemiamplexicaulia; inferiora ſubpubeſcentia & plana; ſumma glabriora, & ex his quædam baſi concava. Flores odore aliquo præditi erectique in foliis ultimis minimis paucisque congeſtis ſolitarii ſunt, & ſeſſiles, ſicque terminant ramos. Tandem ramuli etiam aliquot in pedunculos unifloros

ros aphyllosque elongantur, ita ut planta in adoleſcentia Cnicum Linnæanum referat, Carduum in ſenectute. Calycis ovati ſquamæ lanceolatæ in mollem ſpinulam patulam & vix pungentem, inferiores albidam, ſuperiores purpuraſcentem deſinunt; accumbunt ſibi mutuo arctiſſime; & extus pauco villo arachnoideo connectuntur. Floris nedum evoluti diſcus eſt planus & ochroleucus. Corollulæ expanſæ ſunt albidæ, limbumque habent æqualiter inciſum. Anthera in principio purpurea eſt, ſed brevi pallide fuſcum ſordentemque colorem induit. Stylus albet. Pappus plumoſus ſemina nitida coronat. Receptaculum planum pilis ſericeis albis denſiſque obtegitur. Floret Julio & Auguſto. Rami principalis extremam florentem partem pictor expreſſit; & ſunt hi rami ferme cauli ſimiles. Creſcit rariſſime in ſylvis ad torrentes. Primus in Auſtria hunc Carduum vir amiciſſimus Franciſcus a Mygind inventum mecum communicavit. Per tres annos continuos folia radicalia in culta planta a ſylveſtri haud abluſerunt; hoc tandem quarto anno folia vidi multo profundius inciſa magisque ſic pinnatifida quam folium ad marginem depictum, una tamen cum aliis foliis eodem illo depicto folio etiam multo magis integris.

TABULA NONAGESIMA PRIMA.

CARDUUS RIVULARIS.

In pratis quibusdam udis, imprimis in rivulis hæc permeantibus, copioſiſſime creſcit, florere incipiens circa medium Majum. Radix perennis, digitum craſſa, albida, fibrisque longis aucta, horizontaliter pergit, non tuberoſa. Caulis exſurgit plerumque unicus, duos tresve pedes altus, erectus, teres, cavus, parum villoſus, inferne angulatus, ſuperne ſtriatus; ſæpius ſimpliciſſimus, interdum tamen etiam ramulos breves & unifloros ex aliquot vel rarius ex omnium foliorum axillis producit; quandoque, imprimis ſuperne, villo lanuginoſo albido veſtitus, terminatus flore unico vel paucis in capitulum congeſtis, rarius quinis, ſenis vel pluribus, inferioribus tunc pedunculatis. Proximo anno ad latus caulis prioris novus egreditur. Folia radicalia infima, tum præcipue illa primi anni, ſunt obverſe lanceolata, baſi in petiolum attenuata & dentata. Reliqua ſeſſilia aut amplexicaulia, nec decurrentia, pinnatifida, magis minusve profunde inciſa; laciniis lanceolatis vel oblongis, acuminatis, ciliato-ſerrulatis, innocuis; extima majore. Omnia ſubvilloſa, facie ſaturatius virenti, dorſo magis albicantia. Caulis vero ſuperior pars loco foliorum pauciſſimas diſſitasque bracteas lanceolato-acuminatas gerit. Calyx ovatus, ſubglutinoſus, nec villoſus, componitur ex ſquamis lanceolato-acuminatis, innocuis, exterioribus obſcure virentibus, interioribus atropurpureis & gradatim longioribus. Corollulæ purpureæ in quinque lacinias lineares obtuſas & æquales dividuntur. Stylus in ſtigma abit longum tenue & canaliculatum. Antheræ albent. Semina coronantur pappo ſubplumoſo.

TABULA NONAGESIMA SECUNDA.

ARNICA DORONICUM.

Doronicum ſecundum, Auſtriacum primum. *Cluſ. hiſt. XVI.*

Doronicum longifolium, hirſutie aſperum. *Bauh. pin.* 185.

Antea retuleram hanc plantam ad Senecionem Doronicum Linnæi, a quo differt. Nec eſt Arnica Halleri num. 91, uti ex miſſa a celeberrimo Allionio Halleriana planta facile didici, quam etiam ex Tyroli ſponte creſcentem accepi, quæque inter noſtram hanc Arnicam Doronicum & Cluſii Doronicum quartum ſtyriacum media mihi planta videtur,

ab utrisque diversa. Radix in nostra extus nigricat, intus pallet, calamum vel digitum minimum crassitie, longitudine unciam unam alteramve æquat, plerumque horizontalem sub terra situm servat, geniculatim prolifera, atque hinc a matre avulsa, aut hac destructa, in finem definit præmorsum, fibris simul crassis longis pallidis rectaque in terram descendentibus munitur, odore gaudet aromatico, atque etiam tali sapore cum junctis amarore & levi acredine. Hæc ab alpicolis tanquam stomachicum commendatur, dicta nostratibus Gemswurzel. Caulis a tribus ad novem uncias altus, teres, striatus, simplicissimus, pilosus & subhirtus erigitur. Folia sunt lanceolata, obsolete & rariter dentata vel integerrima, acuta, venosa, rugosa, pilosa, ciliata, & aspera; caulina semiamplexicaulia; radicalia longius petiolata magisque obtusa, in plantis novellis sæpe rotundato-spathulata. Flos semper unicus & subodoratus caulem terminat. Calyx communis valde planus, & patentissimus, qui a tergo depictus in margine sistitur, constat foliolis duplici serie positis circiter quinque & viginti, lanceolato-acuminatis, apice haud sphacelatis, villosis, interioribus angustioribus & paulo brevioribus. Corollulæ femineæ in radio plano & patentissimo sunt oblongæ, lineatæ, calyce longiores, apicem in quatuor aut duos aut tres denticulos sectum habentes, numero a viginti ad quadraginta. Hermaphroditæ corollulæ disci sunt tubulosæ, subcampaniformes, patulæ, inque limbum divisæ quinquefidum. Anthera lutea, cylindracea, tubulosa, apice quinquedentata est, nec basi in setas definit. Utrisque flosculis fertilibus & luteis germina sunt oblonga ac villosa, & stigmata bifida. Receptaculum conicum & nudum semina locat pappo piloso sessili coronata omnia. Crescit in summis alpibus ad earundemque præcipitia, locis saxosis tenui terra obductis, florens a Julio ad Septembrim. Adstat in margine etiam flos disci, pappo avulso, ut pateat ejusdem figura.

TABULA NONAGESIMA TERTIA.

LEONTODON ALPINUM.

Radix perennis, calamum crassa, unciam unam alteramve longa, nigricat, fibrillas undique generans albicantes. Folia sunt oblonga, utrinque attenuata, acuta, argute dentata, utrinque pilosa, longiora semipedalia, ad basin quandoque purpurea. Scapus aphyllus erigitur, striatus, inanis, superne bractea una alterave instructus, infra florem subasper & parum tumens, simplicissimus, uniflorus, & semipedalis vel paulo altior. Calyx ex ovato oblongus, angulatus, niger, & hispidus pilis albis, constat squamis imbricatis, anguste lanceolatis, acuminatis, erectis, pluribus, interioribus longioribus. Corollulæ luteæ, patentissimæ, quinquedentatæ, calycem ad duplum superant, & denticulum sæpe aliquem lateralem incisum habent in laciniam linearem vel ad tubum usque. Anthera est lutea. Germina oblonga, angulata & glabra. Styli longi. Stigmata lutea & reflexa. Receptaculum nudum. Semina pappo coronantur sessili & valde plumoso. Ad latus adstat calyx cum corollulis paucis exterioribus, ut simul harum dorsalis fascia longitudinalis fuscescens conspici possit, quæ in interioribus corollulis desideratur. Crescit in herbidis alpium jugis, florens a Julio ad Septembrim. Reperitur etiam in alpibus Hungariæ Carpaticis. Ab Hieracio Halleri num. 41, differt scapo aphyllo, semper unifloro.

TABULA NONAGESIMA QUARTA.

GALIUM ROTUNDIFOLIUM. *Linn. syst. pag.* 118. *Scop. carn.* 1. *pag.* 102.
Galium foliis quaternis, petiolis longissimis, brachiatis, seminibus hirsutis. *Hall. hist. helv. num.* 727.

Ru-

Rubia quadrifolia rotunda lævis. *Bauh. pin.* 334. *prodr.* 145.
Rubia quadrifolia, femine duplici hifpido. *Bauh. hift.* 3. *p.* 718. *Moris. hift.* 3. *pag.* 329. *s.* 9. *t.* 21. *f.* 4.
Rubia femine duplici hifpido, latis & hirfutis foliis. *Moris. hift.* 3. *p.* 329. *s.* 9. *t.* 21. *f.* 5.
Cruciata minor, glabra, flore molluginis albo. *Barr. ic.* 323.
Cruciata major, villofa, flore molluginis albo. *Barr. ic.* 324.

In Mantiffa Linnæana ad Afperulas hæc planta amandatur, fi quidem de eadem præcife ibidem fermo eft. Radix perennis, fibrofa, ramofa, fufcefcens, & duas tresve lineas craffa, plures protrudit caules herbaceos, præ debilitate magnam partem procumbentes, tetragonos, glabriufculos, omnino ramofiffimos, femipedales vel ad fummum pedales, in circularem fæpe ambitum diffufos. Folia funt quaterna, obverfe ovata, obtufa cum exiguo mucrone interdum abfente, trinervia, per oras exiguis pilis ciliata, ipfa cæterum villis utrinque minutiffimis paucis & vix confpicuis afpera. Ramuli abeunt in pedunculos binos vel ternos, bifidos fimplices vel ternos ipfos, & capillares. Corollæ pufillæ, albæ, aliæ planiffimæ, aliæ bafi leviffime campanulata; laciniis femiovatis & acutis; tubo vix ullo. Germina feminaque hifpida funt pilis uncinatis. Antheræ pallent. Crefcit in fylvis fubalpinis ad earundemque margines. Floret Julio & Augufto. Exortus ex radice principe cauliculus aliquis, nec valde ramofus ille, bafi etiam de nodis radicans, in tabula depingitur.

TABULA NONAGESIMA QUINTA.

CORONILLA CORONATA. *Linn. fyft. pag.* 491. *Crantz. fafc. pag.* 431.
Coronilla montana. *Riv. irr. tetr. tab.* 93. *Jacq. vind. pag.* 134. *Scop. carn.* 2. *pag.* 72. *tab.* 44.
Coronilla caule erecto, foliis undenis ovatis, floribus umbellatis, filiquis articulatis pendulis. *Hall. hift. helv. num.* 388.
Colutea fcorpioides altera. *Cluf. hift.* 98.
Colutea filiquofa minor coronata. *Bauh. pin.* 397.
Colutea fcorpioides quibusdam, five polygalo Cortufi fimilis planta, fed major. *Bauh. hift.* 1. *part.* 2. *pag.* 382.

Radix perennis, lignofa, extus cum flavedine fufcefcens, longa, fæpe divifa, petrarum fiffuras profunde ingreditur, difficulter hinc integra evellenda. Caules producit annuatim plures, bafi fubfruticulofos & adfcendentes, cæterum erectos atque herbaceos, teretes & vix angulatos, glabros, pedales vel altiores, firmosque. Folia funt pinnata ex foliolis utrinque numero incerto a tribus ad feptem cum impari terminante, frequentius tamen quaternis vel quinis; coftæ planiufculæ & fuperne canaliculatæ adnexis. Sunt glauca, glabra, fubovata aut magis rotundata, integerrima aut emarginata, craffiufcula, denticulo innocuo brevique terminata, eodemque rarius deftituta. Infima ad ipfum exortum inferuntur coftæ, cui egredienti opponitur in caule ramisque ftipula pallida, aut lata ac bifida, aut plane diphylla lateribusque vicinior. Pedunculi virgati axillares & erecti umbella florum coronantur elegante denfa & fuaveolente. Pedicelli proprii ex fufco rubent. Floribus pendulis calyx eft viridis, corolla lutea cum carina alis multo breviore, & ftamina diadelpha. Legumina articulata, inæqualia, acuminata, fufca, & pendula, continent femina pauca oblonga & nitida. Crefcit in montofis afperis. Floret Junio & Julio. Perficit Augufto femina.

TABULA NONAGESIMA SEXTA.

SILENE ALPESTRIS.
Lychnis quadrifida. *Scop. carn.* 1. *pag.* 307.
Lychnis ſylveſtris decima. *Cluſ. hiſt.* 291.
Lychnis viſcoſa alba anguſtifolia major. *Bauh. pin.* 205.
Caryophyllus minimus humilis alter exoticus flore candido amœno. *Lob. ic.* 445.

Merito ſeparaverunt illuſtriſſimus Hallerus, & clariſſimus Willichius in ill. p. 25, hanc plantam a Viſcagine num. 918, ſive a Silene quadrifida Linnæi, pro qua antea habueram, & a qua imprimis diſtingui facile poteſt fructibus ex conico oblongis, nec ſubrotundis. Stylos quatuor & quinque numeraſſe ſe dicunt nobiliſſimus de Mygind & clariſſimus Scopoli; ego conſtanter ternos vidi. Creſcit copioſe & paſſim in ſubalpinis ad margines ſylvarum aliisque etiam in udis, florens totam æſtatem, ſtaturæ valde variæ, biuncialis, etiam fere pedalis, ut depicta ſit ex mediocribus. Radix perennis, tenuis, teres, fuſceſcens, ramoſa, fibroſa, longa & multiceps caules producit plures, adſcendentes, teretes, purpuraſcentes aut magis virides, folioſos, in majoribus individuis ſupra medietatem ſubdichotomos, aut etiam in his, uti in minimis, unifloros vel parum diviſos, ſuperne glutinoſos. Cultæ plantæ radix ſub terra ſtolones emittit, & brevi ceſpitem denſum conſtituit plantæ in habitu cæterum non mutatæ. Flores eriguntur. Petala nivea ex anguſto ungue in bracteam ferme triangularem expanduntur, margine magis minusve profunde quadrifidam & in exortu eminentibus duobus denticulis notatam. Calyx tubuloſus apice quinquefidus eſt. Antheræ pallent. Capſula ex conico oblonga, obtuſa, & apice ſexvalvis ſemina includit plurima, plana, ſubreniformia, ciliata & ferruginea. Folia ſunt lineari-lanceolata, acuta, oppoſita, ſeſſilia, glabra, plana, ſemunciam vel duas uncias longa; infima in ramulis noviter prodeuntibus aggregata; ſaporis amaricantis & ingrati. Adſtat in margine ſemen in magnitudine nativa, idemque auctum.

TABULA NONAGESIMA SEPTIMA.

THYMUS ALPINUS. *Linn. ſyſt. pag.* 399. *Scop. carn.* 1. *p.* 425.
Thymus montanus. *Crantz. faſc.* 278.
Clinopodium auſtriacum. *Cluſ. hiſt.* 353.
Clinopodium foliis ovatis, acutis, ſerratis; flore folio majori. *Hall. hiſt. helv. num.* 238.
Clinopodium montanum. *Bauh. pin.* 225. *Bocc. muſ. p.* 50. *tab.* 45.
Acini pulchra ſpecies. *Bauh. hiſt.* 3. *p.* 260.

Ex radice fuſca, valde fibroſa & perenni exoriuntur caules plures, adſcendentes, tetragoni, purpuraſcentes, villoſi, ſemipedales, ad baſin ſæpe ramoſiſſimi, unde denſus tunc caulium ceſpes exſurgit. Folia ſunt oppoſita, petiolata, ſubovata, baſi attenuata, nunc rotundiora, nunc magis anguſta, acuta vel obtuſa, ad oras leviſſime villoſa, cæterum ferme glabra, ſupra medium obiter dentata. Flores in brevibus pedunculis verticillatim axillis foliorum inſident; infimi utrinque ſolitarii, bini; ſuperiores terni; odorati & foliis plerumque longiores. Bracteæ ſunt exiguæ. Calyx incurvatus, villoſus, ſtriatus, ſuperne purpuraſcens & ſubtus virens, intus villis albis obducitur, in fauce conniventibus. Corollæ violaceæ tubus externe villoſus calycem bis ſuperat. Labii inferioris diſcus ad faucium introitum circulo elevato albido notatur. Antheræ pallent. Semina ſunt ex oblongo ovata. Floret pro varia montium elevatione a Majo ad Septembrim.

TA-

TABULA NONAGESIMA OCTAVA.

RHODODENDRON HIRSUTUM. *Linn. syst. pag.* 299. *Scop. carn.* 1. *pag.* 286.
Rhododendron foliis ovatis, ciliatis, subtus punctatis. *Hall. hist. helv. num.* 1016.
Ledum alpinum. *Clus. hist.* 81.
Ledum alpinum hirsutum. *Bauh. pin.* 468.
Nerium alpinum quibusdam, aliis Ledum hirsutum. *Bauh. hist.* 2. *pag.* 21.
Balsamum alpinum Gesneri. *Lob. ic.* 367.

Inter elegantissimas, quæ alpes ornant, plantas merito hæc recensenda venit; nec culta amittens venustatem suam. Tota quanta odorem spirat balsamicum subterebinthinaceum. Radix dura, digitum crassa, longaque, rupium fissuras ingreditur, vix integre evellenda. Et ipsi etiam rami, qui per terram sparguntur, radiculas interdum agere observantur. Cæterum frutex distortus & valde ramosus altitudinem variam ab uno ad quatuor pedes adipiscitur pro diversitate soli locique natalis. Materies cum virore albicat. Cortex fuscescit. Rami juniores pilosi virent. Pedunculi, calyx, corollaque externe, punctis glandulosis adsperguntur albis. Folia sunt subovata, obtusiuscula, obsoletissime crenulata, ex plerisque crenis pilo longo albido ciliata, cæterum glabra, petiolata, inordinate alternantia; facie venulosa, parum punctata & saturate virentia; dorso pallidiora & adspersa pluribus punctis fuscis, quæ microscopio conspecta guttulas sive tubercula pellucida gummosa mentiuntur. In extremitate ramusculorum gemma enascitur ovata obtusa, & ex squamis concavis imbricatis composita. Ex singulis hisce squamis, aut tunc jam delapsis, aut adhucdum persistentibus, enascitur pedunculus teres, erectus, circiter pollicaris, superne rubescens, & flore terminatus solitario parumper nutante. Omnes pedunculo communi, tunc una cum squamis mediis elevato, inhærent, ut sic racemi species exsurgat. Perianthium constat foliolis quinque, exiguis, linearibus, hirsutis, rubentibus & persistentibus. Corolla monopetala rubra & speciosa ex tubo oblongo & obtuse quinquangulari expanditur in limbum quinquefidum infundibuliformem & patentissimum: laciniis subovatis, æqualibus, obtusis. Filamenta decem, alba, subulata, & subdeclinata, inferiora gradatim longiora, tubum corollæ haud excedunt. Antheræ oblongæ & flavæ adscendunt. Germini subrotundo & pentagono insidet stylus filiformis longitudine & situ staminum cum stigmate obtuso. Capsula erecta, ex ovato oblonga, fusca, punctis exasperata, quinquangularis, inque totidem loculamenta & valvulas distincta, continet semina plurima oblonga minima & fulva. Floret a Junio ad Augustum. Semina dat Septembri. Folii pars aucti pingitur in margine.

TABULA NONAGESIMA NONA.

ARTEMISIA PONTICA. *Linn. syst. pag.* 542.
Artemisia foliis duplicato-pinnatis, pinnulis parallelis, tomentosis. *Hall. hist. helv. num.* 129.
Absinthium ponticum. *Camer. epit. pag.* 454.
Absinthium ponticum vulgare. *Clus. hist.* 339. *Bauh. hist.* 3. *part.* 1. *pag.* 175.
Absinthium ponticum tenuifolium incanum. *Bauh. pin.* 138. *Duham. arbr.* 1. *pag.* 24. *tab.* 6.

Radix lignosa, perennis, teres, fusca, fibrillis aucta, horizontaliter sub terra serpit, in decursu caules novos emittit, sicque pergit multiplicare speciem, unde copiosæ semper plantæ in eodem nasci loco visuntur. Caules eriguntur, unum alterumve pedem alti, in culta etiam quadripedales, inferne glabri & ex rubro fusci, superne incani, foliosi, ra-

mis onusti plurimis axillaribus & erectiusculis, qui racematim gerunt flores cernuos ramusculis minimis propriis insidentes singulos. Folia caulina sunt bipinnata, utrinque tomentosa, facie glauca, dorso magis incana, plana, laciniis linearibus acutis. Hæc in plantis minoribus sæpe omnia horizontaliter patent, in majoribus magis propendent. Folia ramea inferiora & caulina superiora sunt simpliciter pinnata; summa autem omnia integerrima & simplicissima. Flores subrotundi & tomentoso-incani discum habent luteum. Calycis foliola circiter quindecim & imbricata sunt exteriora oblonga, glauca, foliis rameis summis similia; interiora vero magis rotundata, concava, membranacea, albida, & subpellucida. Flosculi sunt circiter viginti quatuor, toti glabri, sæpe glandulis pedicellatis minimis & vagis ornati. Quos inter fæminei in ambitu locantur plus minus seni, apetali, ex flavo dilute virentes. Reliqui hermaphroditi discum occupant flaventes cum corolla infundibuliformi, limbo quinquefido patentissimo, anthera quinquedentata, & stigmate bifido reflexo. Receptaculum est conicum & nudum. Semina etiam nuda. Tota planta odore pollet grato ac aromatico; sapore autem quam in Absinthio vulgari multo minus amaro. Flos auctus sistitur in margine, una cum flosculo utriusque generis separato. Crescit in siccis apricis. Floret Septembri & Octobri.

TABULA CENTESIMA.

ARTEMISIA AUSTRIACA.

Absinthium austriacum tenuifolium. *Clus. hist.* 339. *Bauh. hist.* 3. *part.* 1. *pag.* 179.
Absinthium ponticum tenuifolium austriacum. *Bauh. pin.* 139.
Absinthium tridentinum herbariorum. *Lob. ic.* 752.
Absinthium seriphium. *Dod. pempt.* 1. *l.* 2. *c.* 4.

Radix plane convenit cum radice Artemisiæ ponticæ. Sunt vero caules erecti, annui, basi tamen ipsa lignosi & persistentes, teretes, inferne glabri, cæterum tomento albo vestiti, semipedales vel sesquipedales. Ramis augentur axillaribus numerosis, superiora versus sensim decrescentibus, adscendentibus; qui ipsi e foliorum propriorum alis ramulos emittunt brevissimos, in caulibus brevioribus simplicissimos & unifloros, in majoribus vero dense multifloros. Folia sunt ex glauco incana, tomentosa, plana, nec teretia, in ramulis primo prodeuntibus integerrima, subsequa in elongatis trifida, atque sic paulatim divisione increscentia, ut tandem evadant subtriplicato-pinnata, & circumscriptione subrotunda: laciniis in prioribus magis obtusis & patentibus; in posterioribus magis angustis linearibus, acutioribus & conniventibus, nec plano situ porrectis. Summa folia iterum decrescunt. Flores ex ovato oblongi, vix duas lineas longi, cernui, atque hinc eodem versi omnes, toti externe villoso-tomentosi, in disco fusci, racemose locantur sessiles in summitatibus ramusculorum. Calycis imbricati squamæ exteriores sunt lineares foliisque similes. Interiores sunt longiores, ovatæ, obtusæ, membranaceæ, concavæ, pallidæ, subpellucidæ, erectæ, & hirsutæ. Corollulæ hermaphroditæ circiter octo, infundibuliformes, & fuscescentes, limbum habent quinquefidum patulum & villis albis fere occultatum. Germen est oblongum. Anthera cylindracea & quinquedentata pallet. Fæminei flores apetali adsunt a quatuor ad septem. Stylus est utrisque apice bifidus & reflexus. Receptaculum nudum continet semina nuda & oblonga. Tota planta grate & fortiter aromatica est, & Artemisiis pontica & absinthio mihi visa superior. Sapore pollet amaro. Crescit in apricis siccis tenui gramine vestitis & asperis locis. Floret Octobri. Tabula in figuris marginalibus exhibet florem integrum, calycis foliolum interius, flosculum hermaphroditum cum limbi divisione ob numerosos villos non apparente, & flosculum fæmineum, omnia aucta. In enumeratione habueram pro Artemisia maritima, a qua differt foliis multo minus tomentosis ac incanis, tum circumscriptione subrotundis nec oblongis, aliisque momentis.

QH 1 ... 7159

T. 1.

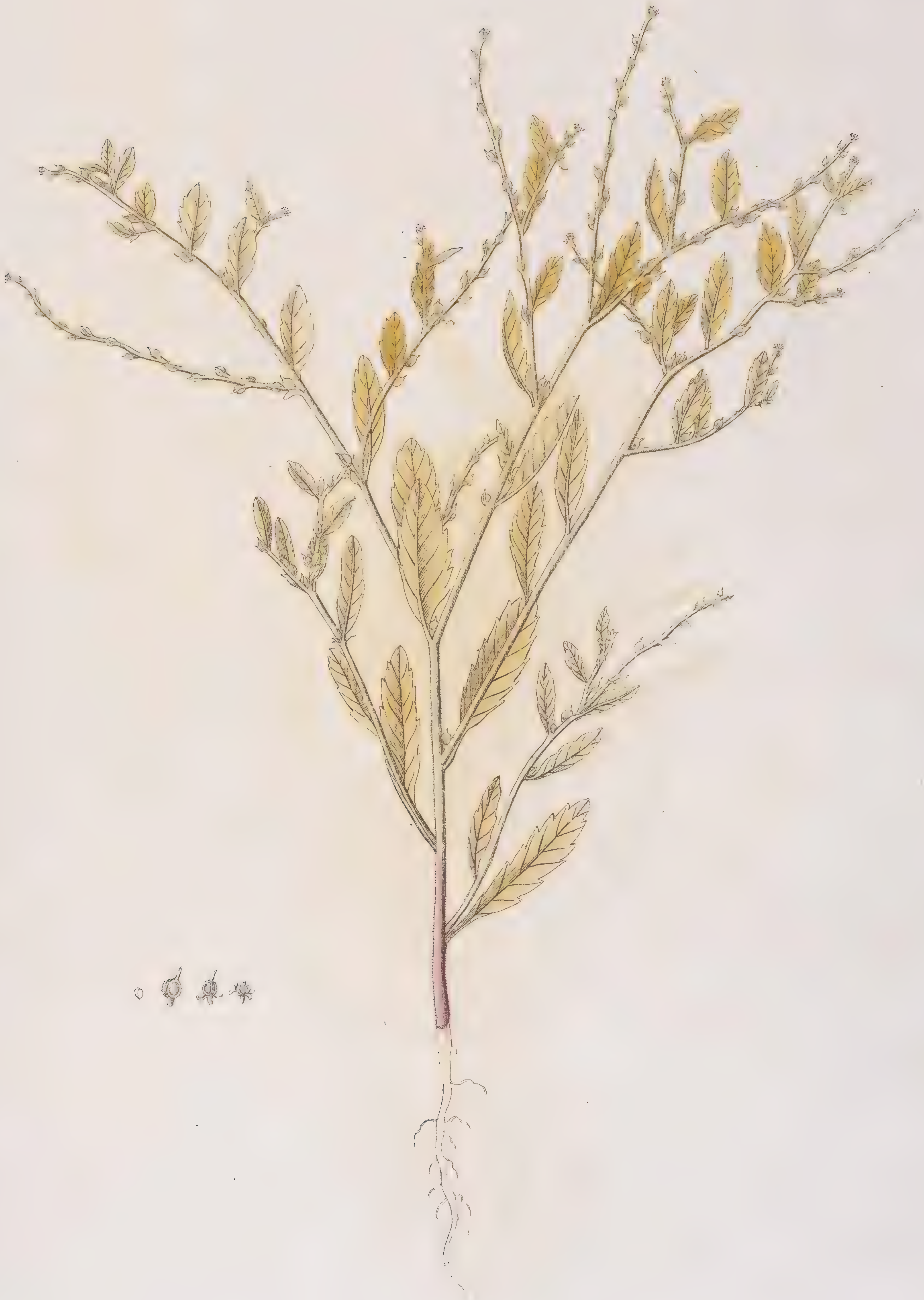

T. 7.

T. 8.

T. 13.

T. 14.

T. 17.

T. 18

T. 19.

T. 20.

T. 21.

T. 24.

T. 25.

T. 27.

T. 28.

T. 30.

T. 32.

T. 33.

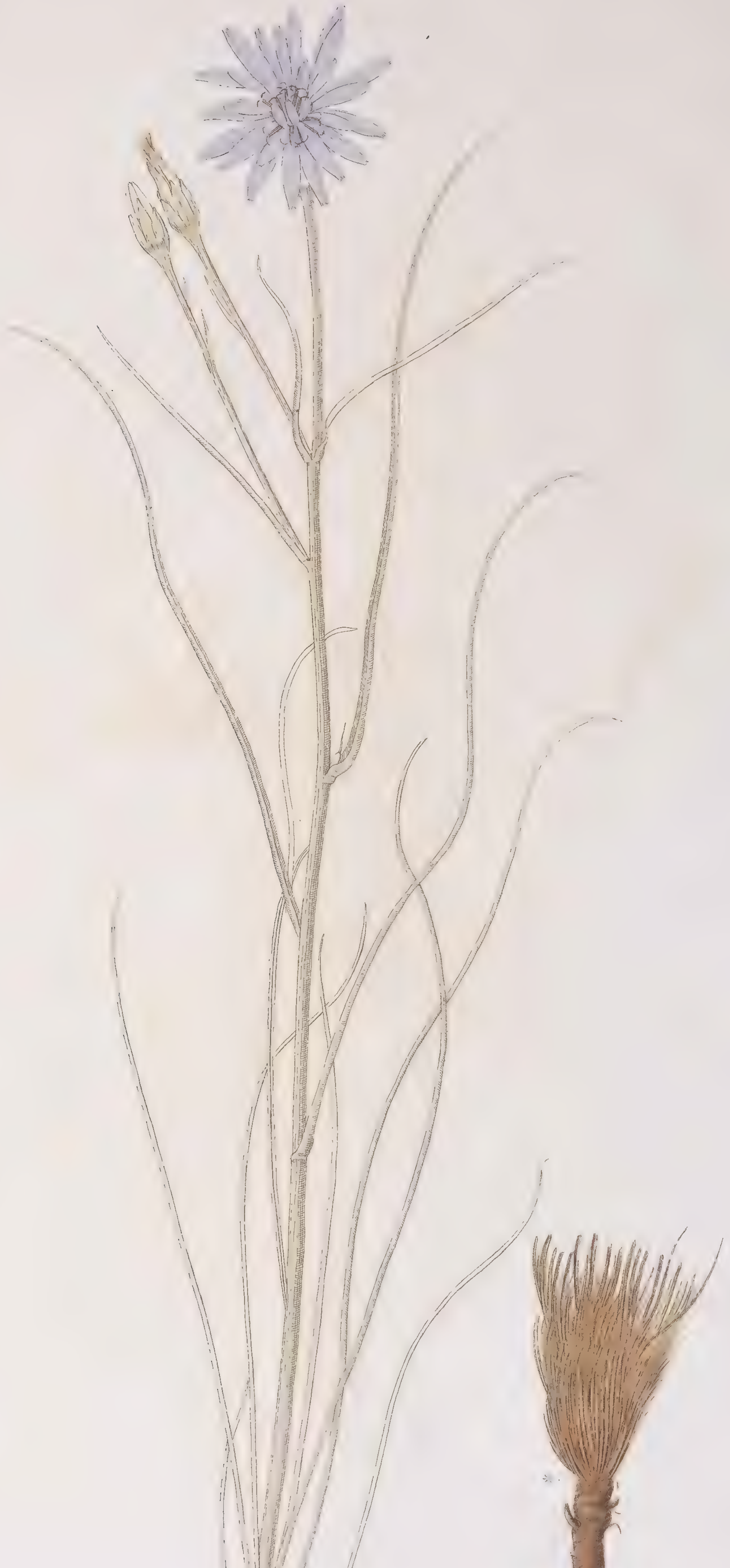

T. 36.

T. 37.

T. 38.

T. 39.

T. 40.

T. 41.

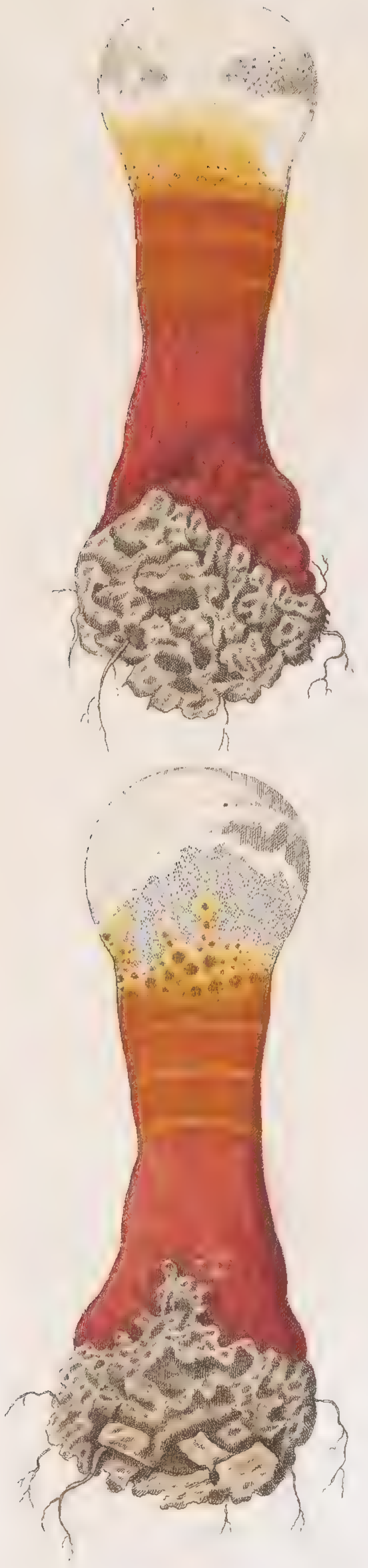

T. 42.

T 44.

T. 45.

T. 47.

T. 42.

T. 49.

T. 50

T. 52.

T. 53.

T. 54.

T. 55.

T. 56.

T. 57.

T. 58.

T. 59.

T. 65.

T. 69.

T. 72.

T. 73

T. 74.

[illegible]

T. 76.

T. 77.

T. 79.

T. 80.

T. 82.

T. 83.

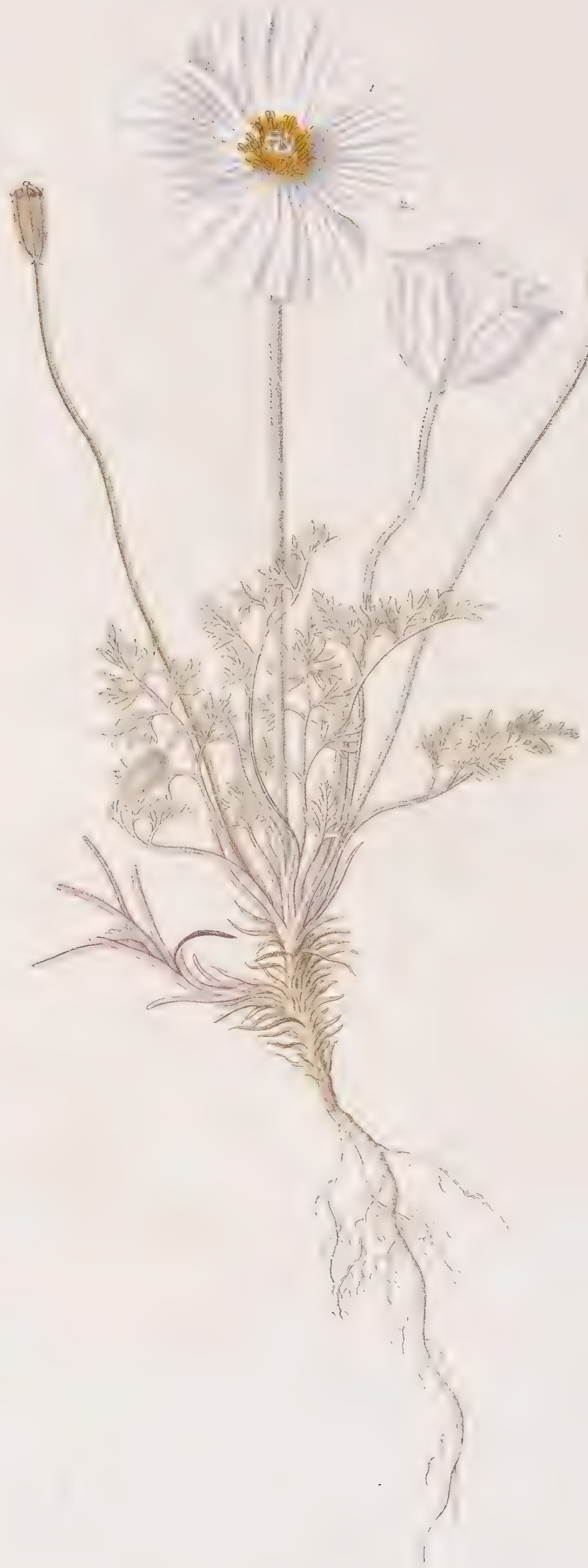

T. 84.

b
e
a
d

T. 86.

T. 87.

T. 88.

T. 89.

T. 93.

T. 94.

T. 95.

T. 96.

T. 97.

T. 98.

44 20757

FLORÆ AUSTRIACÆ,

SIVE

PLANTARUM SELECTARUM

IN

AUSTRIÆ ARCHIDUCATU

SPONTE CRESCENTIUM,

ICONES,

AD VIVUM COLORATÆ, ET DESCRIPTIONIBUS,

AC

SYNONYMIS ILLUSTRATÆ.

VOL. I.

OPERA ET SUMPTIBUS

NICOLAI JOSEPHI JACQUIN.

VIENNÆ AUSTRIÆ,

TYPIS LEOPOLDI JOANNIS KALIWODA,

AULÆ IMPERIALIS TYPOGRAPHI.